

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MURAT GÜLSOY
SEVGİLİNİN
GECİKEN ÖLÜMÜ



ROMAN



Can Yayınları: 1532
Türk Edebiyatı: 438

© Murat Gülsoy, 2005
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2005

1. basım : 2005
2. basım : 2005

Yayına Hazırlayan: Faruk Duman

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Serap Bertay
Düzeltili: Fulya Tükel
Montaj: Mine Sarıkaya

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı: Özal Basımevi
Cilt: Eko Ofset

ISBN 975-07-0602-1

CAN SANAT YAYINLARI LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No.2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Murat Gülsoy
SEVGİLİNİN
GECİKEN ÖLÜMÜ

ROMAN

CAN YAYINLARI

**MURAT GÜLSOY'UN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTAPLARI**

ÂLEMLERİN SÜREKLİLİĞİ VE DİĞER HİKÂYELER / *öykü*

BİNBİR GECE MEKTUPLARI / *öykü*

BU AN'I DAHA ÖNCE YAŞAMIŞTIM / *öykü*

BU FİLMİN KÖTÜ ADAMI BENİM / 2004 Yunus Nadi Roman Ödülü

BU KİTABI ÇALIN / 2001 Sait Faik Öykü Ödülü

BÜYÜBOZUMU: YARATICI YAZARLIK / *deneme*

OYSA HERKES KENDİSİYLE MEŞGUL / *öykü*

Murat Gülsoy, Boğaziçi Üniversitesi'nde öğretim üyesi. 1992-2002 yılları arasında arkadaşlarıyla *Hayalet Gemi*'yi yayınladı. 2001 Sait Faik Öykü Ödülü, *Bu Kitabı Çalın* adlı kitabına, 2004 Yunus Nadi Roman Ödülü *Bu Filmin Kötü Adamı Benim* adlı romanına verildi. Boğaziçi Üniversitesi Yayınevi'nin Genel Yayın Yönetmenliğini yapan Murat Gülsoy ayrıca yaratıcı yazarlık atölye çalışmalarını Boğaziçi Üniversitesi Mezunlar Derneği'nde sürdürüyor.

Nazlı'ya

Öncesinde...

Yanında zıpkın olsaydı... Daha önce hiç görmediği turuncu çizgili bir sürünün peşinden giderken aniden karşısına çıkan mürekkepbalığını fark edince Cem zıpkınsız olduğuna hayıflandı. Yaratık onu bir tehlike olarak algıladığının işareti olarak sütümsü bir sıvıyı çevresine salgılamaya başladığında Cem arkasına bile bakmadan kıyıya doğru yüzmeye koyuldu. Albino mürekkepbalığı diye bir şey olabilir miydi?

Kayaların oradaydı. Suyun üzerinde sırtüstü yatıyordu Serap. Kolları iki yana açık. Uyur gibiydi. Cem genç kadını şaşırtmak için dipten gitmeye karar vererek derin bir nefes aldı.

Sarılmışlardı. Bacaklarını Cem'in beline dolamıştı. Ağır ağır batıyorlardı. Su soğuk olmasına rağmen Cem gittikçe ısındığını, kasıklarının alev alev yanmaya başladığını hissediyordu. Kulakları tıkanmıştı. Denizkestanelerinin çıtırtılarına bir motorun uzak homurtusu karışıyordu. Serap'ın ağzı bir deniz yaratığı olmuştu. Cem'in diliyle girintileri arasında gezindiği yumuşak davetkâr bir istiridye. Bacaklarının arasında yosunlar dalgalanıyordu.

Kayığa çıktığında saatini düşürmüş olduğunu fark etti. Aslı kayığın burun kısmına uzanmıştı. Üzerinde hiçbir şey yoktu. Kıyıda görülmeyecekleri bir noktaya git-seler iyi olacaktı. Havai kız. Ayak bileğini saran dikenli tel dövmesine bakarak Cem küreklere asıldı. Yeni bir saat almak zorundayım artık, diye düşünüyordu. Kumsalda uzanmış kitap okuyan Serap'ın silueti gittikçe küçülüyor,

bulanıklaşıyordu. Çatırtılar... Boyası dökülmüş küreğin sıcak pütürlü yüzeyi ellerini yakıyordu. Iskarmozlardan birinin iyice gevşemiş olduğunu fark etti. Sıkıştırmaya çalışırken tahta parçası unufak oldu. Ötekine elini attığında o da dağılıp gitti. Cem kürekleri nereye takacağını düşünürken Aslı'nın sesini duydu. Bakšana hava ne kadar tuhaflaştı! Cem başını kaldırdığında her yerin beyaz bir sisle silinmiş olduğunu gördü. Albino mürekkepbalığı! O kadar etkili olabilir miydi? Yanında zıpkını olsaydı...

Ada iyice görünmez oldu. Deniz ve gökyüzü aynı renkte buluşurken ufuk çizgisi eriyip gitmiş, kayıktakiler dev bir su damlasının içinde kalmışlardı. Sabah mı akşam mı? Belirsiz... Öylece bekliyorlardı. Saatini düşürmüş olmasaydı... Telefonun sesini önce algılayamadı Cem. Serap'ın okuduğu kalın kitabın kapağı güneşten solmuştu. Telefonu açmayacak mısın? Serap'ın yüzünde muzip bir ifade vardı. Telefon diyorum. Çok şarap içtiği akşamlardaki gibi yanakları kızarmıştı. Cem Aslı'dan bir sigara istedi. Hayır, açmayacağım telefonu. Serap'la Aslı göz göze geldiler. Omuz silkti. Sen bilirsin Cem. Cem kayığın altında kaynayan turuncu balık sürüsüne bakarken telefon ısrarla çalmaya devam ediyordu. Mavi su damlasının dışında, başka bir âlemde.

Berzah'ta...

Cem çok meşguldü. Evin içine yayılan kokuyu bastırmak için oda spreyi sıktıktan sonra plastik eldivenleri giydi. Aklından geçen düşüncelerin birbiriyle bağı çok zayıftı. Eskisi gibi değildi. Yapışkanlı bantları çözdü. Görüntü: Cem ile Serap gazete okuyor. Arjantin’de bir süpermarkette kadın işçilerin tuvalete gitmeleri yasaklanmış. Kadın işçiler altbezi takmaya zorlanıyormuş... Serap haberi yüksek sesle okuduktan sonra dehşetle Cem’e bakıyor. Sabah güneşi ağaç dallarının arasından parça parça üzerlerine yağıyor. Cem geçmekte olan geminin bandırasını okumaya çalışırken mırıldanıyor: Dünya korkunç bir yer... Hisar’da sabah kahvaltısı, günlerden pazar, yıllardan mutluluk. Şimdi: Serap’ın altını ıslak bezle güzelce siliyordu. Renk ve kıvamı normal. Çok koyu olursa kanamadan kuşkulanaçaktı. Sarımsı dışkının siyah kasık tüylerine bulaşmış olduğunu fark ettiğinde bir öğürtü geliyor. Dolu altbezini rulo yapıp yapışkanlarından bantlıyor. Yeni bezi yerleştirdikten sonra pişik kremi sürüp sürmek konusunda tereddüt ediyor. Serap’ın kabaetlerindeki küçük sivilcelere bakarak bir süre düşünüyor. Kremi akşama sürmeye karar vererek yeni bezi kapatıyor. Eldivenleri çıkarıp atık torbasına sıkıştırıyor.

Vejetatif durum.

Vejetaryen değildi. Hep olmak gerektiğini söyler ama ilk kebabçı programında verdiği sözleri unuttur, kırmızı etin iç yakıcı tadına teslim olurdu. Serap... Şimdi vejetatif durumda. Bitkisel hayat. Bitki... Cem yavaş yavaş yeni hayatlarına alışmış olduğunu düşünüyor. Bazen de eski

hayatı ile şimdiki durum arasında benzerlikler arıyor. Boşuna... Artık Cem başka biriydi. Birincisi: Çenesi düşmüştü. Eve kim gelirse gelsin taşkın bir heyecanla ağırlamaya çalışıyordu. Ölümün kıyısındaki bir hastanın evine gelirken hepsinin ayakları geri geri gidiyor, bu yüzden konukların kasvetli bir ortamla karşılaşmamaları için elinden geleni yapıyordu. Bir tek Gamze geldiğinde kendini çok yorgun ve bitkin hissediyor. Sırtındaki ağrının şiddeti artıyor. Gamze kalsın diye gözünün içine bakıyor. İki kadeh bir şeyler içmeye çok ihtiyacı var. Yalnızken içmiyor. Acil bir durum olursa başa çıkamamaktan korkuyor. Acil bir durum: Her şey olabilir. Yemek borusu tıkanabilir, Serap ölebilir, evet, bu da bir seçenek... Cem ilk andan beri böyle bir duruma hazırlıklı. Serap'ın uyanması o kadar düşük bir olasılık ki... Erkan'a 'beyaz atlı prens izni' verse bile... (Gelini öpebilirsin.) Uyuyan güzelin uyanma olasılığı binde bir. Cem mutfakta salata yaparken başını kaldırıp şehre bakıyor. Bu şehirde bin tane PVS hastası var mıdır? PVS demek içini rahatlatıyor. Kalıcı Bitkisel Durum demek yerine *persistent vegetative state*'in kısaltmasını bir hastalık adı olarak benimsemeyi tercih ediyor. Her hastalığın bir gün çaresi bulunuyor çünkü... Önemli olan adını koymak.

Salata hazır. Makarnanın suyu da... Sabah dokuza kadar evdeki tüm işleri bitirmeye programlamıştı kendini. Saate baktı: on. Bir saat gecikmişti. Öğlen pişireceği makarnanın suyunu da şimdi koymasa olmazdı sanki. Cem ev kadınına dönüşmemek için disiplin altına almıştı gündelik yaşamı. Programı oldukça sadeydi. Askerlik gibi:

7:30 kalkış DDT (duş-diş-tıraş);

7:45 kahvaltı;

8:00-9:00 evişleri;

9:00-11:00 Serap'ı besleme ve Serap'a okuma saati;

11:00-12:30 müzik terapi;

12:30 öğlen yemeği;

13:30 öğle uykusu;

(İşte bu yeni dönemin âdetiydi, uzun öğle uykuları. Siesta. Bir-iki saati aştığı çok oluyordu. Sabahları erken uyanmak zorunda olduğu için uykusu geliyordu. Oysa Elmas Bey öyle demiyordu. Cem bunalımda olduğu için uyuyordu durmadan. Bunalımdaydı: Hatta farkında olmadığı kadar derindi bunalımı. Yardıma ihtiyacı vardı. Ona yardım etmesine izin vermeliydi. Cem, Elmas Bey'in söylediklerini sessizce dinliyor ve en ciddi haliyle yanıldığını söylüyordu. O bu türden acılara efsunluydu. Peki gerçekte bunalımda mıydı? Elmas Bey'e göre, davranışları normal değildi. Abartılı neşeli haller, Serap'a ille de kendim bakacağım diye eve kapanmalar, öyle kışla disiplini, planlar, programlar...)

17:00 çay molası;

(Hem sonra işi bırakmış olması hazmedilir gibi değildi, onun yapabileceği daha çok şey vardı. Cem işten söz açılınca fazla bir şey söyleyemiyordu. Elmas Bey'in hâlâ ona değer vermesinden mutlu oluyordu. Nasıl söyleyebilirdi ki... Uzun zamandan beri zaten kendisinden çok da umutlu olmadığını... Belirsiz bir zamandan beri –Hayat Geçiyor bittiğinden beri, hatta belki çok daha önceden beri... belki de dergiyi bitiren de kendi bitişiydi– kendini verimli hissetmiyordu. En az moral bozucu tanım buydu. Verimsizlik... Elmas Bey onu sabırla dinlerken Cem'in gözünün önünde uçsuz bucaksız tarlalar, sürülmeyi bekleyen, bekledikçe ölen... verimsizlik.)

18:00 Serap'ın temizliği / bakımı;

(Örneğin, Serap'ın bakımı için bir yardımcı tutabilirdi, kendine daha fazla zaman ayırabilirdi, evden çalışabilirdi ya da birkaç saat çıkarak bir sürü iş halledebilirdi... Elmas Bey'i huzur içinde dinliyordu. Onunla ilgilenen biri vardı. Serap'ın yokluğunda buna ihtiyaç duymuştu. Serap bir zamanlar onun için kişisel bir cennetti. Bunu şimdi daha iyi anlıyordu. Elmas Bey hep böyle konuşsun istiyordu. Dinleyebilirdi. Hoşuna gidiyordu onun için endi-

şelenilmesi ya da umutlanılması...)

19:00 akşam yemeği;

20:00 serbest saatler veya etüt;

23:00 yatış.

Elbette bu program kapıyı çalan ilk ziyaretçiyle bozuluyor, Serap'ın bakımı dışındaki her şey değişebiliyordu. İyiydi Cem. İyiydi. Gerçekten. Elmas Bey boşuna üsteliyordu. En son geçen hafta uğramıştı. Elmas Bey... Allah uzun ömürler versin, Cem'in bu dünyada en sevdiği adamlardan biri. İlgisini hiç eksiltmedi. Elmas Bey bu konuda şaşılacak kadar çok insan tanırdı. Bir hastalık hastası için çok doğal. Hastalık hastası denemezdi aslında, daha çok... sağlık hastası. Daha sağlıklı nasıl olunur sorusunun olası cevaplarını badem, ceviz, yeşil çay, oksijen terapisi, büyüme hormonu cinsinden formüle etmek onun hobisiydi. Doktorların en iyilerini bulup getirdi, Cem'e para bile ödetmedi. Ama durum maalesef umutsuzdu. Serap kazadan on gün sonra gözlerini açmış, komadan çıkmış, Cem'i sonsuz bir neşeye boğmuştu. Ama hepsi o kadardı. Kendinde değildi. Bitkisel hayattaydı. Doktorlar Serap'ın raporlarına ve dosyalarına bakar bakmaz durumu anlıyorlardı. Peki Cem umutlu muydu? Bu soruyu kendine sormuyordu. Çünkü ardından sükün edecek soru fırtınasından ürküyordu. Bu şekilde iyiydi. Gerçekten iyiydi. Cem, yıllarca amaçsızca yaşadıktan sonra bir yoğun bakım hemşiresi olmuştu.

Örneğin, en son geldiğinde Merve şaşırmıştı.

Merve, başlangıçta haftada bir geliyor, bir saat kadar kalıyordu. İlk zamanlar Serap'ın elini avuçlarının içine alıp başında sessizce oturuyor, sonra da fısıltıyla bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorup gidiyordu. Şimdilerde telefon etmekle yetiniyordu. Cem fısıldamasına gerek olmadığını söylese de Merve hastane ortamını sürdürmekte ısrarlı davranıyordu.

Son geldiğinde Merve'yi şaşırtan evin saat gibi çalışan düzeni, Serap'ın pırıl pırıl yatakta yatıyor oluşu değil-

di; tüm odalara yayılan müziğin yüksekliği ve yoğun yemek kokusuydu. İtalyan mutfağından seçmeler yapıyordu o dönemde. Sarmısak, zeytinyağı, balık kokuları eve başka bir hava veriyordu. Yaşanan bir yer. Bir yuva. Serap birazdan gerinerek uyanacak ve Cem'in yaptıklarına hayranlıkla bakacaktı. Merve salonun ortasında durup neşeli görünen Cem'in yüzüne kuşkuyla bakmış, yoksa kendine geldi mi, diye sormuştu. Cem, henüz değil, demişti. Biraz da Merve'nin tepkileriyle dalga geçiyordu. Burayı mezarlık falan mı sanıyorlardı? Herkes bir tuhaf olmuştu. Sanki... şey demek istiyor gibiydiler bu tavırlarıyla... Şey: Kendine gelmeyecekse ölsün! Tam olarak bu kelimelerle düşünmüyorlardı kuşkusuz. Ama bir ölünün yatması gereken yerin toprağın altı olduğunu hissediyorlardı içten içe.

Cem ilk günlerin şokunu atlattıktan sonra Serap'ın durumunu yaşamının merkezine koymuştu. Koma ve bitkisel hayat hastaları üzerine araştırma yapmış, erişebileceği tüm bilgileri okumuştı. İlk duyduğunda, doktorla konuşurken konunun yabancı olduğu için o da diğerleri gibi çok kötü olmuştu. Anlamaya çalışmıştı. Koma durumu beynin çalışma düzeylerinden birisidir. Kuşkusuz en alt düzeyde olanıdır. Kişi derin bir uykudaymış izlenimi verir. Bu yüzden kimileri koma için uyanılamayan bir uyku hali derler. Doktor Cavit Köprülü Cem'i karşısına almış uzun uzun anlatıyordu Serap'ın durumunu. Kazadan bir ay sonra...

"Biliyorsunuz Cem Bey, hastamızın komadan çıkmış olması iyi bir gelişme. Ancak şu andaki hali, ne yazık ki, bitkisel hayat diye tanımlanan bir durum... Beynin önemli bir kısmı normal olarak çalışmazken, beyin sapı ve limbik sistem bir biçimde etkinliğini sürdürebilir... Hastaneye getirilirken kalbinin bir süre durmuş olması beynin oksijensiz kalmasına neden olmuş. Travmanın boyutlarını kestirmek güç. Hastamızın bilinci kapalı Cem Bey. Ne zaman açılacağı da bilinmez... Kendi kendine nefes alabi-

liyor, dolaşımı normal. Bu iyileşme sürecinin bir aşaması da olabilir, ölene dek böyle de kalabilir.”

“Bunu sormak çok zor ama... iyileşmezse...”

Doktor Cem’in ses tonundan sormak istediği ancak kelimelere dökemediği soruyu anlamıştı:

“Yedi majör sistemden 34 fizyolojik parametre sürekli kontrol edildi... Akut fizyolojik skoru 2... En ağır durum 4’tür... Ne kadar yaşayacağını ya da düzelecekse bunun ne zaman gerçekleşeceğini kimse söyleyemez. Ancak altı ay ile bir yıl içinde hâlâ bir düzelme olmamışsa... iyileşmeyi beklemek neredeyse imkânsız. Bu durumda hastalar yıllarca yaşayabilirler. Ortalama olarak iki ile beş yıl arasında... Ancak istatistiklere çok güvenmemek lazım. Yirmi yıl yaşayan hastalar da var.”

Cem bir rüyada gibi kendisine bile uzaktan gelen bir sesle mırıldanıyordu:

“Bitki gibi... Yani hiçbir şey düşünmüyor...”

“Ne yazık ki bu soruya olumlu yanıt vermemiz için bir gerekçe yok. Düşünce ve muhakeme gibi üst düzey bilişsel işlevlerden sorumlu prefrontal kortekste yeterli sinirsel etkinlik görmüyoruz. Bilinçlilik durumu farklı bir şey, uyanıklık farklı. Hastamız uyandı. Ancak bilinci geri gelmedi. Gözlerini açıyor... evet, bir tür uyku ritmi de yaşıyor. Yani geceleri uyuyor, gündüzleri gözünü açıyor ama...”

“Rüya görüyor mu?”

“Rüya uykunun belli bir aşamasında ortaya çıkar. REM denilen, hızlı göz hareketleri başladığında EEG dalgalarında da uyanıklık durumuna benzer hızlı etkinlikler kaydedilir.”

Bu sırada önündeki kâğıda sivri tepeleri olan sıradağlar çizmişti:

“Tüm gece boyunca uykunun bu ritmini yaşıyoruz. Dalgalı bir deniz gibi. Uyanıklığa yaklaştığımız yerlerde rüya görmeye başlarız. Uyanırken beynimizden kaydettiğimiz elektriksel etkinliğe çok benzer REM dönemi... Bitkisel

hayattaki hastalar da daha kısa süreler için de olsa REM dönemi yaşıyorlar. Ancak bu yine de rüya gördükleri anlamına gelmiyor.”

Serap’ın rüyasız bir uyku denizinin ortasında öylece yatmakta olduğunu öğrenmek onu sarsmıştı. Doktor Cavit Köprülü ayrıntılara girmişti. Ölçeklerden, kıstaslardan söz etmişti. Serap’ın durumu belli olmuştu. PVS, kalıcı bitkisel hayat denilen durumdaydı. Bu durumdan çıkmasının bir yolu varsa bile tıp henüz çaresini bulabilmiş değildi. Evet bazen, yıllar sonra hastanın bilincinin kendiliğinden geri geldiği biliniyordu. Ancak PVS’de kalma süresi uzadıkça geri dönüş olasılığı da azalıyordu. İstatistiksel olarak. Cem ne düşüneceğini, nasıl tepki vermesi gerektiğini kestiremiyordu. Doktor o anda Cem’i muayene etse belki onun da bilinçlilik düzeyinin hiç de parlak olmadığını söyleyecekti.

İlk ayların şaşkınlığı geçtikten sonra yeni bir düzen kurulmuştu. Önce *Perkütan Endoskopik Gastrostomi* yapılarak (Cem tüm teknik ayrıntıları bir araştırmacı titizliği ile not ediyor ve bu teknolojiler üzerine araştırmalarını sürdürüyordu) Serap’ın midesine bir kanal açılmış, kolayca beslenebilir bir duruma getirilmişti. Ameliyat yaraları kapanmış, sadece karnından sarkan bu otuz santimlik beyaz PEG borusu kalmıştı. Bu sayede Cem Serap’ı eve çıkarmış, ona klimalı temiz bir ortam hazırlamış ve sonra da beklemeye başlanmıştı. (Karşısına yerleştirdiği 37 ekran televizyon monitörüyle tam bir hastane odasına dönüştürmüştü ortamı.) Aslında Cem’den başka bekleyen yoktu tabii. Yıllar sonra komadan çıkıp ‘bir kola içebilir miyim’ diyen hastalar ancak yaşayan efsaneler olmalıydı. Ya da kulaktan kulağa yayılması amacıyla kola şirketlerinin madrabaz pazarlama birimlerince üretilmiş gizli reklam anekdotlarından ibaretti bu tür hikâyeler.

Yakınları çok çabuk kabullenmişlerdi Serap’ın yokluğunu. Örneğin, işyerinde işler aksamadan devam etmişti. Serap’ın hissesi korunmuş, paralar Cem’in hesabına

düzenli olarak yatırılmaya başlamıştı. Hatta, şirkettekiler ortaklarından birinin bitkisel hayatta olmasının birtakım bürokratik zorluklar yarattığını söyleyerek hisselerinin hepsini Cem'in üzerine geçirmişlerdi. Arada sırada Erkan denilen herif gelip bazı evraklar imzalatıyordu Cem'e. Her geldiğinde çiçek getirmeyi ihmal etmiyor, mutlaka Serap'ı da odasındaki sonsuz uykusunda ziyaret ediyordu. Cem adama karşı karışık duygular besliyordu. Hele son günlerde iyiden iyiye bu meseleye takmıştı. Serap'ın itirafta bulunduğu o geceyi baştan sona, kare kare gözden geçiriyor, tüm ayrıntıları hatırlamaya çalışıyordu:

“Bir gün başka birilerine ilgi duyarsak?”

O gece televizyonda bir tartışma programı vardı. Cem şarap kadehi elinde programı izliyordu. Kendisi de çağrılmıştı ama kameranın önünde olmaktan hoşlanmazdı. Vişneçürüğü renkteki üçlü kanepenin bir ucuna yerleşmişti. Televizyonun sesi kısıktı. Cem'in yaptığı bir haber gündemin başköşesine oturmuştu. Gerçi o bunun çok da önemli bir şey olmadığını biliyordu. Medya hayat gibiydi; akıp giderdi. Bir ekrana iki kez çıkılamıyordu yani. O nedenle her şey –ne kadar önemli olursa olsun– unutulup gidiyordu.

Geç Gelen Masumiyet! Haberin başlığı buydu. N.A.'nın kayıt teybine garip bir yaratığı inceler gibi şaşkın bakışlarını mıhlayarak tane tane konuşması... Onsekiz yıl sonra bir gün masum olduğu anlaşılmıştı. İdama mahkûm edilmiş ama cezası infaz edilmemiş biriydi. Karısını öldürmekten hüküm giymişti. Onsekiz yıl sonra, ortaya çıkan sapık itiraf etmişti. Yan dairede oturuyordu. Bu kadar basitti. Ama N.A. masumiyetini mahkemede o zamanlar kanıtlayamamış ve idama mahkûm olmuştu. Cesedi bulan oydu. Her yerde onun parmak izi vardı. Karısının boğazını kesmiş olan bıçakta bile. Mahkemede savunmamıştı kendini. Ne diyeceğini bilememişti. Orası benim evim... Sadece bunu söyleyebilmişti. Parmak izlerini hak-

lılaştırmak için. Ama haberi önemli kılan şey bu değildi. N.A. zaman içinde, mahkûm olduktan sonra suçunu yavaş yavaş idrak etmeye başladığını söylemişti Cem'in teybine. Kendisinin katil olduğuna emindi. Nedenini hatırlamıyordu ama karısını gerçekten de öldürmüştü. İşte onsekiz yıl sonra ortaya başka bir katilin çıkması onun tüm hayatını mahvetmişti. Evet, çünkü bu süre içinde bir hayat kurmuştu. İşlediği cinayetin cezasını çeken bir mahkûm olarak yeni bir hayat... Ama şimdi masum olduğu söyleniyordu. Bu imkânsızdı.

Cem adama gerçekten de üzölmüştü. Başka bir gazetecinin eline düşse kolaylıkla 'yıllar sonra tecelli eden adaletin hüznölü mutluluğu' olarak verilecek bu haber Cem'in sayesinde başka bir boyut kazanmıştı. Her şeyden önemlisi N.A. mutlu falan değildi. Oktay hayret etmişti söyleşiyi sayfaya yerleştirirlerken. Ağbi ben de görüştüm adamlarla, ama hiç bunlardan söz etmemişti, diye mırıldanmıştı. Oysa Cem şu soruyu yöneltmişti: Cezanızın infaz edilmiş olmasını ister miydiniz? Bu sorunun ardından, N.A. cezaevine ilk girdiği andan başlayarak neler yaşadığını anlatmaya koyulmuştu. Kendini bir kurban olarak görmüştü. Yaradana isyan etmişti: Hem karısı öldürölmüş hem de kendisi bu nedenle haksız yere idama mahkûm olmuştu. İki kere ölüm. Bununla başa çıkamamıştı başlangıçta. Sonra kendini toparlamıştı. Yüzleşmiş, hesaplaşmıştı. Suçunu kabul etmişti. Yaradana inancı onu kurtarmıştı. Evet karısını öldürmüştü, belki aklını yitirmişti, belki başka bir şey... Ama karısını mutlaka öldürmüş olmalıydı. Ya da en azından eşdeğer bir suç vardı. Yoksa Yaradan onun suçsuz yere ceza çekmesine razı olur muydu? Öldüm ve yeniden doğdum, diyordu sürekli.

Cem, adamı saatlerce konuşturmuş ve ortaya ilginç bir konu çıkarmıştı. Çok yönlü tartışılabilecek bir vaka. Bir yandan ölüm cezalarının korkunç geri dönüşsüzlüğü, bir yandan da hapiste insanın yıllar içinde başka birine dönüşmesi. İşte o geceki tartışma programının konusu

buydu. Adamı da davet etmişlerdi ve N.A. artık N.A. olmayı bırakmış bir tür halk kahramanı olmuştu, Neşet Akıncı'ydı artık. Adam o topluluğun içinde çok garip duruyordu. Yirmi yıl öncenin çizgilerini taşıyan, gardırobunda yıllarca beklemekten yorgun düşmüş takım elbisesinin içinde bir zaman yolcusu gibi yabancı duruyordu. Ağzını açtığında söyledikleri, mimikleri ve vurguları da onun bu dünyadan olmadığını işaret ediyordu. Cem ilk tanıştıkları andan beri onu birine benzetiyordu ama kim? Mistik bir söylem içindeydi. Sorulan sorulara kıssalarla, hikâyelerle, menkıbelerle cevap veriyordu. Serap ekrandan gözlerini ayırmadan "Bu adam delirmiş," diye mırıldanmıştı.

"Gerçekten de öyle mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum... Bence adam gerçek katil de olabilir."

Cem biraz gücenir gibi olmuştu. Serap nasıl oluyor da kolayca yargılıyordu adamı. Televizyon ekranındaki herkesin birer deney faresi gibi algılandığını ve izleyicinin rahat koltuğunda keyfe keder düşünceler üretme hakkını doğal olarak kendinde gördüğünü bilmese terslenebilirdi. Ayrıca haberi yayınladığında çok da ilgi göstermemişti. Hiçbir yorumda bulunmamıştı. N.A. televizyonlarda boy göstermeye başladığında Serap'ın dikkatini çekmeyi başarmıştı.

"Ama katil yakalandı ve itiraf etti. Yan dairedeki..."

"Peki ama o da deli değil mi? Yani sapık diyorsun... Bir tür deli-katil."

"Evet ama..."

"Ortaya çıkan ikinci katilin doğruyu söylediği ne malum?"

Serap'ın bu sorusu Cem'in aklına takılmıştı. Haklıydı... Polis soruşturmasının ayrıntılarını bilmiyordu. Ayrıca Neşet Akıncı gerçekten de biraz şeydi... Yani garip. Gerçi Cem'i etkileyen bir tarafı vardı. Şimdi ekranda da tuhaf görünüyordu ama orada kim kendisi gibi olabilirdi ki... O sırada Serap yeni bir öneride bulundu:

“Belki de başından beri deliydi. Karısını da bu yüzden öldürdü.”

Bu da olabilirdi ama Cem itiraz etti:

“Bir olayda iki deli biraz fazla değil mi? Yani yan yana dairelerde oturan iki sapık?”

Serap cevap vermemişti. Bir yandan Neşet Akıncı’nın ‘yaşarken çok küçük gibi görünen bir iyiliğin öteki tarafta nasıl büyük bir şekilde ödüllendirildiğini’ örnekleyen bir kıssayı anlatışını izliyor, bir yandan da düşünüyordu. Kıssa bitince Serap devam etti:

“Belki de kadınla sapık dediğiniz adam arasında bir ilişki vardı.”

Cem, Serap’ın olayı neden hafife aldığını bir türlü anlayamıyordu. Buna kızabilirdi. Belki de kızmıştı. O kadar uzun zamandır kendi hayatını Serap’ın kontrolüne bırakmıştı ki onunla çatışma içine girebileceğini düşünemiyordu bile. Oysa şimdi, Serap’ın beslenme torbasını hazırlarken her şey farklı görünüyordu. Serap yoktu. Serap ölmek üzereydi. Neden bunu kendine tekrar edip durduğuna şaşırırdı biraz. Belki de kendini en kötü olasılığa göre hazırlamak alışkanlığı depresmişti. Böyle düşünmemeliydi. İyi şeyler düşünmeliydi.

Neşet Akıncı’nın televizyona çıktığı gece Serap’la aralarında geçen konuşmanın nasıl yön değiştirip Erkan’a bağlandığını o zaman anlayamamıştı. Ama şimdi biraz daha farklı bir gözle durumu değerlendirebiliyordu. Serap belki de onun başarısını kıskanmıştı. Olamaz mıydı? Olamazdı. Çünkü Serap bunalımlara sarmalanarak akıp giden hayatının büyük bölümünde ona destek olmuştu. Gazetecilik mesleğini önemsiyordu. Peki o halde neden Cem’in canını acıtmak istemişti? Belki de ‘ülkede ve dünyada bunca önemli ve yaşamsal meseleler varken uyduruk üçüncü sayfa olaylarıyla boşuna zaman geçiriyorsun; N.A. olayını bunca abartarak aslında çok da önemli bir iş yapmadın Cem, hatta basit bir durumu bile yanlış anladın’ demek istemişti. Belki de Cem yanlış bir

yoldaydı gerçekten de... Belki de... Hakikaten Neşet Akıncı meselesini baştan sona yanlış anlamış ve yorumlamış olabilir miydi? Görüntü: Oktay, bilgisayarda açık duran N.A. söyleşisinden gözlerini ayırmayarak “Ağbi, ben de görüştüm adamla, ama hiç böyle değildi,” diyor. Hayır, yanlış falan yoktu. Ama Serap ısrarla yeni hikâyeler öneriyordu:

“Belki de yan dairedeki adamla karısı bir aşk yaşıyorlardı. Neşet Akıncı da bu gerçeği öğrenip deliye dönmüştü. Bir gün karısının boğazını kesti. Yan dairedeki adam ise hem kadına olan aşkından hem de onun ölümünden kendini sorumlu tuttuğundan yavaş yavaş delirdi ve bir katile dönüştü. Bir sürü cinayetten sonra yakalandı ve belki de polislere her şeyin bu kadının ölümüyle başladığını kendince farklı bir vurguyla anlattı. Olamaz mı?”

Cem ekrandaki Neşet Akıncı’ya bakıyordu. Adam salıverildikten sonra bir kez bile masum olduğunu iddia etmemişti:

“Hayır Serap’cım, yanılıyorsun. Böyle bir şey yok. Kadının âşığı falan yokmuş... Birbirlerini çok seviyorlarmış...”

Serap gizemli bir şekilde gülümsüyordu.

“Birbirlerini sevmeleri aldatmayacakları anlamına gelmiyor...”

Cem bu düşüncenin Serap tarafından seslendirilmesinden hoşlanmamıştı.

“Doğru... Ama bence Neşet Akıncı’nın karısı öyle bir kadın değildi.”

“Nasıl bu kadar emin olabilirsin Cem? İnsanlar her şeyi yapabilirler.”

Cem’in sessizliğinden yararlanarak Serap başka bir soru sordu:

“Bir gün başka birinden hoşlanırsan?.. Ne yaparsın?”

“Nereden çıktı şimdi?”

“Bilmem, aklıma geldi işte. Hayatta her şey olabili-

yor.”

Cem soruyu yanıtlamayı henüz düşünmemişti. Şakaya vurdu:

“Zamanı gelince düşünürüz.”

Ancak Serap vazgeçmiyordu.

“Ciddiyim. Ne yaparsın?”

Cem’in gülüşü yüzünde solmuştu. Hiç ama hiç istemediği halde Aslı’nın görüntüsü zihninde yanıp sönmüştü. Sadece o sıralarda çevresinde hoşlanma olasılığı olan bir kızdı, başka bir nedeni yoktu aklına gelmesinin. O anda böyle düşünerek kendini ikna etmeyi başarmıştı ve de ‘olasılık olarak akla gelme’nin bile bir şey demek olduğunu itiraf etmemişti. Etmeyecekti de. Serap’ın üstelediğini gördüğünde aklındaki en dürüst cevabı vermişti:

“Hemen sana söylerim. Eğer gerçekten hoşlanmışsam ya da... âşık olmuşsam ayrılmamız gerekirdi. Yani...”

Serap’ın yüzüne dikkatle bakıyordu. Serap bir şeyleri gizleyen bir edayla susuyordu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Suskunlukları sırasında televizyonun kısık sesi duyulur hale geliyor; tartışma programının yorgun katılımcılarının anlattıkları Cem’in aklını başka taraflara çekiyordu. Aslında bu programı izlemek istiyordu. Evet, kendisiyle ilgili olması bunun en büyük nedeniydi. Ama Serap buna izin vermiyordu. Üstelik şimdi de gerilimli bir noktaya gelmişlerdi. Cem bunları düşünürken ağzından dökülüveren sözcüklerin doğrudanlığına hayret etti:

“Başka biri mi var Serap?”

‘Beni aldatıyor musun?’ sorusunu ilk kim bu şekilde sormuştu acaba?

“Yok tabii ki...”

Bunu söylerken Serap’ın yüzünde Cem’in daha önceden hiç bilmediği renkte bir ışık geçti. Cem Serap’ın yüzündeki ifadenin yersiz olmadığını anladı. O sırada programın müdavimi olan hukukçulardan biri ölüm cezasının kaldırılmış olmasının ne kadar yerinde bir gelişme olduğunu pedagojik bir ses tonuyla anlatmayı sürdürüyordu:

Verilen kararların yanlış olma olasılığı her zaman vardır. Hemen televizyonu kapatıp Serap'la yüz yüze gelecek şekilde oturuşunu değiştirdi. Ciddi ve soğuk bir ses tonuyla hesap sordu:

"Seni dinliyorum."

"Yapma Cem... Böyle televizyonu falan kapatmalar... N'oluyor? Aa... Saçmalama... Ben sadece..."

"Sadece?"

Cem ısrarla olayın üzerine gidiyordu. İçinden bir ses 'bunun bir saçmalık olduğunu, bu gösterdiği tepkinin kendisine yakışmadığını' söyleyip onu utandırıyordu ama Serap'ın verdiği her cevap ona tersini gösteriyor, doğru yolda olduğunun işaretini veriyordu. Serap önüne baktı:

"Eskiden olsa ben de senin gibi cevaplardım o soruyu."

"Hangi soruyu?"

"Başka biri çıkarsa karşına ne yaparsın, sorusu... Eskiden olsa ben de senin gibi kolay bir cevap verirdim. Ama yaş ilerledikçe insan farklı görüyor dünyayı. Şimdi bazı şeyleri yaşamadan öldürmek gerektiğini düşünüyorum."

Bu son cümleyi söylerken yüzünü kaldırıp Cem'e bakmıştı. Gözleri yaşlıydı. Ağlıyordu. Cem ne yapacağını, ne hissedeceğini bilememişti. Serap, onun Serap'ı, bir başkası için, kendisinin tanımadığı, varlığını bile hissetmediği biri için... ağlıyordu. Cem bir an içinde öfkenin kopardığını hissetmişti. Sonra aldatıldığını keşfeden tüm eşlerin sorduğu o kısacık soruyu sordu:

"Kim?"

Cem kafasının içinde bu geceyi baştan yaşarken şimdi iki farklı düzeyde acı çekiyordu. Birincisi, Serap ölüm döşeğinde *can çekişirken* (Cem özellikle kendisini en çok üzecek sözcükleri seçerek düşünüyordu) o burada oturmuş en kötü anılarını hatırlıyordu. Bunun nedeni belliydi. Kendini korumaya çalışıyordu. Serap'ın ölümünden

sonra ortaya çıkacak olan boşluğu şimdiden küçültmenin bir yolu bu. İkincisi daha acıklı bir düşünceydi: Erkan'dan hoşlanmıştı Serap, ama... ne Cem'e ne de Erkan'a belli etmişti. Bu eğilimini bastırmıştı. Yok saymıştı. Cem'in üzüldüğü nokta da buydu; eğer Cem hayatında olmasaydı Serap pekâlâ Erkan'la birlikte olacaktı ve bu onu çok mutlu edecekti. Ama Cem varlığıyla Serap'ı mutsuz etmişti. Şimdi yaşama dönme şansı çok düşük olan Serap böyle bir eksiklikle gidiyordu. Gerçi Serap ısrarla anlatmıştı Cem'e bunun önemli olmadığını, insanın belli yaş dönemlerinde farklı değerleri yüceltmesi gerektiğini, sevginin önemini... Serap'ın tanımına göre aşk yirmili, bilemedin otuzlu yaşların başlarında insan için başat duygu olabilirdi. Otuz beşinden sonra sevgi çok daha büyük önem kazanıyordu. Hep sevgiden söz ediyordu. Hep sevgi... Bunun bir tek anlamı vardı, Serap artık ona âşık değildi. Daha da kötüsü başka birine âşıktı. Böyle basit bir aşk hikâyesine nasıl bu kadar çabuk yuvarlanmış olduklarını sordu Serap'a, samimiyetle. Serap bunun çokça aşağılama içerdiğini düşünerek daha sert bir manevra yaptı:

“Canım, sen de o stajyerine karşı hiçbir şey hissetmediğini söyleyebilir misin?”

Cem'in gözleri büyüdü. Nasıl böyle bir haksızlığa uğrayabilirdi?

“Saçmalama lütfen... Söz konusu bile değil.”

Serap bir sigara yakmış ve ne söylersen söyle benim fikrimi değiştiremezsin edasıyla son sözünü söylemişti:

“Yapma Cem. Kız sana tutkun. Kilometrelerce öteden anlaşılıyor. Kimse bu kadar arzulanmaya kayıtsız kalmaz...”

O gecedен Cem'de kalanlar bu kadardı. Şimdi durumlar değişmiş, Erkan evlerine düzenli olarak gelip giden birine dönüşmüştü.

Erkan: Cem'den birkaç yaş daha genç, kafası karışık bir adam. Serap'ın iki ortağından genç olanı. Tutkulu per-

çemleri ve sert yüz ifâdesiyle Serap'ı etkilemeyi başarmış bir adam. Belki de ellerine tutulmuştu Serap onun. Erkan'ın evrakları uzatırken her boğumunda düzgün siyah tüyler bulunan parmakları... Kadınlar insanın önce ellerine mi bakarlar? Serap diğer kadınlara benzemez. Ama yine de Erkan denilen bu adamdan etkilendiğini itiraf etmişti giderayak. (*Giderayak*. Kızıyor musun Cem?) Bu unutulup gidecek konuşma, Erkan'ın eve her gelişinde canlanıyor, Cem'in sinirlerini harap ediyordu. Çünkü orada öylece savunmasız bir şekilde yatan, az önce altına bağladığı beze ılık ılık işeyen, Cem'in hazırladığı PEG tüpleri olmasa açlıktan ölecek olan Serap'a kızmak istemiyordu. Erkan, yatağın yanındaki koltuğa çöküp ses çıkarmadan Serap'a bakarken Cem kendini nereye koyacağını bilemiyor, mutfağa gidip kahve yapmaya çalışıyor, bu sırada Erkan denilen herifin uzanıp karısını hafifçe öptüğünü ve Serap'ın gözlerini ona çevirip gülümsediğini, Cem odaya geri dönene kadar da mutlu bir şekilde Erkan'a bakmayı sürdürdüğünü hayal ediyordu. Kahve? 'Süreniz doldu' şeklinde tonladığı bu soruyla Erkan'ı karanlık elem denizinden çekip çıkarıyordu. Her zaman bu kederli manzarayı bozmakta o kadar acele etmiyor, bazen de kapının ağzından onları seyre dalıyordu. Bomboş gözlerle tavana bakan Serap'ın ve yanı başında oturan adamın oluşturduğu tablo karşısında acı çekiyordu. Öte yandan, Serap'ı en az onun kadar önemseyen ve seven ve bağlı kalan bir kişinin daha varlığından dolayı olumlu duygulara kapılıyordu. Başlangıçta sık sık kapısını aşındıran tüm dostlar ve akrabalar çoktan unutmuşlardı Serap'ı. Daha doğrusu cenazesine gitmeye hazır bir şekilde evlerinde bekliyorlardı. Onun şu anda burada ve canlı olduğunu artık bilmezden geliyorlardı. Burada ve sevilesi... İşte bu olumlu duygular birden renk değiştiriyor, orada çaresiz bir âşık gibi oturan Erkan'a karşı kabaran bir kıskançlık dalgası Cem'in zihnini bulandırıyordu. O anda Serap'ın sesli sesli dışkıladığını hayal ediyordu. Anüsüy-

le bezi arasındaki boşluğun sulu dışkının basıncıyla fokurdadığını... Odayı boğucu bir kokunun doldurduğunu... Erkan denilen herifin bu durumla nasıl başa çıkacağını merak ediyordu. Bu kıskançlık krizi Allahtan çok kısa sürüyordu da Erkan'ı kahve teklifiyle Serap'ın yanından uzaklaştırıyordu. Üzgün adam mavi galoşlarını sürterek odadan çıkarken Cem Serap'a mutlaka alıcı gözle bakıyordu. Bizi duyuyor musun Serap?

Serap'ın dış dünyayı duyma olasılığı vardı. Kimi uzmanlara göre bu mümkün değildi ama kimilerine göre bunu da söyleyemezdik. Bir başka deyişle, duyup duymadığı ya da anlayıp anlamadığı konusunda bir şey söylene- mezdi. Evet, Serap bir sürü değerlendirmeden geçmiş, çeşitli sınıflandırmalarla tanımlanmıştı: Bilinçli tepkiler vermiyordu, Glaskow Koma Skalası'na göre hâlâ E4M1V1 durumundaydı, yani gözlerini nedensizce açıyordu ama herhangi bir hareket yapmıyor ya da ses çıkarmıyordu. Doğru, ama yine de EEG çizgisi düz değildi. Beyni yaşı- yordu. Çağımızda ölüm düz çizgi demekti ve beyinden kaydedilen işaretler bu konuda tek yetkiliydiler. Beyin bir biçimde çalışıyordu ve daha kuşkucu olan doktorlar bu durumdaki hastanın kendine göre bir bilinçlilik hali yaşama olasılığını reddetmenin bilimsel olmadığını söy- lüyorlardı. Üstelik bu tip koma durumlarından yıllar son- ra uyanan hastaların yakınları, bitkisel durumdayken on- lara dinlettikleri müzikleri sonradan hatırladıklarını, on- larla konuşmanın, onlara kitap okumanın iyileşme süre- cinde önemli rol oynadığını söylüyorlardı. O halde Cem'in gazetesini, kitabını yüksek sesle okuması son de- rece mantıklıydı. Hatta onunla konuşması... Çevresinde- ki insanların kendisine neden sürekli anormal şeyler ya- pıyormuş gibi davrandıklarını anlayamıyordu. Hem hiç- bir şey bilmiyorlar, hem de durmadan önerilerde bulun-uyorlardı. Aslı bile... Aslı bile kimi zaman onu sinirlendiri- yordu. Gittikçe telefonları seyrekleşse de Cem'i hiç terk etmeyecekti. (Emin misin Cem? Aslı, kazadan sonra bu

eve yalnızca bir kere geldi!) Cem Serap'ı, Aslı da Cem'i bırakmamıştı. (Gerçekten mi?) Kazadan önce olsa minik bir aşk üçgeni olarak nitelenecek bu durum (Serap bu konuda ısrarlıydı) şimdi bir ucu hayatta bir ucu ölümdede üç halkalı bir zincirdi. Serap ölüme dokunuyordu, Aslı hayata... İkisinin arasında gerili duran Cem yine de dayanıklı olduğunu düşünüyordu. Başkası olsa kaldıramazdı. Bu değişime ayak uydurmak zor bir işti. Savaş muhabirliği kadar sert... Aslı ile ilk tanışmalarının üzerinden neredeyse üç yıl geçmişti. Son sınıf öğrencisi bir stajyer olarak işe başlamıştı. Elmas Bey onu Cem'in yanına vermişti. Birkaç ay sonunda kadrolu bir eleman olmasına rağmen Cem'in bulunduğu ortamlarda Aslı hep onun stajyeri olarak kalacaktı.

"Müthiş bilgilere eriştim. Müthiş... İnanılmaz, gizemlerle dolu bir işin içindeyiz Cem."

Cem gülümseyerek dinlerdi Aslı'yı. Hep Aslı konuşurdu. Eskiden. Cem gençliğin heyecanlı şakımlarına kendini bırakıyor, artık yaşlı bir maceracı olarak olgunluğun tadını çıkarıyordu... eskiden. Şimdi (yani uzun telefon görüşmeleri sırasında): Cem durmadan konuşuyor; Aslı'nın ilgisini uyandıracak şeyler anlatma telaşı ile kızıyor, belki de biraz sıyırmış bir adam izlenimi veriyordu. Öyle miydi gerçekten? Sanmıyordu.

"Bak Aslı, bu iş sadece dedektiflik yapmaya benzer. Polis gibi iz süreceksin, evet. Hafife gibi her ortama girecek, bir koku bir iz kovalayacaksın. Ama unutma ki asıl işin haberin kaynağındaki insanlardır. Her şey onun macerasını aktarmak için... Senin amacın bu. Lezbiyen transseksüel haberini hatırlıyor musun?"

Cem, Aslı'nın araya girmesine izin vermeden devam edecek. Oysa Aslı bir fırsatını bulsa başka şeyler konuşmak isteyecek. Bunun farkında. O yüzden bin kez anlatmış olmasına rağmen yaptığı en ilginç işlerden biri olan dönmenin pişmanlığı haberini başından anlatıyor. Başka gazeteler gerçekten de bir komedi olarak vermişlerdi ha-

beri. Bir durum komedisi. Oysa Cem olayın ardındaki dramı görmüş ve sonra da görünür kılmıştı. Kadınlığa döndükten sonra bir kadına âşık olan bir dönmenin hikâyesiydi bu. Adamın içine düştüğü umutsuzluk korkunçtu aslında. Tarlabası'nın arka sokaklarında bir evde çekmişti fotoğraflarını. Tek odalı, şekerli bir parfümün yayıldığı rutubetli sefil bir yerdi. Duvarlardaki eski film afişleri odanın sahibinin bir ara sinemaya umut bağladığı izlenimi veriyordu. Adam-kadın çıkışsız bir noktadaydı. İntihar etmeye kararlı görünüyordu. Cinsiyet değiştirmiş olmaktan dolayı ölümüne pişmandı. Artık geri dönüşü yoktu. Cem adamın silikonlu göğüslerine takılmıştı. Bedenini bir an önce terk etmek istercesine fırlaktılar. Adam artık memelerin sahibi gibi değildi. Memeleri ondan bağımsız bir şekilde seksiydiler. Silikonlardan kurtulması kolaydı. Ama ya eski penisini nereden bulacaktı. Çoktan ameliyat atıkları ile birlikte imha edilmiş olmalıydı.

Cem Aslı'ya neden bunları anlatıp duruyordu? Her konuşmalarında onu boğuntuya getirmek için uğraşıyordu. Çünkü Cem geriliyordu. Aslı'nın da ondan vazgeçeceğinden korkuyordu. Hayır böyle bir şey yoktu (Vardı! On beş gündür Aslı bir telefon bile etmemişti, zaten gitgide daha az arar olmuştu...) Kimseye ihtiyacı yoktu. (Vardı!) Burada beklemekten başka bir işi yoktu. (Gerçekten de yoktu!) Serap'ın başında bekleyen hadım bir rahipti. (Hadım?) Tamam, kafasının karıştığı zamanlar oluyordu. Ama... İmkânsızdı. Bazı şeyler mümkün değildi. Kaç ke-re kendini sorgulamıştı... (Serap'ı ailesine teslim edebilirdi ya da Elmas Bey'in sözünü ettiği kliniğe yatırabilirdi.) İşte bu korkunç bir düşünceydi. Asla telaffuz edemeyeceği kadar korkunç. İçindeki iblisler çözüm üretmeye ne kadar da meraklıydılar.. Çocukları yoktu. Dolayısıyla bir aile sayılmazlardı. Aile, kan bağıyla bir arada duran insanlar demekti. Dolayısıyla Gülderen Hanım, Merve ve hatta Salim Bey Serap'ın asıl ailesiydi. Sonra gerçek babası Şefik Bey ve üvey kardeşleri. Kazadan sonra bir kez

hastaneye gelmişti. İki-üç basamağı bile zar zor çıkmıştı. Adamcağız oracıkta ruhunu teslim edecek, diye düşünmüştü Cem. Sonra da odadaki durumun tuhaflığını izlemeye başlamıştı. Bir köşede Gülderen Hanım, bir köşede Şefik Bey. İkisinin de yıllar sonra böyle bir karşılaşma için hazırlıklı olmadıkları belliydi. Salim Bey ortadan kaybolmuştu. Belli ki karısının eski kocasıyla aynı havayı solumak istememişti. Şefik Bey ise yıllar önce kapattığı bir hesabın nasıl olup da tekrar önüne geldiğine hayret etmiş gibi sürekli cık cık cık diye kınar gibi bir ses çıkarıyor, konuşamıyordu. İki yanında iki oğlu vardı. Olup bitenleri kavramaktan aciz iki alık. 'Bizim bir de ablamız varmış' şaşkınlığı üzerlerinden akıyordu. Belki de babaları bu gerçeği o sabaha kadar hiç anlatmamıştı oğullarına. Öyle ya... Çok geçmişte yaşanmış bir evlilik ve bu birliktelikten dünyaya gelen ve geldiği gün unutilan bir kızdı Serap. Oysa Serap adını Şefik Bey'in anası önermişti. Tüm bunlar çok önceydi. Seksenden önce... Vazife döneminde. Sabah ayazında alınan tekmiller, ağır kömür sobalarının üzerinde kar suyuyla demlenen çaylar, sarı tütünlerle sarılan sigaralar, çimento kokan lojmanlar döneminde yaşanmış ve bitmişti. Serap anlatmıştı. Serap her şeyi anlatırdı. Cem'e. Sadece Cem'e... Gerçi şimdilerde Cem çok da emin değildi. Belki Erkan'a da anlatabilirdi. Fırsat olsaydı ya da kader başka türlü aksaydı...

Acaba yaşananlar bir zorunluluk muydu? Bu soruyu Cem kendine bu şekilde soramazdı çünkü bilinen anla-mıyla bir kaderin var olduğuna inanan biri değildi. Gerçi nüfus kâğıdından din hanesini sildirecek kadar da uzak hissetmezdi kendini; daha çok 'kayıtsızdı' denilebilir. Kaderine inanması için hiçbir neden yoktu. Ama yine de kazadan geriye doğru belleğinde yolculuk edip bu kazayı önlemenin bir yolu olup olmadığını düşünmesine engel değildi inançsızlığı. Evet, Gamze'nin dediği gibi o gece sinemaya gitmeseler ya da yanında Cem olsaydı Serap bugün şu yatakta yatmak yerine işinin başında (Erkan'ın

yanında) olacaktı. Belki de daha öncelerden değıştirme-
liydi hayatını. Birlikte yaşamaya karar verdikleri zaman-
larda örneğın. Bunu yapması kolay değildi, çünkü ergu-
van zamanıydı. Morsalkımlar erguvan ağaçlarına sarıl-
mış, İstanbul'u renk cümbüşüne doyurmuşlardı. Yeni-
köy'ün arka sokaklarında yürüyorlardı. Pazar sabahıydı.
Etrafta kimseler yoktu. Gamze'nin evinde sabahlamışlar-
dı. Şarap, müzik ve sabaha kadar muhabbet. Serap ısı-
lı ısıldı o gece. Sabahın ilk ışıklarını, üzerlerinde bir batta-
niye, sigara içerek karşılaşmışlardı. Konuklar çoktan git-
mişti. Gamze yatağında sızmıştı. Galiba yanında biri var-
dı. Daha sonra kısa bir süre için hepsinin hayatına gire-
cek olan ve geride çirkin bir yalnızlık bırakarak gidecek
olan bir genç. Adını hatırlamıyordu Cem. Zaten o gece-
den hatırlaması gerekenler farklı şeylerdi. Kahvaltı et-
mek için sahile inip kahvenin açılmasını beklemişlerdi.
Çaylarını alıp sabah serinliğinde deniz kenarında bir ma-
saya oturmuşlardı.

“Hayat ne kadar güzel...”

Böyle demişti Serap. Cem, tahta iskelenin dip boş-
luklarında çınlayan küçük dalgaların seslerini duyabili-
yordu. Her yer deniz kokuyordu, balık, yosun, tuz, iyot...
Cem doğal ortamında olduğunu hissettiğinden olsa gerek
hiç düşünmeden, az ve öz konuşmuştu:

“Sanırım ben sana âşık oldum.”

Serap kollarını boynuna dolayıp uzun uzun öpmüştü
Cem'i bu sözlerinden sonra. Cem sonradan bunun bir ce-
vap olduğunu düşünmüştü. Çünkü o anda düşünme me-
lekelerini yitirmişti. Ortalık yerde, gündüz gözüyle öpüş-
mek onun tarzı değildi. O eski adamların devresindendi.
O anda tek düşündüğü birazdan kahveci gelip de onları
uyardığında ne diyeceğiydi. İşin kötüsü adamı şimdiden
haklı buluyordu. Ne diyebilirdi ki? Usta daha sabah çok
erken, hazır müşteri de yok, biz biraz sevişeceğiz... Böyle
mi diyecekti? Bu endişeler Serap'ın sıcak ağzında eriyor,
çikolata kıvamına gelip öpüşmeye lezzet katıyordu sade-

ce. Unutulmaz bir başlangıçtı. Gerçi sonradan Serap o sabah için şöyle demişti: Yanında ben değil de o geceden başka bir kız olsa ona âşık olurdu sen. Neden böyle diyordu? Ne zamandan beri böyle diyordu? Hep mi böyle diyordu?

“Özbekistan’da durumlar kötü. Andican kentinde patlayan isyan, güvenlik güçleri tarafından bastırıldı. Olaylarda yaşamını yitiren 500 kişi dün yakınlarının teşhis etmesi için bir okulda teşhir edildi... Ermeni meselesi sarp sarıyor... Şehir eşkıyaları faaliyette: İstanbul’da iki grup arasında çıkan silahlı kavgada, atılan kurşunlardan biri altı yaşındaki Mehmet Keskin’i yaraladı... Elazığ’da ise iki sürücünün hız yarışı sekiz yaşındaki Ferah Çiçekoğlu’nun ölümüne neden oldu... Protestocu Rektör’e eleştiriler sürüyor... Nihat Erim’in anıları...” Cem’in, gazeteleri okurken bazen Serap’ın durumunu unuttuğu oluyordu. Kendini kaptırıp, yıllar öncesinin bir pazar kahvaltısı sırasında birbirlerine haberleri okuyup yorumlar yaptıkları anlardan birinin içindeymiş gibi, Serap’la sohbet ediyordu. Planlanmış bir kür olarak değil: Cem, Serap’ı gerçekten yaşatmaya çalışıyordu. Cem’in zihninde kazadan önceki varlığını koruduğu sürece Serap’a bir şey olmayacaktı. Ölüm bir süreçtir, bizi tanıyan son kişi öldüğünde tamamlanan bir süreç.

“Geçen günkü bir haberin devamı: Trafik kazasında ölen çocuk için ailesinin açtığı tazminat davasında yazılan raporu bilirkişi savundu. İnanamıyorum. Kendimi tekrar tekrar bu haberi okumaktan alamıyorum. Şu hesaba bakar mısın: Ailenin çocuğunu yetiştirmek için 54 milyar 528 milyon 284 bin 230 lira harcayacağını, çocuğun 18 yaşından sonraki kazancının ise 15 milyar 437 milyon 200 bin 397 lira olacağını, çocuğun kazancı ailenin harcayacağı paradan düşüldüğünde, ailenin 39 milyar 91 milyon 83 bin 833 lira harcamadan kurtulduğu, bu nedenle tazminat isteme talebine yer olmadığı belirtildi. İşte sim-

di bilirkişi kendini savunuyor. Dur bakalım, ne diyor? Laf laf laf... Aynı şeyleri tekrarlıyor. Her neyse... Sıkılmadın değil mi? İlginç olan, bir suç olduğu anda onu kapatmak için herkesin seferber oluşu. R.G. olayındaki gibi... Kıza, kayınpederi ve enişteresi tecavüz ediyor, bu sırada kocası küçük bir erkek çocuğa tecavüz etmekten hapiste, ayrıca da zaten bu kıza da tecavüz ettiği için evlenmiş, her neyse ve sonra kayınpeder ve oğulları kızın burnunu kesiyorlar. Nasıl bir ortamdır orası? Nasıl insanlardır onlar? Örneğin nasıl bir his içindeler bu evin erkekleri, ne iş yaparlar, ekmeklerini nasıl kazanırlar, ne yerler, ne içerler ve asıl önemlisi kızın burnunu kesmeye nasıl karar verdiler, bunu yaparken ne hissettiler? Gerçekten merak ediyorum. Bu tür haberlerin üzerine giderken Elmas Bey'le hep tartıştığımız şeydi: Bazen haberi soğukkanlı bir tarafsızlıkla versen bile garip bir sonucu oluyor. Okuyucunun o insanların ait olduğu topluluktan nefret etme olasılığı artıyor. O köyden... o şehirden... Neyse... Onu bırak da buradaki habere bak. *Britanyalı gönüllüler hayalet arayacak... Marry King's Hayalet Festivali...* Gitmek isterdim doğrusu. Canım, gideceğimden değil ya... Öyle söylüyorum işte. Artık iş koalamamak istemiyorum. Biliyor musun Serap, aslında çoktandır düşündüğüm bir şey bu günlerde daha da belirgin hale gelmeye başladı. İnsan gençken ne istediğini tam olarak bilemiyor, seçenekler çok olunca sağlıklı karar veremiyor. Yani... Tüm bu gazetecilik, dergicilik işleri... Ne bileyim, aslında bunların hiçbiri bana göre işler değilmiş gibi geliyor şimdi. Sanki teyp elinde o insanların peşinden giden adam ben değilim. Başka biri... Hatta çok az tanıdığım biri. Başkalarının gözünden nasıl göründüğümü az çok kestirebiliyorum. Başkalarının gözü dedim de... Dün Şefik Bey aradı. Akşam. Uyuyordun, rahatsız etmek istemedim. Seni sordu. Sesi bir tuhaftı. Uğramak istediğini söyledi. Ben de, tabii buyrun, dedim. Senin hoşlanmayacağını biliyorum ama onlara da engel olmak istemiyorum. Seni her görmek is-

teyene evet diyorum. Bunun senin en doğal hakkın olduğunu düşünüyorum. Gerçi babanın buraya gelişi beni bile tedirgin etti. Neden bilmiyorum, bir kez gördüm, o da hastanede, ama yine de... Senin anlattıklarından dolayı tabii. Gerçi sen Salim Bey'i de hep kötü anlatırdın ama ben onu o kadar da rahatsız edici bulmadım. Belki de babanın asker oluşundan kaynaklanıyordur. Bilemiyorum, gelecek göreceğiz. Bakalım ne yapacak?"

Serap yatağının arkası hafifçe kaldırıldığı için yarı oturur durumda gözleri boşluğa dikili sessizce dinliyordu. Cem başucundaki serum askısındaki PEG beslenme torbasına göz attı. Bugün beslenme saatini biraz geciktirmişti. Açlık hissediyor mudur acaba? Sıvı ağır ağır Serap'ın midesine doğru akıyordu. İyi, tıkanıklık yok.

"Her neyse... Haber turuna devam edelim. Ölüm yalnız birini seçti. Varto ilçesine bağlı Karaköy'de yıldırım, binici ile atı kömüre çevirdi. At üzerindeki ikinci kişi ise kurtuldu. Pazartesi günü meradaki hayvanları getirmek için atla yola çıkan 19 yaşındaki Ertan Demir, ısrarı üzerine 11 yaşındaki amcasının oğlu Murat'ı da yanına aldı. Atın beş günlük tayıyla yola çıkan ikili, 1 kilometre kadar uzaklaşmıştı ki, bir yıldırım, atı ve önde oturan Ertan Demir'i öldürdü. Murat Demir ile taya ise bir şey olmadı. Murat Demir, 'Gökyüzünden gelen alev, Ertan abi ile atı bir anda yaktı. Birlikte yere düştük. Kalkışığımda sadece elimde acı vardı. Kömür haline gelen Ertan abiye sarıldım, yalvardım, ses vermedi,' dedi. Olay yerinde Ertan Demir ile atın yanmış cesedi bulundu, tayın, annesinin başından ayrılmadığı görüldü. Başlık yanıltıcı gerçi ama haber iyi yazılmış. Kısa ve vurucu. Çok üzücü... Doğru. Ama Serap'cım aslında olayı haber kılan bu üslupta gizli her şey. Örneğin tayın annesinin başından ayrılmamış olduğunu bildiren son cümle... Doğal bir final. O cümleyle bu hikâyenin bittiğini anlıyorsun. Bir de çok görsel olmalı. Duyarsız değilim Serap! Bana haksızlık ediyorsun. Görüyorsun işte, bitkisel yaşam sürdüren karısına gün-

lük gazeteleri okuyan biriyim.”

Cem’in aklının içinden geçenler en az Serap’a söyledikleri kadar karışık. Bir yandan haberleri okuyordu, evet doğru, aklının bir yönüyle hayatı izlemeye çalışıyordu. Ama şunu yapmamaya çalışıyordu: “Hayat Geçiyor zamanında olsa şu haber için atlar Diyarbakır’a giderdim. Bir biçimde R.G.’nin ona tecavüz eden ve burnunu kesen akrabalarını bulur, onlarla konuşurdum. Tüm boyutlarıyla hikâyeyi ortaya çıkarırdım.” Böyle düşünmemeliydi. Serap’ın durumunun Cem’le hayat arasında bir engel olduğunu ima eden her düşünceye karşıydı. Eski Cem değildi. Değişmişti, değişmekteydi ve en önemlisi bunun farkındaydı. Artık o Hayat Geçiyor’u çıkaran Cem yoktu. Çünkü artık Hayat Geçiyor yoktu. Geçip gitmişti işte. Güzel günlerdi. Birbirinden ilginç haberleri kovalayıp insanların hayatlarının içinden geçiyordu. Bunun çok az insana mahsus bir ayrıcalık olduğunun hep farkındaydı. Şimdi de dergi döneminin, hatta gazetecilik döneminin bittiği gerçeğini iyice kavramalıydı. Kimseyi yetiştirmede doğru değildi. (O anda aklının içinde birilerine mazeret üretiyor gibiydi, bunu fark edince kendini toparladı.) Geride Oktay kalmıştı. O da gazetecilik ile roman yazma sevdası arasında git-gelli bir yaşam kurmuştu. Onun eğilimleri o yöndeydi. Metinlerin dünyasıyla derdi vardı. Kendisi o haberin kahramanlarına dokunmak ister, gidip gerçekten varlar mı anlamak isterdi. Ama şimdi gazete haberlerini Serap’a okurken bir başkası gibi hissetmeyi beceriyordu. Uzun zamandır makinesini alıp habere koşmuyordu zaten. Hatta Serap’la evlendiklerinden beri diyebilirdi... İşte bu son ayrıntı Cem’in canını sıkıyordu. Serap’a az önce “Biliyor musun Serap, aslında çoktandır düşündüğüm bir şey bu günlerde daha da belirgin hale gelmeye başladı,” derken gerçekte şu sorular vardı aklında: Neden Serap’la evlendikten sonra düşüşe geçmişti? Neden heyecanını kaybetmişti? Neden önemli bir haberin orta yerindeyken her şeyden soğumuş ve dergiyi bırak-

mıştı? Elmas Bey çok destek olmuştu ama yine de Cem patronun işi kesmek istemesini sineye çekmek istememişti. Kutsal Emanetler konusunda o haberi aslında tam olarak yapamayacaktı. Ama işi çözmüştü. Nasıl vereceğini kendisi de bilmiyordu ama yukarıdan baskı gelince... prensip olarak... İşin içyüzünü Aslı'ya da anlatmamıştı. Cem, yıllar önce ayağına dolanmış olan Sakal-ı Şerif meselesini yine zihninde ön plana çıkararak ortalığı bulandıran soruyu kendine unutturmaya çalışıyordu, ama boşuna. Soru orada duruyordu: Neden Serap'tan sonra her şey düşüşe geçmişti? Bu soruyu kendisi değil de bir başkası yanıtlayacak olsa kuşkusuz fatura Serap'a çıkıyacaktı. Örneğin Aslı'ya göre düşüş falan yaşadığı yoktu. Son işleri, yani Hayat Geçiyor'dan sonra gazete için yaptığı tam sayfa röportajların her biri olay olmuştu: Dilenci-ler Kralı, Lezbiyen Transseksüel, Geç Gelen Masumiyet... Elmas Bey de onaylardı bu düşünceyi. Serap biraz daha farklı bir bakış açısı getirirdi: Zamanın üzerimizdeki etkisi Cem. Artık orta yaşlıyız. Ama zihnimiz hâlâ kendimizi genç sanıyor. Kendimizden beklentilerimiz de o yönde oluyor. Artık on yıl önce yaşadığın hayatı yaşayamazsın Cem. Şimdi farklı bir fazındayız hayatın. Böyle derdi ve bunun bir orta yaş bunalımı olduğunu kanıtlayabilirdi. Ama Cem başka bir şey olduğunu biliyordu.

Cem'in aklını kurcalayan sadece bu değildi. Yıldırım düşen at ve binicisini okurken bir yandan ağbisini, bir yandan bugün uğrayacağını söyleyen Şefik Bey'i düşünüyordu. Yan yana akan üç ırmağın suları gizemli bir şekilde birbirine karışıyordu. Üst üste gelen negatiflerin oluşturduğu karanlık bir resimdi bu. Ağbisi önde atının üzerinde, kendisi yanında genç bir taya binmiş... İki çizgi roman kahramanı gibi... Bir maceraya doğru gidiyorlar. O sırada, bu verimli olması beklenen toprakların üzerine ateşler yağmaya başlıyor. Emri veren Şefik Bey komutan çadırlarından birinde... Buzlu içkisini yudumlarken Almanca konuşuyor. Ağbisi ölüyor. Tay annesinin yanından

ayrılmıyor. Bu düşüncelerde ters olan çok şey vardı Cem'e göre. Bir yandan esrarlı bir gerçeğin peşesini arama gücü olduğu izlenimi veriyordu, evet; ama diğer yandan tutarsızlıklarla doluydu. Örneğin tayın atı terk etmeyişi... Bu garip, bu korkunç, bu Dede Korkut Hikâyele-ri'nden fırlamış gibi duran küçük olayın kahramanlarıyla kendilerini özdeşleştirmesi çok yersizdi. O hiçbir zaman ağbisinin yanında olmamıştı. 'Elim bir trafik kazası sonucunda biricik evladımızı kaybettik Sema ve Kemal'in oğulları Cem'in ağabeyi...' diye akıp giden bir ölüm ilanı ile başlamış ve Zincirlikuyu'nun mezarlığa açılmış yeni bölgelerinden birinde son bulmuştu bu olay. Evet, mezarlıkta herkes ağlamıştı. Ağbisinin eski arkadaşları yoktu, sadece nişanlısı ve ailesi vardı akrabaların dışında. Ona çarpıp kaçan araba bulunamamıştı.

Tıpkı Serap'a çarpan araç gibi.

Düşünceleri bu noktaya geldiğinde Cem elinde olmaksızın kaza gecesine, kaza haberini aldığı âna, hatta o andan önce görmekte olduğu rüyasına kadar savruluyor, her şeyi yeniden yaşıyordu:

Başlangıçta uyku vardı. Uyku ölümün kız kardeşidir. Bu söz, ölümün bir son olmadığını, tıpkı rüyalarımızda yaşamaya devam ettiğimiz gibi, öldükten sonra da başka bir boyutta var olmayı sürdüreceğimizi ifade etmek için söylenir. Oysa uykunun ölümcül kaçınılmazlığının da altını çizer. İnsanın uykusuzluğa direnci belli bir süre sonra kırılır. Rüyalar âlemi kişiyi kucaklarken gerçekliğin sınırları erimeye başlar. Nesneler bulanıklaşır, günlerdir uykusuz gezinmekten hayalete dönüşmüş olan zavallı insan kendini uykunun bataklığında bulur. Evet, uyku ölümün kız kardeşidir; ikisi için de hiçbir savunması yoktur insanın. Nasıl ki ölüm meleği gülünç orağı ile karşısına dikildiğinde ona teslim olmak zorundaysa zavallı ruh, her gece uykuya da öylece boynunu uzatır. Gece-

leri insanların elinden tutup rüyalar âlemine çeken bir uyku meleşği var mıdır? Bilinmez. Varsa bile o gece Cem'e çok da insafli davranmamıştı.

Cem rüyadan çıkmak istiyordu ama gerçek dünyaya da hazır değildi. Hele böyle uğursuz bir telefonla... Bu saatte çalan telefon iyi şeylerin habercisi olamazdı. O halde açmamalıydı Cem. Uyanmamalıydı. Zamansız dev bir uyku damlasının içinde, geçmişinin mutlu günlerinden devşirdiğı bir kayıktâ beklemeliydi. Uyku onu koruduğı sürece beklemeliydi. Zaten kayığın ıskarmozları kırılmıştı, saatini kaybetmişti...

Ancak hiçbir uyku sonsuza dek sürmez. Cem ne yazık ki uyanmıştı. O gece...

Komodinin üzerindeki telefonunun ekranında *Serapcep* ibaresini görünce rahatlamak yerine endişeye kapılmıştı. Saat gecenin biriydi, Serap henüz gelmemişti, üstelik şimdi de arıyordu. Belki de bu gece gelmeyeceğini söyleyecekti. Bu, kötü gidecek şeylerin başlangıcıydı. Cep telefonunun düğmesine basarken hızla Serap'la son konuşmalarını zihninin içinden geçiriyor, bu gece Gamze ile sinemaya gitmiş olduğunu hatırlayarak rahatlıyordu.

"Serap?"

"Cem?" Serap'a ait olmayan bir kadın sesi.

"Efendim? Gamze? Sen misin?"

"Cem... Of Cem... Hemen buraya gelmelisin. Hemen..."

"Ne oldu Gamze? Serap nerede?"

Telefonla konuşmayı sürdürürken bir yandan da gömleğinin düğmelerini ilikliyor...

"Burada Cem. Buraya gel... Acil Servis'te. Amerikan Hastanesi'ndeyiz."

...eline geçen bir çorabı ayağına geçirmeye çalışıyor, tüm bunları yaparken neden halen evden fırlamamış olduğunu kendine soruyor...

“Ne oldu? Serap iyi mi?”

...panik içinde hareket etmesine rağmen kılını kıpırdatmıyormuş gibi hissediyordu.

“Bir kaza oldu Cem... Kaza!”

Uzunca bir zamandır yaşamını paylaştığı birinin kaza haberini gece yarısı apansız çalan bir telefonla öğrenen bir adam ne hissederse onu hissetmeye çalışıyordu Cem. Hissetmeye çalışıyordu! Gerçekten de... Çünkü böylesine büyük bir acı ve korku onu dondurmuştu. Kendi dışına çıkmış gibiydi. Bedeninin içinde –o güne dek varlığından haberdar olmadığı– farklı bir birim kumandayı ele almıştı. Bu yeni iradenin etkisiyle yaptığı hareketleri dışarıdan izliyordu. Kapıyı kilitleyişini, merdivenleri seri adımlarla koşarak inişini, her yanı dökülen eski cipin içinde son sürat hastaneye gidişini... Bir yandan da kontrolünü kaybetmemek için kendine telkinde bulunuyordu: Hiçbir şey olmadı... Her şey basit bir kaza yüzünden... Görüntü: Güleç ve babacan bir doktor konuşuyor, ‘boşuna endişelenmişiz, basit bir baygınlık’ ya da daha gerçekçi bir sahne olarak, ‘hayati tehlikeyi atlattı, şimdi mışıl mışıl uyuyor’... Zihninin içinde mavi galoşlar giyerken kendisi... Doktordan bilgi alırken soğukkanlı bir şekilde konuşan Cem... Oysa kızgın bir yağ damlası bedeninde geziniyor, değdiği her yeri yakıyordu. Korku ve endişe birbirine dolanarak Cem’in ruhunda hiçbir şeye yer bırakmayacak şekilde genişliyordu. Ne kadarını kaldırabileceğini bilmiyordu. Bu sırada garip bir düşünce gelip yerleşmişti zihnine: Ben acılara idmanlıyım. Çok kısa zaman aralıklarında ağbisinin neşeli birkaç resmi aklında belirip kaybolmuştu. Evet, daha önceden büyük acı provası yaptım, o nedenle bir ikincisini daha az sıyrıkla atlatırım. Bunun da kendini oyalamak için kurduğu diğer sahte düşüncelerden biri olduğunu kolaylıkla anlamıştı. Olumlu olan her şey yalandı, kendi

zihninin uydurduğu masallardı. İşte her şeyin sonu... Serap eğer ölürse, eğer ona bir şey olursa... ben yaşayamam! Tek gerçek buydu. Sade, çıplak. Bu düşünce zihninde, bedeninin iç yüzeylerinde son sürat yankılanıyordu. Ama ruhunun hiç tanımadığı karanlık bir köşesinden onu çok şaşırtan başka bir ses yükseliyordu: Yaşarsın... Bal gibi yaşarsın... Sıfırlanacaksın... Onunla birlikte öleceksin ve sen yeniden doğacaksın. Serap'ın olmadığı bir dünyaya gözlerini açacaksın. Yeni bir hayata başlayacaksın. Bu sesin sahibi her kimse onu öldürmek istiyordu Cem.

Hastaneye vardığında Gamze: Kadının gözleri Cem'i görünce dehşetle büyüdü, ağzını haykırmak için açtı, ama hiç ses çıkmadı, Cem'e sarılırken sadece çok içerlerden gelen bir inleme duyuluyordu. Acının en katıksız, en güçlü hali. Cem gelene kadar kendini tutmuştu. Çünkü o sırada 'hasta yakını' sıfatıyla oradaydı. Şimdi trajedinin asıl sahibi geldiğine göre kendini acının kıskanç kollarına bırakabilirdi. Başka hiçbir duyguyu yaşamasına izin vermeyen kıskanç zebani.

Gamze'nin çaresizliği Cem'e doping etkisi yapmıştı. Soğukkanlı ve duruma hâkim bir adam olarak hemen bankodaki hemşirelerden bilgi almaya başladı. Az önce arabanın içinde delirme raddesine gelen adam o değilmiş gibi sakın bir şekilde dinliyordu: Evet... Serap ciddi bir kaza geçirmişti... yoğun bakımdaydı... kırıklar vardı... evet... tabii... hayati tehlikeyi henüz atlatmış değildi... bu kötü... evet... anlıyordu... acilen ameliyata almaları gerekmişti... bu formları doldurursa... evet tabii... ameliyat sürüyordu... sigortası var mıydı... dilerse ödemeyi kredi kartıyla yapabiliirdi... birazdan daha ayrıntılı bilgi vereceklerdi... hayır gerek yoktu... Cem söylenenleri yapmaya, işlemlere yetişmeye çalışıyordu. Serap belki de şu anda, evet tam şu anda son nefesini veriyordu. Hemşi-

renin ya da doktorun ameliyathaneden buraya gelmesi zaman alacaktı. Cem her an birinin gelip kötü haberi vermesini bekliyordu. Bir yanıyla tabii.

Acil servis sakin sayılırdı. Sadece böbrek taşı düşüren genç bir adam, karısı ya da sevgilisi olan kadının gözetiminde acı çekiyordu. Her yerde bol ışık, beyaz plastik bardaklar, sterilizan ve oda parfümü kokusu. Mermer desenli muşamba yer kaplamaları her gün temizlik sınırları ile silinmekten matlaşmaya başlamıştı. Cem ayakkabılarının arasındaki küçük döşeme parçasına bakıyordu. Zaman duygusunu yitirmişti. Saniyeler hiç telaş etmiyor, dakikalar dev örümcekler olup Cem'i kuşatıyor, elini kolunu bağlıyordu. Nefes alamıyordu. Gamze transa geçmiş medyum sesiyle geceyi anlatıyordu. Cem bir yanıyla onu dinliyor, bir yanıyla ruhunu Serap'ın ruhunun yanına katmanın yollarını arıyordu. Beklenen felaket gerçekleşmişti. Askerlerin yıkıntıya dönüşmüş bir caminin içine dalıp yerde yatan yaralıları tüfekle ateş ederek öldürdükleri sahneleri izlerken hissettiği türden bir bulantıyla Gamze'yi dinliyordu. Hiçbir şey yapamamakla hiçbir yere kaçamamak arasında sıkışan ruhunu rahatlatmanın tek yolu olduğunu biliyordu. Üzerine gitmek.

"Sinemadan çıkmıştık... Yürüyerek meydana vardık. Serap bir şeyler yemek istediğini söyledi."

Cem'in zihninde tüm canlılığı ile Serap yürüyordu. Caddede. Üzerinde krem rengi kısa montu... Bal köpüğü kıvrır kıvrır saçlarını dalgalandırarak. Gülüyordu. Gamze'ye bir şeyler anlatıyordu. Hangi film-den çıkmışlardı acaba?

"Ben bir an önce eve dönmek istiyordum. Bu gece sizde kalacaktım. Paket yaptırardım dedim. Sana da bir dürüm yaptırmıştık."

Serap çarşaf, yastık ve battaniye setini törenle Gamze'ye teslim ediyor. Salondaki kanepe Gamze'

nin yıllardır ikinci adresi. Birazdan Gamze battaniye-
nin altına girecek, dizlerine sarılacak, Serap'la son
günlerin olaylarını gözden geçirecekler, belki yine
Küba'ya gitme, babasız çocuk doğurma, anılarını yaz-
ma ekseninde ilerleyen bir muhabbete dalacaklardı.

"Sonra tam karşıya geçiyorduk... Nereden geldi-
ğini anlayamadık bile. Ben biraz arkada kalmıştım."

Görüntüde yine Allahın cezası cadde. Yol açık.
Cehennemden gelip cehenneme giden asfalt gergin,
siyah! Serap yaklaşmakta olan sondan habersiz, aklı-
nın içinde: gördüğü filmin kareleri, belki Cem'in
uyumakta olan görüntüsü, belki bir parça acıma, bu
adamı nasıl toparlayacağım düşünceleri...

"Aslında Serap da daha yeni adımını atmıştı yo-
la..."

Cem içinden bağıırıyordu. Atma o adımı! Geri çe-
kil! Hayır! Bu bir tuzak! Mayın! Bomba!

"İşte tam o sırada siyah spor bir araba..."

Kader tecelli etmek için bu yolu seçmişti. Siyah
spor araba, içindeki hayvanlarla birlikte az önce bu iş
için cehennemin kızıl çamurundan yaratılmışlardı.
Cem arabanın homürtusunu duyabiliyordu.

"Önce anlamadım. Serap sendeler gibi oldu, tam
koluna yapıştım ki hızla fırladı..."

Vitrin mankeni gibi savrulan bir Serap. Ucuz bir
düğün pastasının üzerinde duran gelin-damat hey-
kelciklerinin hüznle dağılıp düşmesi... Cem ile Se-
rap'ı birbirine bağlayan görünmez ipin aniden boşalı-
vermesi... Cem'in karnından ağzına doğru yükselen
bir boşluk dalgası...

"Eteği arabaya takılmış olmalıydı..."

Şimdi görüntü çok hızlı... Yırtılan kumaşın üze-
rindeki desenlerin değişimi... şeytanın yağlı kuyruğu
gibi parıldayan cadde... siyah spor arabanın homürtu-
su... sürüklenen bir beden... kırık bir bebek... çok
hızlı, kesik kesik görüntüler bunlar.

“Birkaç metre sürüklendi...”

Canım... Canım... Cem aklının içinde kurulmuş olan acı sirkinde ellerini boşluğa doğru uzatıyor. Serap tutunabilsin diye... Serap'ı yakalamak için... Karşıdan gelen trapez boş. Serap asfaltın üzerinde sürükleniyor. Ağzının kenarından kan sızıyor. Yüzünde acı dolu bir şaşkınlık var. Bu nasıl olabilir? Neden?

“...ve sonra arabadan kurtulup savruldu.”

Her şey, bu kötü şeyler durduğu için artık bitti hissiyle donuyor görüntü. Cem nefes almak istiyor. Görüntünün içinde hava yok. Orası artık sadece cehennemden bir kare.

“Allahım...”

Neredeydin? Neredesin? Cem bu ıstırap dolu yakarışın sahibine döndü. Gamze öne arkaya doğru sallanıyordu. Kucağındaki boşluğu -Serap'ın hayaletini- iyileştirici bir uykuya yatırmak isteyen bir anne-kadın olmuştu. Cem'in sırtı ürperdi. Ensesindeki saçlar havaya dikildi.

“Düştü...”

Cem bu sahne zihninde canlanmasın diye bankodaki hemşirelerle göz teması kurmaya çalışıyordu. Hemşirelerin başından beri yumuşak bir ifadeyle Cem'i ve Gamze'yi göz hapsinde tuttuklarını o sırada fark etti. Melekler... İçinden bir sevgi yükseldi Cem'in. Bu ışıklı duygu önce hemşireleri, ardından acil servisteki diğer insanları, eşyaları, duvarları aydınlattı ve taşarak Serap'ın bulunduğu ameliyathaneye vardı. O âna dek acıyla kaskatı yatan Serap bir anda gevşedi, yüzüne huzurlu bir ifade yerleşti.

“Kanıyordu. Hareket etmiyordu... Öldü sandım.”

Cem'in az önce kurduğu sağaltıcı hayal orta yerinden yanmaya başlayan bir fotoğraftı şimdi. Serap'ın huzurlu bir gülümsemeyle aydınlanmış yüzü karardı... Küle dönüştü. Cem nefes alamıyordu. Aklında sorular birikiyordu ama ağzını bıçak açmıyor-

du. Bir ölünün aksesuarı: karnının üzerine yerleştirilen bir bıçak. Çene bağı, beyaz örtü... Ölüme teslim oluşun bir simgesi olarak beyaz kefen. Burada kefen içinde yatan biriyim ve ölüm meleğine boynumu uzatıyorum. Böyle mi derdi? Hayır, henüz öyle diyemezdi. Burada ameliyat masasına uzanmış baygın yatan ve bu esnada dağılan organları doktorlar tarafından toparlanmaya çalışılan biriyim. Evet, bu daha uygundu. Onu bu hale getiren orospu çocuğunu bulduğunda... Daha sunturlu bir küfür olsaydı! Öyle bir lanet, öyle bir bela okuma gücü ki... kader gibi yapışsın o hayvanın yakasına. Bulamıyordu. Ne küfrün, ne de ilenmenin eşyanın tabiatına etki yapmayacağını bilen biriyim.

O halde iyi şeyler düşünmeliydi. Serap'ın yüzünü canlandırdı zihninde. Gülümsemek geldi içinden. O kadar bitkindi ki değil gülümsemek kılını bile oynatacak hali yoktu. Sadece düşünmek... Sadece Serap'ı düşünmek. Ilık bir mayıs güneşi gibi içine dolması... Serap'ın. Sarı, turuncu, açık yeşil, soluk mavi... Serap'ın renkleri. Aralarda keskin ince kırmızılar... Parlak. Serap'ı şiddetle özlüyordu. Şiddetle. Onun sesini zihninde canlandırmak için çabalıyordu. O yüzden onun cümleleriyle düşünüyordu. Yoğun bakımda yatan karısını özlediği için onun gibi cümleler kuran biriyim. Biriyim...

Bankonun üzerinde asılı duran dev saat iki buçuğu gösteriyordu. Uzun kırmızı saniye merdiven çıkan yaşlı bir kadın gibi titreyerek bir çizgiden ötekine geçiyordu. İki saniyenin arası boştu. Cem iki zaman noktasının arasındaki bu boşluğun içine düşerse bir daha çıkamayacağını düşündü. Bu hayalin ne derece mecaz, ne derece gerçek olduğunu çözecek gücü yoktu. Sadece bu düşünceyi önemli bilgiler sınıfına ayırıp belleğine yerleştirdi.

Şimdi, aradan onca zaman geçmiş olmasına rağmen gazetede okuduğu bir haber o meşum geceyi Cem'e yeniden yaşıtıyordu. Deprem gecesi gibi. Yaşananlar belleğine öyle derin izler bırakarak yazılmıştı ki, tüm ayrıntıları teker teker hatırlayabiliyordu. Oysa ağbisinin ölümüne ilişkin her şey bulanık bir sisle kararmış, artık hatırlanamaz hale gelmişti. Başka birinin hayatında yaşanmış ve çoktan geçmişte kalmış olaylardı sanki. Serap'a çarpan araba ile ağbisini öldüren araba nedenini kavrayamadığı bir biçimde Cem'in zihninde üst üste geliyordu.

Ağbisine çarpan araç bulunamamıştı. (Öyle mi?) Serap'a çarpanları bulmak için Cem elinden geleni yapmıştı. Daha doğrusu Mehmet Komiser elinden geleni yapacağını söylemişti... Yapmıştı da. Cem ona güvenirdi. Ama elde fazla bir delil yoktu. Kimse plakayı almamıştı. Siyah spor bir araba... Tarife uyan çalıntı ihbarlarının hepsini taramışlardı. Araba Sıraselviler'in başında belirmiş, sonra da Cihangir'in karanlığında kaybolmuştu. Yer yarılıp içine girmişti sanki. Kafası dumanlı zengin çocukları da olabilirdi, civarı haraca bağlamış mafyalardan birinin uzantısı da... Mehmet Komiser son yıllardaki gelişmelerden dolayı çok tedirgindi zaten. Ne zaman ziyaretine gitsen Serap'ın eve çıkmadığı, henüz hastanede olduğu dönemde başka bir atmosferle karşılaşılıyordu Cem. Günden güne gücünün azaldığını, yukarılarda tam olarak anlayamadığı işlerin döndüğünü söyleyen bir Mehmet Komiser buluyordu yerinde. Zaten bir süre sonra beklenen olmuş, Mehmet Komiser Ankara Keçiören'e atanmıştı. Cem telefonda son kez konuştuklarının farkındaydı. Artık yollarının kesişmesi mümkün görünmüyordu. Bu durumda Serap'ı bitkisel yaşama mahkûm edenler asla yakanmayacak demektir. Tıpkı ağbisinin katilleri gibi. İşte bu iki düşünce üst üste geldiğinde, Cem işkilleniyor, bu tabloda anlayamadığı, doğal olmayan bir şeyler seziyordu. İki trafik kazası, iki faili meçhul aynı hikâyede çok fazlaydı. Bir kez olan tesadüftür, iki kez olansa... İki kez

olan doğal değildir. Zaman, Tanrı'nın her şeyin bir kez olmasına izin vermesi için vardır. Bu söz kulağında küpeydi Cem'in. Ama yine de... yine de o okuduğu haberdeki kahramanlarla aralarında bir benzerlik buluyordu. Ağbisinin olayını atlatmıştı. Henüz gençti, güçlüydü. Bu acıyı içinde bir yere gömüp yola devam etmek zorunda hissetmişti kendini. Ama işte şimdi Serap'ın yanı başındaydı. Yirmi yıl da sürse yanında olacaktı. Buna kararlıydı. *Kömür haline gelen Ertan Abi'ye sarıldım, yalvardım, ses vermedi.* Ses vermese de Serap, Cem orada olmayı sürdürecekti, nokta! Cem odanın içinde –aslında kendi içinde– ağırlaşan havayı dağıtmak için burç falını okumaya başladı yüksek sesle:

“Keyifli bir gün geçireceksiniz. Dostlarınızla görüşebilir, ilişkilerinizi daha sıcak hale getirebilirsiniz. Duygularınızı ortaya koyabilir, neşeli ve olumlu tavrınızla hem sevdiğinizi, hem de yakınlarınızı etkileyebilirsiniz. Burcun ilk günleri doğanlar bazı fırsatlarla karşılaşacaklar. Burcun ilk günlerinde doğmadım... O halde kala kala dostlarla görüşme seçeneği kaldı. Şefik Bey'le dost olmadığımıza göre birileri uğrayacak demektir. Aslı? Belki sürpriz yapar! (Çok zayıf bir olasılık.) Belki Gamze? Ama Gamze daha çok senin dostun sayılır.” Bu noktada Cem'in Dostları Kimlerdir, başlıklı bir düşünce seli başlayabilirdi, engel oldu. *“Yine de olumlu sayılır. Seninkini de okuyalım mı: Bugün karşılaştığınız olaylardan etkilenbilir, duygusal tepkiler gösterebilirsiniz. Bak bu çok ilginç. Duygusal tepkiler gösterebilirsiniz demekle beni umutlandırıyorlar. Tabii bu köşenin metin yazarı bir PVS hasta yakınının bu kehaneti nasıl yorumlayacağını asla tahmin edemezdi. Hele şu cümle: Özellikle burcun ikinci ve üçüncü on günlük devresinde doğanlar karmaşık duygulardan sıyrılmak için açık havada yürüyüş yapabilirler. Biz yapamayız Serap'cım. En azından şimdilik. Belki sen bugün karşılaşacağın baban nedeniyle duygusal tepkiler vermeye başlarsan... kendine gelersen... Belki o za-*

man... Son cümle: *Sabırlı davranacak ve duygularınızı denetlemeyi başaracaksınız.*”

Cem burçlara ve diğer *new age* saçmalıkların hiçbirine inanmazdı. Ama gazetede bu metinlerin kimler tarafından yazıldığını bildiği için dalga geçmek amacıyla okurdu. Serap ise bu konu açıldığında hep söylediği şeyi tekrar ederdi: Kehanetin popülerleştirilmesi herkese kendini önemli biri gibi hissetme olanağı sağlar. İnsanların kendilerine ait bir fallarının olduğuna inandırmak için icat edilmiş bir oyundu burç sistemi. Şimdi, yarım kalan bir hayatı devam ettirmek için Cem erişebildiği tüm fırsatlardan yararlanıyordu. Serap’la daha önce yaptıkları her şeyi sürdürmeye çalışıyordu. Sevişmek dışında hemen her şeyi. Örneğin, Cem yemeklerini Serap’ın başucunda yiyordu. Bir yandan da laflamayı ihmal etmiyordu. Sabah gazeteleri, kahve molaları, akşamları televizyon izlemek, abeslikler karşısında yorumlarda bulunmak...

Cem bunları yaparken ne çok konuştuğunun farkında değildi. Serap’la normal yaşantılarında Cem sessiz olardı hep. Serap konuşur, yorumlar, Cem ise dinlerdi. Tamam, o da katılırdı kimi zaman, ama ev içinde sözün asıl sahibi Serap’tı. Kendisi evin hülyalı çocuğuydu. Şimdi gazeteleri okumayı bitirmiş bir elinde bebek telsizi balkona sigara içmeye çıkarken eski güzel günleri düşünüyordu. Sevişmelerini hatırlıyordu... Gözünün önünde canlanan sahnelerdeki halini özlüyordu. Serap’ı özlüyordu. Onunla sevişmeyi özlüyordu.

Balkonun manzarasını aynalı yapraklarıyla perdeleyen kavak ağaçları pamuksu polenlerini caddelerin, sokakların, parkların, bahçelerin üzerinde uçuşmaya bırakarak tüm şehri dev ve pis bir akvaryuma çeviriyordu. Mayıs güzelliği. Aslı gülümsüyor zihninde kısa bir süreliğine. Cem bu görüntüyü kovalamak için kavak ağaçlarının hışırtısından yararlanarak geçmişinde bir yere çeviriyor içgözünü. Gece karanlığında siyah yapraklarıyla ga-

rip bir portakal bahçesindeler. Çıplaklar. Serap'la sevişiyorlar, bir ağacın altında, ayakta... Güney'de yapılan bir tatil; her saat cinselliğin başka bir boyutunu keşfettikleri bir hafta... Aynı gecenin devamında, odalarında yatağa uzanmış pencereden giren ay ışığında çırılçıplak parlayarak sigara içerlerken Serap mırıl mırıl konuşuyordu: "Cinsellik her şey demek değil. Doğru... Ama cinsellikten her yere açılan kapılar var. Cinsellikten insan-oluşun her özelliğine varabilirsin." Bunları söylerken bir yandan da Cem'in kasık tüyleriyle oynuyor. Çoktandır tanıyorlardı birbirlerini... Yıllardır arkadaşılar. Ama sevgili olmak için çok beklemişlerdi. Başka yerlerde başka aşklar yaşarken belki de birbirlerini hep yedekte tutmuşlardı. Bunu bilemezlerdi. Doksansekiz yılıydı. Cem'in hayatında her şey iyi gitmeye başlamıştı. Hayat Geçiyor çıkıyordu. Heyecanlıydı. Üstelik parlayan yıldızını Serap da görmeye başlamıştı. O döneme kadar Cem'i konserlere, sinema günlerine, sergilere sürükleyen Serap için 'iyi bir arkadaş'tı sadece. Ama artık Serap ona farklı bir gözle bakıyordu. Önce bunu hissetmişti Cem. Bu hisle birlikte Serap'ın ne kadar da çekici bir kadına dönüşmüş olduğunu neden o anda fark etmiş olduğuna şaşırmıştı. Gamzelerdeki gece sabaha kadar konuşmuşlardı. Arkada birbirinden güzel parçalar çalan bir radyo kanalı onları kucaklayıp başka bir âleme göndermişti. O âlemde zaman yoktu. Yalnız ruhların birbirlerini bulmuş olmaktan dolayı duydukları kırılgan mutluluğu hissettiren bir âlem.

"İnsan hayattan ne istemeli Cem?"

"Yalnızlığına bir çare... Herhalde."

"Çok ağır oldu bu... Yok mudur senin daha basit bir hayalin? Oğlan çocuklarının hep tutkuları vardır."

"Aslında var... Bir tekne belki. İçinde yaşayabileceğim bir tekne."

"Nerelere giderdin teknenle Cem?"

"Deniz olan her yere..."

Hayal kurmak gençken somut bir iş yapmak kadar

ciddidir. Gamze'nin evinde geçirdikleri gece ikisi de o kadar genç değildi aslında. Otuzlarının başlarındaydılar. Cem artık seçtiği yolda giden kararlı bir adamdı. Serap? Yorgundu. Ya şimdi? Sonsuz bir boşluğun içindeydi. Cem ise onu yeraltındaki yolculuğunda yalnız bırakmayan vefalı bir âşık olarak yanındaydı. Balkonda sigara üzerine sigara içerken gevşek düşünceler içinde yuvarlanıp gidiyordu. Masanın üzerindeki bebek telsizine baktı. Öteki âlemden yapılacak yayını alacak olan bu komik pembe-beyaz alet miydi? Gamze'nin cin fikirlerinden biriydi. Evin herhangi bir yerindeyken Serap'ın odasını dinlemesi için almıştı. Getirdiği gün çok ağlamıştı. Normalde yeni bebekleri olan ailelerin kullandığı aleti şimdi bu amaçla kullanacakları için çok üzgündü. Kadere lanet ediyordu. Ama çok geçmeden telsiz Cem'in yanından ayırmadığı sıradan bir aksesuara dönüşmüştü. Hatta eskimişti bile. Cem'in umutları gibi... Önceleri, Serap'ı eve ilk çıkardığı dönemlerde çok daha disiplinliydi. Bu durumu yemenin bir yolunu bulacağını umuyordu. Kitaplar ve internet sayfaları arasında geçen saatler boyunca araştırıyordu. Serap'ın bitkisel hayat durumunu anlamaya çalışıyordu. Şimdi umutsuzluğa kapıldıkça düşünceleri üzerindeki denetimi gevşiyor, akli karışıyordu.

Serap'ı kontrol etmek için odasına geri döndü. Gazeteleri toparlayıp odadan çıkmak üzereydi ki birden durdu. Serap'ın yanına gidip solgun yanağına bir öpücük kondurdu. Seni çok seviyorum. Kazadan önce bu tür sözler pek söylemiyorlardı. Cem hayıflandı. Hiçbir şeyi ertelememek lazım. 'Sevgilinin geciken adımları aşkı öldürür' gibi bir cümle geçti aklından. Sevgili, ölüm ve gecikme... Aynı cümlelerin içinde... Belki de farklı bir anlam için bir araya gelmeye çalışıyorlardı. Serap'ı karısı olarak değil de sevgilisi olarak düşünmesi rastlantısal değildi. Diğer küçük burjuvalar gibi evlenir evlenmez, çevrelerine evli çiftlerden bir ağ örmemişlerdi. Ayrı ayrı şeyler yapmaktan vazgeçmemişlerdi. Sevgililik de evlilik gibi top-

lumsal bir tanımdı. En azından Cem şimdi böyle düşünüyordu. Daha önce hiç kafa yormadığı ilişkileri hakkında şimdi önemli tespitleri vardı. Gerçi bunların Serap'a pek bir yararı yoktu artık. O evin içinde Cem tarafından titizlikle yaratılmış hastane odasında 37 ekran bir monitörün önünde ölmeyi bekliyordu. Tüm otellerde, hastanelerde var olan tek kişilik monitör.

Hepimiz bir gün bir 37 ekranın önünde öleceğiz.

Her canlı bir gün ölümü tadacaktır.

Tadacaktır (bir 37 ekranın önünde).

Bir gün.

Her canlı.

Dolayısıyla Serap...

Gazeteleri oturma odasındaki masanın üzerine yaydı. Makas ve klasörü almak üzere kitaplığa yönelmişti ki telefon çalmaya başladı. Aslı'nın aradığını düşünerek sevin-di. Ancak bu sevinç telefonu açana kadar geçen kısa süre içinde arayanın bir başkası olma olasılığının yarattığı kederin içinde eriyip gitti.

"Merhaba Cem. Nasılsın? Her şey yolunda mı?"

"Yolunda, yolunda. Sen nasılsın ağbi?"

"Uygunsan bugün gelecek..."

"Demek kabul etti."

"Çok zor ulaştım. Adam o kadar yoğun ki. Sürekli televizyon çekimlerinde. Her neyse, senin adını duyunca hemen kabul etti... Bu akşam uğrayacak. Adresi tarif ettim."

"Üst yoldan anlatsaydın. Aşağıdan trafik olur."

"Merak etme... Haydi görüşmek üzere. Bir ihtiyacın olursa..."

"Elmas Ağbi?"

"Evet?"

"İşlerin yoğunudur. Ama ne zaman istersen uğra. Biz evdeyiz, biliyorsun."

Cem bu son sözleri söyler söylemez pişman oldu. Ne-

den zayıflığını gösteriyor, durumun trajikliğinin altını çiziyordu ki? Elmas Bey daha geçen hafta buradaydı. Uzun uzun dertleşmişlerdi. Elmas Bey'i sevindiren bir konuşma olmuştu bu. Çünkü, Cem N.A. olayını yeniden ele almak, Neşet Akıncı ile bir görüşme daha yapmak istediğini söylemişti. Elmas Bey, Cem yavaş yavaş hayata geri dönecek diye heyecanlanmıştı. Oysa Cem, mesleki bir kaygıyla değil çok daha farklı bir nedenle görüşmeyi planlıyordu Neşet Akıncı'yla... Nedenini kendine bile tam olarak açıklayamadığı bir his. Sezgileri bu görüşmenin birçok şeyi aydınlatacağını söylüyordu. Gözden kaçırdığı, atladığı bir şey olmalıydı. Öyle bir şey ki... Mantıkla açıklanamayacak bir ipucu.

Cem'in aklı biraz değişik çalışırdı. Birbirinden farklı, ilgisiz olayları aynı anda düşünür ya da en azından düşünmeye çalışırdı. Yani elmalarla armutlar arasında hiçbir matematiksel sistemin tanımlamadığı işlemleri yapmaya çalışırdı. Bu bazen sonuç verirdi. Tabii dışardan bakan bir göz için ortaya çıkan çözümlerin başlangıçtaki olaylarla pek fazla ilgisi olmazdı. Ama Cem aradaki ilişkiyi bilirdi. Şimdi durum şuydu: Neşet Akıncı onun üzerinde çalıştığı son olaylardan biriydi. Adamla çalışırken onda gizemli bir şeyler olduğunu sezinlemişti. Hikâyenin görünen kısmını ortaya çıkarmıştı ama N.A.'nın hayatında yine de karanlık bir nokta kalmıştı, ne Cem'in ne de adamın açıklayabildiği esrarlı bir geçmiş. Tüm bunların dışında Cem adama karşı müthiş bir yakınlık hissetmişti. İşte bu nokta önemliydi. Elde var bir! Tam da Neşet Akıncı'nın televizyona çıktığı ve olayının enine boyuna tartışıldığı gece Serap'la ilişkisi dibe vurmuştu. Serap önce bu haberin, daha doğrusu Cem'in yaklaşımının doğruluğunu sorgulamış; ardından da Erkan meselesini açarak ilişkilerine inanılmaz bir darbe indirmişti. Elde var iki! Cem bu iki durum arasında garip bir paralellik olduğunu hissediyordu. İçindeki daha mantıklı bir ses ise (ki hayatında her şey yolunda gidiyor olsaydı, kolaylıkla bu ses

üstün gelebilirdi) aklını Erkan meselesine taktığı ve o itirafın yaşandığı geceyi sürekli düşündüğü için Neşet Akıncı'nın bir konu haline geldiğini söylüyordu. Serap'la bir daha konuşma şansı olmadığı için... Erkan'la da konuşamayacağı için... Konuşsa bile inkâr edeceği için... O geceden geriye konuşabileceği sadece Neşet Akıncı kalıyordu. Garip bir durum. Ama Elmas Bey sevinçle bu teklifi kabul etmişti. Oğlu gibi sevdiği Cem geri dönüyordu!

Telefonu kapattığında bugün başka bir konuğu olduğunu hatırladı. Şefik Bey! Nasıl da unutmuştu onu. Neyse ki adam öğleden sonra gelirim demişti. Herhalde akşam kalmazdı. Neşet Akıncı ile karşılaşmalarını istemezdi. Canı sıkılmıştı. Keşke telefon eden Aslı olsaydı. Neşet Akıncı yarın ya da bir başka gün gelebilirdi. Oysa Aslı aramıyordu. Uzunca bir zamandan beri çalan telefonlardan hiçbirisi genç kıza ait değildi. Birkaç aydır biriyle birlikteydi. Böyle hissediyordu Cem. Eskiden cıvıl cıvıl şakıyan genç kızın telefon görüşmelerindeki suskunluğunu nasıl yorumlamalıydı Cem? Özlüyordu Aslı'yı. Kendisini yine Cem olarak hissetmesini sağlayan insanlardan biriydi Aslı. Hem de en önemlilerinden biri.

Cem önünde gazete kesikleri, elinde makas bunları düşünürken yanlışı bir yerde ve yanlışı bir zamanda olduğunu düşündü. Klasörlerden birinde olacaktı: sahibinin mezarının başından ayrılmayan köpeğin fotoğraflı haberi. Belki asparagastı, belki değildi. Ama Cem'in durumunu çok güzel ifade ediyordu. Sonu olmayan, umutsuz bir bekleyişin maskelenmesi içindi tüm bu eski alışkanlıkları sürdürme çabası. Kendi özel haber arşivini genişletmeyi sürdürüyordu da ne oluyordu? Bunlar artık ne Aslı'nın ne de Elmas Bey'in ilgisini çekiyordu. Onları heyecanlandıracak tek şey Cem'in fotoğraf makinesini alıp yollara düşmesiydi. Serap'ı burada nefes alıp veren bir et parçası olarak bırakıp... Bunu yapamazdı. Onun yerine bu saçma sapan üçüncü sayfa haberlerini arşivleyecek, onlar üzerine serbest düşünceler üretecekti. Tıpkı eski

günlerdeki gibi.

İşte her okuyanın kanını donduracak haber: bir çocuğun değerinin bilirkişilerce hesaplanması. *Ailenin 39 milyar 91 milyon 83 bin 833 lira harcamadan kurtulduğu...* Hesap tabloları vardı bir yerlerde. Kimin ne kadar yaşayacağını, yaşarken ne kadar para kazanacağını, ne kadarını harcayacağını gösteren tablolar... Öyle bir şeydi uygarlık: Her şeyin hesaplandığı, tartıldığı, sınıflandırıldığı bir yer. İnsanlar istatistik tablolarında bir işaret, bir sayı, bir veriydi. Serap? Onun değeri neydi? Nasıl hesaplanabilirdi? Aslında bir gerçeklik payı vardı bilirkişinin hesabında: Bir insanın değeri üretime yaptığı katkısı oranında değerlendirilebilirdi. Nazi Almanya'sında doruğuna erişen bu akılcılık belki de o zirveyi hiç terk etmemişti. O kadar mantıklıydılar ki: Sakatların, yaşlıların, düşkünlerin, akıl hastalarının bakımını hesaplıyorlar ve üstün Alman milletin sırtına ne kadar büyük bir yük getirdiğini ortaya koyuyorlardı. Bir sürü fakir ama sağlıklı Alman çocuğu bu paralarla yetiştirilebilir ve Alman milletine katkıda bulunabilirdi. Kaynak israfıydı umutsuz vakaları yaşatmaya çalışmak. Serap zorla yaşatılıyordu. Bundan yüz yıl önce olsa çoktan toprağın altındaki yerini almış, hatta etleri bile eriyip doğaya karışmış olurdu. Korkunç bir düşünceydi bu. Ama gerçektir. Ya maddi durumları elvermeseydi? O zaman ne olacaktı? Yine aynı hazine son yaşanmayacak mıydı? Şimdi paraları olduğu için Serap içerde tüplere bağlı bir bitki olarak hayatı emiyordu.

Kötülük cinleri etrafını sarmış Cem'i didikliyorlardı. Dışardan bakıldığında gazeteden kupürler kesip dikkatle dosyalayan bir adamdı. İçinde olup bitenleri ise bir tek Serap anlayabilirdi. Nöronları çalışıyor olsaydı tabii. (İçerde soluk alıp veren şey Serap değil.) Bu düşünce dö-nüp dönüp geliyor, karşısına dikiliyordu. Gözünün önünde aylarca üzerinde çalıştığı anatomi, fizyoloji, nöroloji kitaplarından sayfalar. Bu kötülük cinleri ellerindeki tüm verileri kullanarak bir sunuş yapıyorlardı Cem'e.

Beyin insanı insan yapan tüm işlevleri denetleyen, düzenleyen, dış dünyadan ve bedeninin içinden aldığı verileri değerlendirip bu bilgileri tümleştiren bir organdır.

İki yarımküreden oluşan serebrum milyarlarca sinir hücresinden oluşmuştur. Serebrumun ön lobları, ki buraya prefrontal korteks diyoruz...

Cem, dinliyor musun?

Evet, biliyorum bunları. Biliyorum. Sinir hücrelerinin gövdelerinden oluştuğu için gri renkte görünen korteksten söz ediyorsunuz. Biliyorum. Prefrontal korteksin yüksek bilişsel etkinliklerin merkezi olduğunu, burasının insana insan özellikleri kazandırdığını...

Aferin Cem. O halde artık beyni çalışmayan bir insanın insan olmadığını da biliyorsun. Boşuna bekliyorsun Cem. O yaşatmaya çalıştığın Serap değil artık, bir zamanlar Serap'a evsahipliği yapmış boş bir kabuk şimdi.

İyi ya, ben de o boş kabuğu kendime yeni bir ev olarak seçtim. Serap'a yerleştim.

Saçmalama Cem! Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Serap'ın geri gelmeyeceğini biliyorsun. Yoksa ruhlara mı inanıyorsun?

Hayır, nöronlara inanıyorum. Nöronlar tamamen ölmediği sürece bir umut vardır!

Bekle o zaman Cem. Bekle. Bu arada sen burada beklerken dışarıda hayat geçiyor.

Hayat Geçiyor kapanalı çok oluyor. Böyle iyiyim ben, çok iyiyim.

Daha iyi olamazdı Cem. Kendine telkinlerde bulunuyordu. Aslı gelmezse gelmesindi. Zaten... zaten... Her neyse. Bir sigara daha?

Lanetler okuyarak yeni bir sigara molası verdi. Çok içiyordu. Evet ama bir amacı olmadığı için... Çok da dert değildi yani. Peki ya kanser olursa? Ona kim bakacaktı? Kimsenin bakmasına gerek kalmazdı. Kendi isteğiyle ölümün siyah bahçesine girebilirdi, o kadar cesareti her zaman vardı. Peki o zaman Serap'a kim bakardı? İşte o

zaman ailesi devreye girerdi. Peki ya bu olay yirmi yıl sonra yaşanırsa...

Yani Cem şöyle düşün: Bir gün aniden ölüyorsun. Örneğin şimdi, şu anda... Diyelim ki öldün. Ne olur? Diyelim ki bugün kimsenin de gelmeyeceği bir gün. Hatta önümüzdeki günler boyunca da kimse uğramayacak... O zaman senin ölün burada kokmaya başlar Cem. Üstelik Serap altına doldurduğunda odaya yayılan kokuyu bastır-sın diye püskürttüğün oda parfümünü kullanacak kimse de olmayacak burada.

Bu varsayım hiç gerçekleşmeyecek kadar uzak görünüyordu ilk bakışta ama biraz düşününce... Ya depres olursa: En fazla otuz yıl demişlerdi. Altı yılı gitmişti bile. Ya depres olursa? Serap'ı bırakıp evi terk etmeyecekti tabii. Ama ya ev üzerlerine yıkılırsa? Bu düşüncelerin sonu karanlıktı. Ve o karanlıkta tek bir sonuç kendini hissettiriyordu: Ne olursa olsun, Cem Serap'tan önce ölmeliydi.

Şimdi kendini toparlamalı. Bir kahve? Evet, iyi olurdu. Önünde çözmesi gereken meseleler vardı. Birincisi birkaç saat içinde burada olacak olan Şefik Bey. Ne diyecekti? Şefik Bey'e nasıl davranmalıydı? İkincisi, hemen ardından gelecek olan Neşet Akıncı'ydı. Medya kahramanını haline getirdiği bu adamla yapacağı görüşmeden ne bekliyordu? Üçüncüsü Aslı. Aslı mı? Onunla ilgili mesele neydi ki? Her neyse... Dördüncüsü, kendi akıl sağlığı. Evet, bunu da artık gündemine almalıydı. Kahve suyunu ısıtıcıya koyduktan sonra Serap'ın yatağını hareketlendirme zamanının geldiğini belirten saat biplmeye başladı. Evet tabii, bir de Serap vardı. Ne kadar yoğundu! Başını kaşıyacak vakti yoktu. Bu yüzden akıl sağlığı için endişelenmesine gerek yoktu. Çözmesi gereken sorunlar olduğu sürece akıllı başında kalacaktı... Nedense böyle saf bir düşüncesi vardı. Meşgul bir zihin bozulmazmış gibi... Böylelikle dördüncü madde kendiliğinden eleniyordu. Geriye üç madde kalıyordu.

Kahvesini alıp Serap'ın yanına gitti. Boşalmış olan beslenme torbasını PEG borusundan ayırdı. Ilık suyla boruyu yıkadı. En büyük sorun tıkanıklık. Ve temizlik tabii. Bir de ciğerine besin kaçma olasılığı. O yüzden oturur durumda beslenmeliydi. Şimdi beslenme saati sona erdiğine göre biraz dinlenebilirdi. Yatay konuma getirdikten sonra yatağın deniz gibi dalgalanmasını sağlayan düğmesine dokunmasıyla mırıltılı bir devinim başladı. Serap bir deniz yatağında gibiydi. Yarım saat yeterliydi. Bu düzene, bedeninin farklı noktalarına yükü aktararak sırtında, poposunda yaraların açılması önlüyordu. Yatak masajı bittikten sonra altını değiştirirdi. Mutlaka çiş yapmış olurdu bu saatlerde. Pişik kremi? Evet, bu sefer pişik kremi de sürecekti. İşte her şey kontrol altındaydı. Şefik Bey? O hariç. Neden gelmek istemişti ki şimdi... bunca yıl sonra...

“Baban gelecek birazdan.”

Durup bekledi. Serap'ın cevap vermediğini görünce devam etti. Ya da kendine böyle bir izlenim vermeyi başardı:

“Ne diyeyim ben şimdi bu adama? Senin yıllardır görüşmediğini biliyorum. Hastaneye geldiğinde bitmiş görünüyordu. Seni daha önce hiç aramadığına emin misin? Garip bir hal var bu adamda. Senin anlattıklarını toparlamaya çalışıyorum kafamda, tam bir resim canlanmıyor.”

Cem aklındakileri sıraya koymaya çalıştı. İlk görünüşte Gülderen Hanım ile Şefik Bey evliler. Serap küçük daha. Şefik Bey'in albaylık yılları. Yetmişli yılların ortaları. Kıbrıs çıkarması sırasında oradan oraya sürükleniyorlar. Saat başı değişen, iptal edilen, yeniden düzenlenen gizli emirler... Hep hazırda bekleyen bavullar... Sıcak günler. Gülderen Hanım o tarihlerde gencecik bir kız aslında. Hayata –hem de böylesi sert bir bölümüne– hazırlıklı değil. Serap'ın çocukluğunun erken dönemine dair anlattıklarında lojman bahçeleri, rahatsız otobüs yolculukları, hiç yanından ayırmadığı Fatoş bebeğinden başka

bir şey yoktu.

İlkokulun beş sınıfını da beş ayrı şehirde okumuş biri-yim ben, diye övünürdü. Acı bir yan vardı elbette bu sözlerinde. Asker çocuğu olmak bavulundan başka bir şeyi olmamak demektir. Bir de her an gelmesinden korkulan bir ölüm haberi. Ama Şefik Bey akşamları kanlı canlı bir şekilde karşılarına dikilip ana-kıza dünyayı dar ettiğinde bu hisler kolaylıkla tersine dönerdi. Şefik Bey çok kıskanç bir adamdı. Gülderen Hanım da çok genç ve güzel. Bu kadarını tahmin edebiliyordu Cem. Serap annesinin soluk sarı bir kopyası gibiydi. Şefik Bey'e çekmiş olsaydı belki de kaderi tamamen farklı olacaktı, kimbilir...

Şefik Bey 79 yılında emekliye ayrılmıştı. Henüz ellisinde bile değildi. İstanbul'a yerleşmişlerdi. Serap ve annesi, bir süre ne yapacağını kestiremeyen Şefik Bey'in iki kişilik ordusu halinde yaşamıştı. Darbeden sonra ailenin hayatı tamamen değişmişti. Birkaç yıl içinde Şefik Bey bir fabrikanın personel müdürü olmuş, çok para kazanmaya başlamıştı. Artık lojmanların rutubetli beton kokusunu duymayacaklardı. Ama işte, Serap'ın lafıydı bu, bitirilen her erkek gibi Şefik Bey de yeni maceralara yelken açmakta tereddüt etmemişti. Yanında çalışan uyduruk bir kızla evlenmek üzere karısını ve kızını bırakmıştı. Serap o sırada onaltı yaşındaydı. Yeni üvey annesi ise yirmi iki. Skandal yani.

Erenköy Kız Lisesi'ne yatılı olarak devam eden Serap kuşkusuz bu boşanmadan kötü etkilenmiş ve babasından nefret etmişti. Bir daha görüşmemişlerdi. Onu en son ne zaman gördüğünü bile hatırlamıyordu. Gülderen Hanım boyu kadar kızıyla ana evine dönmüştü ve halen alımlı bir kadındı. Üstelik henüz otuz dört yaşındaydı. Şimdiki Serap'tan gençmiş, diye hayret etti Cem bunları düşünürken. Eskiden yaşanmış her şey çok yaşlı insanların başından geçmiş gibi geliyordu. İşte tam o sırada Salim Bey sahneye çıkıyordu.

Hayatı ceviz kırmakla geçmiş bir mirasyedi olan Sa-

lim Bey son yıllarını huzur içinde tamamlamak için Gl-
deren Hanım'ı bulmuş, şıpınışı bir yuva yaratmıştı. Bir-
likte Gümüşsuyu'ndaki antikalarla dolu eve kapanmış-
lardı. Gülderen Hanım, ilk kocasının dar gelirli, bol yıl-
dızlı, apoletli, trenli dünyasından sonra kolaylıkla gir-
miş olduğu bu yeni Gümüşsuyu hayatında artık eskiyi
hatırlamak istemiyordu. İstese de hatırlayamıyordu. Ba-
zen, beklenmedik anlarda geçmişin soğuk rüzgârı yeni
hayatının loş odalarını yoklayıveriyordu. Örneğin sabah
kahvesini içmek için saray motifli berjere kurulmuş Dol-
mabahçe saat kulesinin üzerinden uzaklara doğru bakar-
ken boğazdan geçen askerî bir gemi... lojmanlarda geçen
onca yılı, Şefik Bey'i, onu başka bir kız için terk edişini
acı bir su tadıyla gözünün önünde canlandırıyordu. Gl-
deren Hanım, bu münasebetsiz anıların ortaya çıkışını
şaşkınlıkla karşılıyordu. Başka birinin hayatı gibi. Aldatıl-
an bir kadın durumuna düşmüş olabileceğine hiç ihtimal
vermiyordu. Ancak kötü bir rüya olabilirdi. Ya da soğuk
bir şaka! Oysa Salim Bey ne kadar kibar, ne kadar janti
bir adamdı. Serap'ın onu babası olarak görmemesini anlı-
yordu ama yine de kızılıyordu.

Bunları anlatırken Serap'ın yüzünde farklı bir ifade
olurdu. Cem böyle zamanlarda, karısının hayatında tam
olarak bilemediği karanlık bir şeylerin olduğunu sezinle-
yerek ses çıkarmadan can kulağıyla dinlerdi Serap'ı. Sy-
lediklerinden bir ipucu bulmayı umarak... Serap zevkle
devam ederdi: Salim Bey kprp celallendikçe annesi
içine kapanır, hayatının bir yerlerinde büyük bir hata
yapmış olduğunu düşünür, sonra da bu düşüncesinden
utanarak ağlardı. Geçmişten gelen bir prz! Bu mkem-
mel dünyayı karartan bir gölge! Elbette tüm bunlar Se-
rap'ın yorumuydu. Ama Cem kalbinin bir yanıyla Serap'a
inanırdı. Salim Bey'in kızgınlığı zaman içinde kırgınlığa
dönüşmüştü. Ne yaptım ki, ne ktlğm gördü ki, onu
da kızım gibi sevmek istedim, bana bir fırsat vermedi...
diyerek kısmıştı Serap'a. Yine de nikâhlarında hazır

bulunmuş, boynunu bükerek kendini bir fazlalık gibi hissettiğini meraklı gözlerden saklayamamıştı. Serap bu meseleyi anlatırken soğukkanlılığını koruyamıyordu. Zihninin mükemmel optiğinin bu konu açıldığında nasıl böylesine deforme olduğunu Cem anlayamıyordu. Bile- rek böyle yaptı; bir kızın en mutlu gününde bilerek öyle yaptı, dikildiği yerden öyle bir mutsuzluk yayıyordu ki... Böyle söylüyordu Serap. Oysa Cem de çok iyi biliyordu ki nikâh gününün ikisi için de önemi yoktu. Beraber yaşa- mak da evlenmek de onlar için fark etmiyordu. Ama yine de evlenmişlerdi. Evlilik kurumuna karşı tavır almış gibi görünmemek için... ‘Böyle bir tavır alma’ seçimi de onla- ra bir şey ifade etmiyordu.

Cem, Şefik Bey’i bir kez görmüştü: hastanede. İki oğ- luyla beraber gelmişti. Tanıştıklarında “Geçmiş olsun ev- ladım,” demişti Cem’e. Hepsi buydu. Şimdi de telefon et- miş ziyaretlerine gelmek istediğini söylüyordu. Cem Se- rap’ın eğer dış dünyayı duyuyorsa bu olup bitenlerden dolayı hiç de mutlu olmayacağından emindi. Hem de hiç...

“Ne de olsa baban... Belki de yıllar onu değiştirmiştir. Bu konudan hoşlanmadığının farkındayım, ama ne yapay- ım? Geliyor işte. Elimden geldiğince kibar ve soğuk ol- maya çalışacağım. Her neyse... Akşama bir konuk daha var. Bu sefer sana değil. Bana... İş için geliyor. Neşet Akıncı’yı hatırlarsın... Adamın deli olduğunu söylüyor- dun. İşte onunla Elmas Bey için bir söyleşi yapacağım... Bilmem, belki de böyle ufak ufak evden çalışmaya baş- larım. İşleyen demir hesabı. Aslı mı? Haber yok. Hâlâ Aslı’yı kıskanmana inanamıyorum. Zaten başka biri var hayatında.”

Cem Serap’ın sağlığı yerinde olsaydı bu konuşmanın şöyle devam edeceğini biliyordu:

“Zaten – ne demek? Zaten... Yani başka biri olmasa bir ümit var öyle mi?”

“Ne ilgisi var Serap’cım... Aslı benim stajyerim.”

“Kaç yıldır çevrende... Bunca zaman staj olur mu? Bırak Allah aşkına Cem. ‘Zaten başka biri var’ derken sesinin nasıl bozuk çıktığını anlamıyor muyum? Sen babamı, N.A.’yı falan anlatacağına bana Aslı’yı anlat. Onu nasıl arzuladığını anlat.”

Cem kafasının içinde yankılanan sesin gerçekten de Serap’a ait olduğu yanılsamasına bile isteye teslim olmayı alışkanlık haline getirmişti.

“Tamam Serap! Şurada şu durumda olmasan!...”

“Olmasam... Evet olmasam... ben olmasam her şey yolunda gidecekti Cem. Ne yazık ki durum bu. İcabıma bak, sen de kurtul ben de...”

“Saçmalama! İyileşeceksin. Bir gün geri döneceksin.”

“Bunun gerçekleşmeyeceğini sen de pekâlâ biliyorsun. Cavit Bey’in söylediklerini hatırla. Ben artık bir bitkiyim Cem. Gözlerimin açık olmasına aldanma. Ne seni duyabilirim, ne Aslı’yı görebilirim. Ancak işte böyle kafanın içinde dır dır edip dururum. O da sen istediğin sürece.”

Cem hayalî konuşmanın burasında söyleyecek söz bulamadı.

“Teşekkür ederim Cem.”

Cem gülümsedi.

“Boş ver. Sen de olsan böyle yapardın.”

“Yapar mıydım gerçekten?”

“Evet! Kesinlikle... Seni tanıdığım kadarıyla böyle davranırdın. Beni bırakmazdın.”

“Bitkisel hayatta olmasına rağmen sadık kalmak için kendisiyle mücadele eden kocasını elinde tutmaya çalışan ve üstelik bunu yapmak için onun zihinsel yetilerini kullanan biriyim.”

“Bunu ilk ne zaman keşfettiğimizi hatırlıyor musun?”

“Neyi diye sormayacağım, çünkü zaten zihninin içindeyim.”

“Bir parça olsun şu akılcılığı bir tarafa bırakamaz mısın?”

“Bırakırım tabii, yeter ki sen iste Cem. Görüyorsun tamamen seninim. Hiçbir kadının olamayacağı kadar seninim. Bu arada Nazi akılcılığı ile ilgili düşündüklerin de gözümünden kaçmadı.”

“Lafı karıştıрма. Güzel bir şeyden söz etmek istiyorum. ‘Kimsin?’ – ‘Şunu şunu yapan biriyim’ esprisini ilk ne zaman bulmuştuk hatırlıyor musun?”

“Evet. İş gezisinden dönmüştüm. Anahtarımı almadığım için kapıda kalmıştım. Zili çaldığımda sen içerden benim ben olduğumu bilmene rağmen ‘kimsin’ diye seslenmiştin. Ben de ‘Yorgun argın iş gezisinden dönmüş ve anahtarını almayı unutmuş olduğu için kocasının ahret suallerine cevap vermek zorunda kalan biriyim,’ demiştim. Sonradan bu espri öylece kaldı aramızda. Aramızda...”

“Ne güzel günlermiş...”

“Son zamanlarda pek mutlu değildin Cem. Bilmem yanılıyor muyum?”

“Beni tuzaga düşüremezsin.”

“Ne tuzagı? Öyle bir halim mi var? Hatta herhangi bir halim var mı? Ben ismin bitki halindeyim.”

“Başlama yine.”

“Niye? İşi dalgaya vurmazsak nasıl başa çıkacağız bu durumla?”

“Ben idare ediyorum.”

“Tabii, tabii. Bak ne diyeceğim: Aslı’yla isim-şehir oynarsanız bitki sorusuna Serap yazabilirsin. Tabii S harfini tutmuşsanız. Salatalık da olur gerçi...”

“Seninle konuşulmuyor Serap. Hep aynı kara mizah.”

“Ne söylememi istiyorsun Cem? Ne yapmamı istiyorsun? Senin aklında böyle kalmışım ben: Elimden gelen bu.”

“Baban gelince ne yapayım?”

“Baban baban deyip durma örneğin. Emekli Albay Şefik Bey teşrif edecekler. Anladık. Ölüm döşeğindeki kızını görecek hazret. Sağlığındayken bir kez bile aklına gelmemiş olan kızını. Ne istersen yap Cem. Umurumda değil, ne Şefik Bey, ne annem, ne annemin kendini fasul-yeden nimet sayan salak kocası Salim... Ne de o alık üvey kardeşlerim. Arada sırada aklına gelmiyor değil, biliyorum, beni bu aile karikatürlerinin eline teslim edip kaçarak uzaklaşmak istiyorsun. Sakın bana bunu yapma Cem. İşte buna dayanamam. Hoş Albay’ın karısı elbette kabul etmez beni. Gerçi annemlerin başına kalmam hoş olurdu doğrusu... ama boş ver. Benim yerime el çabukluğu ile koyuverdiği güzel kızı Merve’yle çarşı pazar dolaşmaktan yorgun düşen, ayağını altına alıp çayını höpürdetirken timsah gözyaşları döken annem... Sana kaç kez anlattım. Annem benim en büyük hayal kırıklığımdır. Sen beni dinle: En güzeli, neydi o kliniğin adı, bak unutmuşsun bile, her neyse, Elmas Bey’den öğren yeniden, beni oraya yatır, şirketten gelen para fazla fazla yeter masraflara, sonra da hayatını yaşa. Arada sırada uğrarsın, olur biter. Gittiğin yerin telefonunu bırak, ben uyanınca seni arırım.”

“Saçmalama.”

“Saçmalamıyorum Cem. Üstelik sürekli bana saçmalama deyip durma. Bitkisel hayatta konuşmak ne kadar zor, farkında mısın sen? Hayatını yaşa diyorum ve bunu derken iğneleme falan yapmıyorum. Cem, kırkına geldin. Bak istatistikler 64 yaşına kadar yaşayacağını söylüyor. Tabii sigarayı böyle köklemeye devam edersen onu da göremezsın ya... Bu pis kaza beni öldürdü, hiç olmazsa sen de ölme. Şunun şurasında aktif olarak yaşayabileceğin on beş-yirmi yılın var. Bırak beni.”

“Seni bırakamam.”

“Of Cem, of. O zaman böyle yavaş yavaş delir.”

“Bana bir şey olmaz, merak etme sen.”

“Bir de sert adam numaraları. Anladık, hafiften bir

Corto Maltese havan var. Denizcilik falan...”

“Dalga geçme.”

“Ne diye geçmeyeyim? Aslı takmadı mı sana o ismi?”

“Tamam, itiraf ediyorum. Aslı’dan etkileniyorum.”

“...”

“Kızdın mı?”

“...”

“Ama sen de Erkan için...”

“Demiştım. Evet, demiştım. Aslı konusunu da o zaman söylemiştim. Hayır, asla diye diklenip durmuşsun. Yazık Cem, yazık. Çok korkakmışsın. Ancak böyle bitki kadına dönüştüğümde itiraf edebildin. Gerçekten yazık. Beni şaşırtıyorsun.”

“Çok acımasızsın. Üstelik o zamanlar öyle bir şey yoktu. Yani, son dönemlerde... bilemiyorum, belki de...”

“Belki de sadece onu gördüğün için. Çevrende başka seçenekler olsa onlarla da ilgilenebilirdin. Bu çok doğal Cem. Hep söylediğim ve senin hep reddettiğin şey: O gece, Gamzelerde sabahlayıp da Yeniköy kahvesinde bana ilan-ı aşk ettiğin gün, yanında başkası olsaydı ona âşık olacaktın. Aşk böyle bir şeydir Cem. Bağlamı olduktan sonra herkes herkese âşık olur. Sen ne Aslı’ya ne de bana âşıksın. Hoş bunun bir önemi de yok. Aşk dediğin nedir ki zaten...”

“Ama seninle çok mutluydum ben. Bunu şimdi daha iyi anlıyorum.”

“Nasıl anlıyorsun? Neydi mutluluk dediğin şey? Anlat da ben de anlayayım.”

“Değil miydik?”

“Tamam. Anlat işte. Nasıl mutluyduk, anlat.”

“...”

“Susuyorsun. Söyleyecek bir şey bulamıyorsun. Biz de tüm bize benzeyen çiftler gibi belli bir süre sonunda ilişkiyi tüketmiştik Cem. Ben şirkette mutluydum örneğin. Sen haber peşinde koşarken... Aslı’yla orada burada gezerken...”

“Doğru değil bunlar. Sen böyle değildin. Zihnimin içinde seni konuşturan ben olduğum için böyle söylüyorsun. Kendi kendimi kandırmaya çalışıyorum.”

“Asıl bu son söylediklerinin doğru olmadığını biliyorsun. Bak sana şöyle bir sahne hatırlatayım. İlk tanıştığınız zamanlardan. Aslı’nın yeni yeni peşinde dolaştığı günler. Belki ikna olursun:

Bayram günüydü. Dilenciler kralı ile söyleşi yapmıştın. Kafan meşguldü. Adamın başka bir ahlaki düzlemde yaşadığını düşünüyordun. Eyüp sırtlarında yürüyordun. Bir süre sonra bir turist otobüsünden boşalan renkli ve yaşlı insan kalabalığına karışarak Piyer Loti’den içeri girdin. Haliç’in biçimsiz adacıklarına bakan bir masaya oturdun ve kahve söyledin. Sade.

‘Merhaba...’

Sesin sahibini çok iyi tanıyordun. Yaz güneşi gibi sınırsız bu sesin kaynağına doğru ağır ağır döndün. Aslı görüş alanını doldurduğunda yüzündeki sevinçin algılanmadığını sanıyordun.

‘Merhaba.’

‘Galiba ikimiz de iş peşindeyiz.’

Tam teçhizat oluşunu ima ediyordu masaya otururken. Gerçi uzaktan bakan biri için asıl gazeteci oydu, her yanından cepler fışkıran toprak rengi giysilerinin içinde bir savaş muhabirini andırıyordu.

‘Öyle mi? Hayrola? Bayram belgeseli mi hazırlıyorsun?’

Sesine boşuna küçümseyen bir eda vermiştin. Aslı’nın bu tür şeylere aldırmadığını biliyordun. Seni en çok da bu teklifsizliği çekiyordu. Aslı kendi varoluşunu ortama yaymakta, bulunduğu yeri kendisiyle doldurmakta ustaydı. Doğal bir yetenek. Gençliğin neşeli pınarı.

‘Yok canım. Ne alaka? Bayram... Âlemsin Cem.’

Uzaktan garsona çay sipariş eden Aslı'nın devimileri ile çevrende o taze, o bildik, o heyecanlı dünyanın kurulmaya başladığını hayretle izliyordun. Onun etrafında dolaşmasından mutlu olmasan seni adım adım takip etmesine izin verir miydin? Küçük ipuçları bırakır mıydın? Laflarının arasına ertesı gün nerede olacağının bilgisini sıkıştırır mıydın?

'Evde otur otur patladım. Tabii vicdan yaptım biraz. Annemleri ektim ya... Bayramda İstanbul'da halletmem gereken işler var dedim, savdım. Sonradan pişman olmadım değil.'

Sigarasından iştahla derin bir fırt çekti.

'Bu ilk sigaram bugün.'

'Bak bu iyi işte.'

'Sende durum nedir Korto?'

'Benim de ilk paketim.'

'Yakışır... Bizimkilere yalan attım ya proje falan diye. İime sinmedi. Kendime iş icat ettim sonra. Sokaklara vurdum.'

Keyfin yerine gelmeye başlamıştı. Aslı'nın hoş bir hafifliği vardı. Hem her şeyden haberli, bilgili, yetenekli; hem de oyuncu, muzip, şakacı. En ağır konuları bile eğlenceli işlere dönüştürebilme yeteneği hoşuna gidiyordu. Bu kızdaki çekiciliğin kaynağını merak ediyordun. Belki de kuşak farkıydı bu. Senin ömrünün çoğu geçen yüzyılda kalmıştı. En büyük aşkı, en heyecanlı maceraları, en esaslı işleri hep eskiden yaşamıştın. Oysa tüm bunlar Aslı için gelecekteydi.

'Boğazım kurudu. Hava ne kadar sıkıntılı değil mi?'

'Evet, bir yağmur boşansa...'

'Bayramlık.'

'Ne?'

'Dedin ya bayram belgeseli diye, doğru bir bakıma. Böyle basit bir proje uydurdum kendime. Makineyi kaptım, ver elini yollar. Ama böyle Taksim'e, Be-

yoğlu'na falan vurmam. Bizim okulun oralardan başladım. Mahallelerde, ara sokaklarda gezindim. Bir dolu gülen insan fotoğrafı... Tabii bu arada yine paratoner gibi belaları üzerime çektim.'

'Ciddi bir şey olmadı değil mi?'

Muzip kız fotoğraf makinesini sana doğrultmuştu.

'Haydi bir bayram suratı yap Korto Amca!'

En sevmediğin şey. Objektifin önünde olmak. Anında yüzün aptallaşır, bunun farkındasın...

'Bırak kızım. Çekme... Allah Allah, ben çekiyor muyum?'

Bu sırada beyaz önlüklü yaşlı bir garson çayları tazeledi. Gülümsedi. Mekânda mutlu çiftler olmasından hoşnut olduğunu düşündün.

'Tamam ya kızma, senin fotoğrafın altına bir şey yazmam. Zaten hiç doğal olmadın... Kullanamam...'

'Ne yazısı?'

'İş işte. Bayramlık. Projem şu: Sokakta çektiğim bu bayramlık tiplerin altına gazete haberleri montajlayacağım. Gerçek haberler... Kiminin altına bir kaza haberi, kiminin altına bir cinayet, bir loto sonucu, hava durumu, burç falı...'

Başkası yapsa nefret ederdin. Gerçeklerle oyun oynanması sevmediğin bir tavidir. Ama Aslı'nın yaptığı her şeyi hoş görmeye alışmıştın bir biçimde.

'Bence projenin adını değiştirmelisin. Asparagas koymalısın.'

'Bu projenin bir alt metni de bu zaten. Çok yönlü bir iş...'

'Demek artık okulda böyle işler yapmayı öğretiyorlar.'

'E herhalde yani. Ne sandın... Kafa patlatıyoruz, dirsek çürütüyoruz, mürekkep yalıyoruz...' Kendi söylediklerini bir başkasından duymuş gibi şaşırarak gülmeye başladı.

‘Ne diyorum ben ya? Eğitimi anlatışıma bakar mısın? Patlat, çürüt, yala...’

‘Eh bu da yeni projen olabilir. PCY2002. Bak böyle afili bir adla bienale bile katılabilirsin...’

Sen de gülüyordun. Acaba buradan çıkıp boğaza doğru uzansanız, balık, rakı, taze mezeler.. Gökyüzü laciver-te dönerken beraberliğiniz sürse... Nasılsa karın –yani ben- geç döner işten, televizyonun karşısında devrili-p uyur. Ama yine de seni tutan, durduran bir şeyler vardı. Neydi sahi Cem? Neydi seni durduran? Hiç düşünmedin değil mi? Kendi üzerine, bizim üzerimize düşünmekten hep kaçındın. Başkalarının hayatlarını üçüncü sayfa haberleri üzerinden izlemekten bıkip yorulmadın. Bir şey arıyordun bu tuhaf hayatların içinde. Ama ne? Bunu bilmek istemiyordun. Bunun gibi binlerce anı kırıntısını anlatabilirim Cem. Her biri mutlu zamanlarda çekilmiş fotoğraflar gibi... Gevşemiş, zinde, mutlu, parlak çıkmışsın bu resimlerde.

Bu tabii daha başlangıçtı. Son zamanlarda daha çok yakınlaşmıştınız. Evine sık sık gider olmuştun. O zamanlardan bir günü yeniden yaşamak için neler vermezdin:

‘Her şey Ayasofya’ya bağlanıyor. Her şeyin başlangıcında o var. Kutsal Hikmet Kilisesi!’

Kar fırtınasına inat gürül gürül yanan kömür sobasının yanında mindere kıvrılmış Aslı’nın ayak bileklerinden gözünü alamıyorsun. Dikenli tel şeklinde bilek dövmesini seyretmek hoşuna gidiyor. Aslı’nın sana ait bir obje olduğunu hayal ediyorsun. Onu böyle sıcacık bir odada, kişisel bir müzede sonsuza kadar saklayabilirmişsin gibi. Aslı sıcak şarap yapmış. Ağzının içinde zencefil, tarçın, karanfil. Kar ne güzel ya-ğıyor.

‘Bu konuda her şey yazılıp söylenmiştir.’

Aslı heyecanla ayağa kalkıyor, uzun eteği bilekle-

rini örtüyor. Çıplak ayaklarıyla odanın içinde aşağı yukarı yürüyor.

‘Biliyorum, biliyorum... Benim derdim Ayasofya’yla değil. Ama herkesin derdi onunla.’

Zaman zaman, şarabın yarattığı sarhoşlukla beraber Aslı’yı arzuluyorsun. Ona dokunmak... Ah ama bu tüm büyüğü bozar, bunun çok iyi farkındasın. O bir sabun köpüğü gibi mükemmel bir hayal. Dokunduğun anda eline bulaşacak bir ıslaklık. Acaba o seni nasıl görüyor? Bu soru da bazen gündemine geliyor.

‘Çok büyük Cem. Çok büyük, ihtişamlı... Mimarisinin kabalığı bile bu büyüklüğün bir parçası. Her şeyi başlatmak için tanrılar tarafından inşa edilmiş gibi...’

‘Efsaneler kitabında anlatılıyor nasıl inşa edildiği... Süleyman’a yardım eden cinler, hayvanlar...’

‘Biliyorum, hepsini okudum. Acayip hikâyeler var. Okurken resmen kafayı sıyırdım. Ama asıl önemlisi onun İstanbul’un ta kendisi oluşu.’

‘İstanbul’un kendisi mi? Ne diyorsun!’

‘Dalga geçme. Bu benim teorim. Bak dinle... İstanbul’un düşüşünden önceki atmosferi gözünün önüne getir. Tüm Bizans ahalisi Ayasofya’da toplanmış tirtir titreyerek dua ediyor. O sırada şehrin düştüğü haberi geliyor. Ayini yürüten papaz duvarda açılan bir kapıdan geçip kayboluyor. Ne zaman ki şehir tekrar Hıristiyanların eline geçecek, o zaman duvar yeniden açılıp papaz geri gelecek ve ayine kaldığı yerden devam edecek. Fakat ne oluyor?’

Aslı bir sandalyeyi eğerek bacaklarının arasına alıp ata binermiş gibi yapıyor:

‘Padişahımız efendimiz, Fatih Sultan Mehmet Hazretleri içeri giriyorlar. Ayağının tozuyla Ayasofya’dan içeri giriyor. Şehre giriyor. Şehir o anda düşüyor. Anlıyor musun önemini? O anda onun yerinde olmak için neler vermezdim...’

‘Fatih’in mi?’

Aslı sandalyeye oturuyor. Ayak bilekleri görün-
tüde. Bu tel örgü değil, bu şey... Bileklerindeki döv-
meler, İsa’nın kafasına geçirilen dikenli taç.

‘Ya kimin olacak?’

‘Bilmem, ben duvarın ardında kaybolan ve halen
beklemekte olan papazın yerine geçmek isterdim. Bi-
raz klostrofobik bir durum ama olsun.’

Aslı şakalarına kulak asmıyor. Genç o. Hayalleri-
nin peşinden gitmeyi biliyor. Senin gibi ilk tökezlen-
mede ironik bir duvar örmüyor kendine.

‘Fatih’in tüm o ikonları nasıl gördüğünü düşün-
sene... Her neyse, bak şimdi, hikâye yeni başlıyor. Şe-
hir düştükten sonra Ayasofya camiye çevriliyor ama
bu Fatih’i tatmin etmiyor doğal olarak. Hemen kendi
adına bir cami yaptırmaya başlıyor. Biraz daha şa-
rap?’

‘Evet, alırım ben, sen devam et.’

Mutlusun Cem. Ben olmasam daha da mutlu
olurdun. O akşam orada kalırdın. Ama ben var... dım.
Değil mi? Akşam sekiz buçuk sularında işten döne-
cek ve yorgun sırt kaslarını masaj yapman için sana
teslim edecek bir iş kadını olarak ben. Oysa ben de
bir zamanlar böyle hayat dolu bir kızdım değil mi?
Benim değişip seni yarı yolda bıraktığımı düşünü-
yorsun belli belirsiz.

‘Cami yapılıyor. Ama Ayasofya kadar büyük ol-
muyor. Çünkü mimara yardım eden cinler bu sefer
sahne almıyorlar. Ve o sevdiğimiz Fatih, o uygarlık ta-
rihimizde yüksek dehası ve hümanizmasıyla ‘nam
salmış kendini Büyük İskender’in vârisi olarak gören
Padişah Efendimiz ne yapıyor?’

Elinle boynunu kesme hareketi yapıyorsun.

‘Evet ama önce ellerini kestiriyor mimarın.’

‘Ne diyorsun!’

‘Sen dalganı geç Cem. Burada tarihin gizemlerini

bir bir aydınlatırsın asistanın, sen şarabın dibine vur.'

'Ama Aslı'cım, ben bunları biliyorum zaten.'

Saçlarının her lülesini farklı renklere boyamış olan postmodern prensesin bozuluyor. Seni samimi-yetsiz buluyor. Bu onu kıran bir şey. Ondan etkilendiğini saklaman genç kızı deli ediyor aslında ama zorlamak istemiyor. Benimle mücadele edemeyeceğini biliyor. Benim gibi bir kadınla asla başa çıkamaz, bunun farkında. İçinden yükselen öfke yanaklarına pembe pembe yayılıyor. Gönlünü alacak bir şeyler söyleşen... Söylemiyorsun.

'Tamam Aslı'cım, dinliyorum. Sonra?'

'Asistanının şevkini kırarak nereye kadar gidebilirsin?'

Dudaklarını şakadan ağlayacak gibi kıvrıyor.

'Aslı'cım, dinliyorum seni... Hem üstelik sen bu aralar çok alınganlaştın.'

Hemen çark ediyor.

'Alınmadım canım. Ağız tadıyla anlattırmıyorsun da ona kızıyorum. Nerede kalmıştım?'

'Mimarın elleri kesildi.'

'Evet, Fatih mimarın ellerini kestiriyor. Sonra aradan yıllar geçiyor. Ayasofya muzaffer Osmanlı'nın midesinde bir türlü hazmedilemeyen bir taş gibi duruyor. Sonra sahneye mimarların şahı çıkıyor. Koca Sinan! Önce Kanuni için Süleymaniye'yi yapıyor. Elbette onun da amacı Ayasofya'yı geçmek.'

'Daha büyük bir kubbe yapmak...'

'Evet. Kubbe demek, tüm âlemi hükümdarlığın altına almak demek. Sinan, Süleymaniye'yi yaparken gecikmeler oluyor. Tabii Kanuni'nin çevresinde de bir sürü goygoycu var. Sinan'ı çekemeyen tipler. Öküz altında buzağı arayan tipler.'

'Buzağı.'

'Buzağı! Aysberg. Her neyse, Kanuni iyice dolduğu geliyor. Edirne'deki yazlık sarayından kalkı-

yor inşaatı yerinde denetlemek üzere İstanbul'a dönüyor. Hışım la Süleymaniye'den içeri giriyor, bir bakıyor ki Koca Sinan kubbeye uğraşacağı yerde orada minberin süslemeleriyle ilgileniyor. Otistik bir durum sezinleyen Kanuni gürlüyor: Mimar başı, atam Mehmed Han'ın mimarının akıbetini unutma! Tabii, Sinan karizmayı çizdirmemek için iki ay sonra teslim, sözüm senettir, diyor.'

'Bak bunu bilmiyordum.'

'Tabii canım. Hikâye acayip. Psikodrama yani. Kanuni saraya dönünce etrafındakileri uyarıyor: Bakın, diyor, ben bu mimarın hallerini beğenmedim, streten psikopata bağlamış olabilir, ortada kubbe yok, iki ay sonra kurdeleyi keseriz diyor. Bunca masraf boşa gitmesin. Güzellikle yola getirin. Sonu kötü olacak bu işlerin. Yakmayayım çıranızı! Neyse, cami zamanında bitiyor, bildiğin gibi muhteşem bir sanat yapıtı çıkıyor ortaya. Ama...'

'...ama o da Ayasofya'yı yakalayamıyor.'

'Tabii ki de. Dedim ya, tanrılar kendi elleriyle yapmışlar zamanında. Ama biliyorsun Sinan çok uzun yaşayan bir mimar.'

'Tanrılardan biri ömrünü uzatmış olmasın?'

Aslı ilk kez söylediğin bir şeyi ciddiye alıyor. Nasıl da kurduğu oyunlara böylesine kaptırıyor kendini... şaşkın ve hayransın.

'Doğru ya... Zaten mimarlığa da ellisinden sonra başlıyor.'

Kadehini kaldırıyorsun:

'İdolüm Koca Sinan'a içiyorum.'

'Evet, Sinan uzun yaşıyor, birkaç padişah eskitiyor. II. Selim de bunlardan biri. Bu sefer de onun için büyük bir cami yapımına girişiyor. Hani şu ilkokul kitaplarında okutulan minare eğriymiş diyen çocuklarla yüzgöz olduğu anekdotun yaşandığı camiyi, Selimiye'yi yapıyor. Yine amacı Ayasofya'yı geçmek. Ob-

sesyon yani. Takmış bir kere... ama o da Ayasofya'yı aşamıyor.'

Dışarı göz atıyorsun. Bildiğin hikâyeler onun için ne kadar da yeni... kendini yaşlı bir adam gibi hissediyorsun.

'Kar yolları kapıyor Aslı. Bu gidişle burada mahsur kalacağım.'

Sesindeki özlemi Aslı kesinlikle fark ediyor. Bundan eminsin. Sana da ateş basıyor. Şaraptan sanıyorsun.

'Sonuna geliyoruz: İşin ilginç yanı II. Selim, olması gerektiği gibi, kendi adıyla anılan caminin bahçesine değil onarımını yaptırdığı Ayasofya'nın bahçesine gömülüyor...'

Bu ayrıntı senin de ilgini çekiyor. Mırıldanarak konuşuyorsun:

'Bir yerin senin olması için oraya gömülmen gerekir.'

Galata'nın üzerine kar yağıyor. Uzaktan eski yarımadanın kubbeli minareli silueti süt gibi beyaz bir örtünün ardına gizlenmeye başlıyor. Zamanın askıya alındığı anlardan birinin içindesiniz. Aslı seni başka âlemlere çekiyor. Duvarın ardında bir kapı açılıyor...

'Buraya kadar her şey normal. Geçen hafta sonu ne yaptım? Edirne'ye gittim. Selimiye'yi kendi gözlerimle görmek istedim. Tatbikat yaptım. Fotoğraflar da çıktı. Şimdi iyi bak...'

Fotoğraflarla beraber yanına ilişıveriyor. Bedenleriniz birbirine değiyor. Ama başka bir bağlamdasınız. İçin rahat. Dokunabilmenin yasak olmadığı bir durum bu. Koklamanın... Bildik fotoğraflara bakıyorsun. Aklın pek de başında sayılmaz. O sırada, karanlık bir fotoğrafı eline tutuşturuyor Aslı:

'Ne görüyorsun burada?'

'Bir kabartma...'

'Neye benziyor?'

‘Bilmem... Ne bu? Atlantis’in alamet-i farikası mı?’

‘Ne dedin? Ala Mehmet fıkrası mı?’

‘Yok bayram haftası... Ne bu Allah aşkına?’

‘Bir lale motifi.’

‘Nasıl lale bu böyle?’

‘Ters lale...’

‘Ters lale mi?’

‘Evet...’

Uzun cümleler kuramıyorsun. Kalkıp gitmesin yanından, öylece kalın zamansız, karlı bir Galata akşamında...

‘Ters lale. Böyle diyorlar. Araştırdım! Hikâye şu: II. Selim Edirne’de büyük ve şanına yakışır bir cami yapılması için emir buyurduğunda cami yeri için satın almalar başlar. Satmaya pek yanaşmayanlara da yüksek bedeller teklif edilince onlar da yapılacak cami için yerlerini satarlar. Gönüllü istimlak hadisesi. Ancak yaşlı bir kadın ne kadar bedel artırılırsa artırılırsın büyük bir lale bahçesi olan toprağını vermeye yanaşmıyor. Bu bahçede dedelerinden kalma hatıraları olduğunu, zaten kendisinin yaşlı ve belki hayatta son günlerini yaşadığından bahisle yerini kesinlikle vermek istemiyor. Yeniden fiyat artırma ve ricalar da fayda etmiyor. Bir süre bu konu sürüncemede kalıyor. Aksi gibi cadı karının lale bahçesi de caminin tam ortasına denk gelmektedir. Kıyıda köşede olup da planı kaydırabilecek bir durum yoktur. Masal bu ya, Sinan bizzat kendisi de yalvarmasına rağmen sonuç alamıyor. Sultan ve Sinan çaresiz kalıyor. Bir zaman sonra yaşlı kadın ‘Bu camide eğer benden bir işaret koyarsanız veririm,’ diyor. Sinan da mahfele yaptırdığı lale motiflerinden birini ters olarak işletiyor. İşte bu ters lale motifi için halk arasında bu hikâye anlatılıyor.’

Yorum yapmak için ağzını açacak oldun.

‘Bitmedi... Araştırdım: Ancak ters lale gerçekten

de var olan bir lale biçimiymiş. Ve başka simgesel anlamları varmış. Örneğin Hakkâri ve çevresinde yetişen ters laleye ‘ağlayan gelin’ deniyor. Hristiyanlara göre de ters lale Meryem Ana’nın gözyaşlarının top-
rağa düştüğü yerde açan kutsal bir çiçek. Şimdi aradaki kopuk bağlantıyı kurmak da bu gariban asistanına düştü: Denkleme bakar mısın. Eşitliğin bir yanında Koca Sinan, Ayasofya’nınki kadar büyük bir kubbe yapmayı hayatının amacı haline getirmiş mimarların piri, artı kendini Ayasofya’nın bahçesine gömdürtecek kadar bu tapınağın kutsallığına inanan bir padişah, II. Selim; eşitliğin öte yanında ise Ayasofya, Kutsal Hikmet Kilisesi, Hristiyanlık âleminin efsanevi tapınağı, artı Tanrı’nın oğlu olduğunu iddia ettiği için çarmıha gerilmiş olan İsa’nın cesedinin başında gözyaşı döken tüm zamanların en mühim anesi, Meryem Ana. Şimdi eşitliğin her iki yanını Selimiye Camii ile çarpıyoruz, gerekli sadeleştirmeleri yaptıktan sonra ortaya bu ters lale figürü çıkıyor..’

‘O halde o efsanede anlatılan huysuz kadın, Ayasofya’yı simgeliyor. Sinan’ın cebelleşip durduğu asıl sorun! Ayasofya’nın cisminde tüm Hristiyanlık! Belki de Meryem Ana’nın kendisi.. Benden bir iz, bir işaret koy diyor Sinan’a.’

‘Böyle de denilebilir.’

‘Ama bu biraz zorlama bir yorum değil mi?’

‘Değil, çünkü halen bu ters lale motifi halk tarafından kutsal sayılıp ziyaret ediliyor. Kadınlar el sürüyorlar. Bu yüzden aşınmış... Takdir edersin ki kimse huysuz yaşlı bir kadının anısını yaşatmak için yüzlerce yıl uğraşmaz.’

Kendini topluyorsun. Şarabın da etkisiyle inmiş savunma kalkanlarını güçlendirmelisin. Kardan göz gözü görmüyor. O sırada Aslı’nın ev arkadaşı gelmese belki de...

Yo hayır, buna asla yeltenmedin. Sen beni aldatamazdın Cem. Beni aldatmayarak aldatıyordun! Eğer Aslı'yla yatmaya başlasaydın o ilişkinin bir süre sonra biteceğini kestirebiliyordun. Gel-geç bir ilişki kurmaktansa hiç girişmeyip hep yanında kalmasını sağlamak işine geliyordu. İşte bu yüzden de beni hiç terk etmedin... Ama zaten benimle değildin Cem. Uzunca bir zamandan beri... Haklıyım değil mi?"

"Her zamanki gibisin Serap. Her zaman olduğu gibi..."

"Boş versene Cem. Kendini oyalıyorsun. Sirk kuklasına çevirdiğin zavallı karını kullanarak başka biriyle yaşadığın güzel günlerin hayalini kuruyorsun. Bu yaptığın gerçekten de mide bulandırıcı. Hâlâ farkında değil misin bu hayal tiyatrosunun gerçekten neyi ifade ettiğini? Neden durmadan sustuğunu?"

"..."

"Zahmet etme Cem. Ben konuşurum. Ben zaten senin yerine konuşuyorum. Söylemek isteyip de söyleyemediklerini, yaşamak isteyip de yaşayamadıklarını, hatırlamak isteyip de beceremediğin şeyleri benim ağzımdan dinliyorsun. Bu seni rahatlatıyor. Eh, en azından benim de şu yattığım yerden sana bir yararım dokunuyor, sağlığında dokunmadığı kadar. Bu arada yatağı durdurmayacak mısın? İçim dışıma çıktı."

"Nasıl yani, sen gerçekten de konuşuyor musun?"

"Yoruldu Cem. Kafan kaymaya başladı. Görmüyor musun nasıl mumya gibi yattığımı şurada. Sadece gerçeklik hissi yaratmak için bazı efektler bunlar. Haydi bir tane daha: Altımı değiştir artık, yeterince işedim."

Cem gerçekten de bu hayali sesin buyurduğu gibi önce yatağın mekanizmasını durdurdu, ardından da Serap'ın üzerindeki geceliği beline kadar sıyırdı. Bacak kaslarının hareketsizlikten gevşemiş ve biçimlerinin bozulmuş olduğunu fark etti. Elektrikli kas uyarıcısını uygulamayı hep ihmal ediyordu.

“Ağda zamanım gelmiş Cem. Şu t  y dökücü kremlerden alacaksın... Prospekt  s  nde yazarları uygulayacaksın. Korkmana,   ekinmene gerek yok. Hiç acı hissetmeden istenmeyen tüylerden kurtulan nadir kadınlardan biriyim artık.”

Cem ağırlaşmış altbezini a  tı  nda burnuna yoğun bir idrar kokusu geldi.

“  z  r dilerim Cem, ama bu senin seçimin. Bu arada beni artık güzel bulmadığını anlıyorum bakışlarından.”

“Yanılıyorsun.”

“Ben hâlâ bir kadınıym Cem. Bitki de olsam bir kadın. Bak bacaklarım var. Sonra bacaklarımın arasında sessiz bir mağara. Hani duvar açılıyor ve sen içinde kayboluyorsun falan...”

“Ne tuhaf bir benzetme bu? Eskiden böyle şeyler s  ylemezdin...”

“İşte senin zihninin beni bu kadar taklit edebiliyor. Hamile kalırsam ne skandal olur ama değil mi?”

“Neden söz ediyorsun sen Allah aşkına!”

“Kızma Cem, aklından geçen ya da doğrusu aklından geçirmeye korktuğun kimi hislerine tercüman oluyorum. Filmi beraber izlemiştik, yoğun bakımdaki kadını hamile bırakan geri zek  lı hastabakıcının aşkını... Sonra kadın iyileşiyordu   stelik. Bir tedavi yöntemi olarak becermek!”

Cem hayalindeki Serap’ın sesinin gittikçe farklılaştığını ve tanınmaz bir hal aldığını anladığı noktada bu oyuna bir son verdi. Bu ses ne Serap’a ne de kendisine aitti. (Peki o halde zihninde yankılanan kimin sesiydi?) Serap’ın apışarasını ve kasıklarını ıslak mendille silip bezini ba  ladı. Ayrıca, o hastabakıcı geri zek  lı değildi.

Banyoda Serap’ın özel temizlik malzemelerinin bulunduğu dolabı a  ıp bir süre t  y dökücü krem aradı. Önümüzdeki günlerde Serap’ın kontrolleri vardı. Ayrıca   zel bir hemşire gelecekti Serap’ı yıkamasına yardım etmek için. Hazırlık yapmalıydı. Her yerden baş vermiş kıl

kökleri gerçekten de çirkin görünüyordu.

“Gel Cem...”

Serap onu çağırıyordu. Artık hiç susmayacak gibiydi. Her geçen gün daha fazla zihnini meşgul eder olmuştu. Gerçek bir hayalet gibi.

“Bırakma beni...”

Cem’in içi sızlıyordu. Çünkü bu tam anlamıyla onun sesiydi. Ona yalvaran... ona bağımlı...

“Köpeğinin gölgesi olurum Cem...”

Bildik bir şarkıyı söylüyordu Serap.

“Elma ağacının altında başka biriyle oturma Cem...”

Birkaç şarkıyı birden... Cem odaya geri dönüp Serap’ın yüzüne baktı. Gözleri boşluğa bakan Serap... Sağlığında ona asla yalvarmayacak olan Serap. Güçlü, zeki, çekici... Erkan’ın haline baksana Cem. Kızgınlıkla oturdu Serap’ın karşısına.

“Tamam, konuşalım o halde.”

“Bağırmama gerek yok Cem.”

“Bağırmıyorum.”

“Özür dilerim. Çok üzerine geldim.”

“Asıl ben seni kırdım.”

“Hayır hayır...”

“Evet evet...”

“Seni seviyorum.”

“Hangimiz söyledik bunu?”

“Hangimiz söyledik bunu?”

“Seni seviyorum.”

“Hangimiz söyledik bunu?” / “Gördün mü kimin kim olduğu belli olmuyor aslında böyle hayal içinde konuşurken...” / “Olsun ben seni her zaman sevdim.” / “İşte gerçek aşk: kadın ve erkeğin aynı zihinde aynı seste eriyip gitmeleri...” / “Hangimiz söyledik bunu?” / “Karşı karşıya duran iki ayna gibi...” / “Arada biri olmazsa...” / “Aynalar çıldırır.” / “Aynaların yalnızlığı...” / “Korkunçtur...”

“Ne anlatmak istiyorsan onu anlat Cem. Aslı’ya anlattığın gibi. Heyecanla anlat... Anlat bana...”

“Yine başlama.”

“Ne dedim ki?”

“Şu filmi hatırlatıp durma.”

“Tamam Cem. Bak senin sen olduğunu hep sıcak tutmaya çalışıyorum.”

“Farkındayım.”

“Evet? Ne anlatacaksın bana?”

“Biraz gerginim. Şefik Bey’in gelişi yüzünden sanırım.”

“Sen de bana şunu hatırlatma. Havadan sudan konuşamaz mıyız? Bak sabah ne güzel gazeteleri okuyordun... Aslı’ya anlattığın gibi... Sahi gerçek düşüncelerin nedir Aslı hakkında?”

“Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Evet, evet... Can atıyorum.”

“Aslı’dan etkileniyorum. Daha genç olsaydım... âşık olurdum ona.”

“Oh dünya varmış Cem. Bak ne güzel, şöyle dürüst ol. Peki seni en çok etkileyen yönü nedir?”

“Nedir, biliyor musun? Senden en farklı olduğu şey: Sen tüm hayatı cinsellikle açıklardın.”

“Hâlâ öyleyim. Sadece şu aralar beni sen seslendirdiğin için gerçek düşüncelerimi ortaya koyamıyorum. Farkındasın değil mi, bu da bir tür şiddet. Beni hayalinde dilediğin gibi konuşturarak beni ben olmaktan çıkarıyorsun.”

“Hayallerimde bile sözümü kesip duruyorsun.”

“Tamam, dinliyorum. Ben her şeyi cinsellikle açıklıyormuşum, Pamuk Prenses neyle?”

“Oyunla! O her şeyin yerine oyunu koyuyor. Bu yüzden çok güzel zaman geçiriyoruz.”

“Geçiriyordunuz. Bu eve kapandığından beri... Bu eve oyun giremiyor değil mi Cem? Aslı’nın neşesi bu evin sınırlarının içinde etkili olamıyor. Her an uyanabilecek kötü kalpli cadının ini burası.”

“Artık iğnelemelerine aldırmiyorum, farkındasın her-

halde...”

“Ama söylediklerimin her zerresi gerçeklerden oluşuyor. Aslı bu eve gelmek istemiyor Cem. Bunu da biliyordun değil mi?”

“Biliyorum.”

“İleride... Beni toprağın altına yerleştirdikten sonra yani... Deneyecek misin? Onunla birlikte olmayı?”

“...”

“Haydi, gerçekçi ol. Çok uzun zamandır bu durumdayım. Belli ki artık uyanmayacağım...”

“Sanmıyorum.”

“Korkuyorsun. Seni istemeyeceğini düşünüyorsun. Çok geç olacağını... Onun yavaş yavaş başka bir hayata yelken açtığını...”

“Yapma Serap. Benimle uğraşma!”

“Kızıyorsun! İlginç. Haklısın aslında. Direnmemeliyim. Bir an önce hayatından çıkıp gitmeliyim. Tamam, kabul. Ama bir şartla!”

“Neymiş o?”

“Ne kadar da heyecanlandın! Ayıp Cem, çok ayıp. Bak, bu düşüncelerle beni öteki tarafa uğurlarsan sonrasında hep vicdan azabı çekersin. Aslı’yla asla bir araya gelemezsin. Aslı’yla asla. Aslıylasla. Ne güzel kaynaştılar sözcükler birbirine... Neyse, asma suratını, şartımı söylüyorum. Aranızdan çekilirim ama bir şartla: Benim bahçeme kurabilmeniz için mutluluk tapınağınızı, benden bir iz olsun isterim.”

“Beni üzüyorsun.”

“Aslı ve senin... sizin dünyanıza uyum sağlamaya çalışıyorum. Sizinle aynı dilden konuşmaya çaba gösteriyorum. Sense *psikopata bağladın* kendini... Oh zavallı Cem. Zavallı sevgilim benim. Seni ben nasıl sevdim biliyor musun?”

“Bilmiyorum... Anlatsana.”

“Anlatılmaz ki böyle şeyler... Hissedilir. Her gün eve dönmemin, yaşamamın, soluk alıp vermemin, neşemin,

mutluluğumun nedeniydin sen. Varlık nedenim. Sen olduğunu bilmek, o düşünceli halinle benim için endişelendiğini görmek... Senden bir çocuk istiyordum ama işte bu talihsiz kaza buna imkân vermedi. Aslında iyi ki de olmamış... Hem ona hem bana nasıl bakardın Cem?”

“Bunları gerçekten söylediğine emin değilim.”

“Evet, belli etmiyordum. Belki o zamanlar ben de emin değildim ama...”

“Bir işaret verseydin.”

“Ama senin aklın başka yerdeydi Cem. Aslı'daydı. Belki de Aslı bile bir vesileydi gerçekte aklının nerede olduğunu gizlemek için. Bak şu anda bile tam olarak neyi sorun ettiğini söyleyemiyorum. Zihninin belli bölümleri halen kapalı. Ölene dek mühürlenmiş arşivlerde ne var Cem?”

“Son dönemlerde aklımın karışık olduğu doğru. Düşünüyorum düşünüyorum, işin içinden çıkamıyorum. Aslı değil ama... Onu biliyorum.”

“Aslı değil belki... Bilemiyorum. Sanki ailenle... belki de ağbinle, onun ölümüyle ilgili bir şeyler var..”

“İki kazanın üst üste gelmesi beni biraz sarstı, doğru. Bir insanın hayatında iki kaza! Olacak şey değil.”

“Kazalar senin başına gelmedi ki Cem.”

“Sen öyle san. Her iki kaza da beni hedef almış gibi...”

“Ne demek istiyorsun?”

“Boş ver.”

“Aslı için Pamuk Prenses dedim ya demin. Aslında yanılmışım: Büyülü elmayı yiyip sonsuz bir uykuya dalmış olan ben olduğuma göre prenses de ben oluyorum doğal olarak... Geçkin prenses. Aklıma takılan şu: Ben o elmayı hangi ara yemiş olabilirim?”

“Ayrıca bu elmayı sana yediren kim?”

“Evet kim? Kime ne kötülük yaptım ki? Seni çok mu kırdım örneğin? Annemi? Babam olacak o aşağılık yaratığı?”

“Kötü kötü konuşma. Asıl sorman gereken soruyu gizliyorsun.”

“Neymiş o *Korto Amca*?”

“Seni öperek uyandıracak prensi!”

“İlahi Cem. Kim olacak, tabii ki sensin. Öpsene beni.”

Cem Serap’ın üzerine eğilip solgun yanağına bir öpücük kondurdu. Sonra arkasına yaslanıp acıyla gülümsedi:

“Bak gördün mü, hiçbir şey olmadı.”

“Demek gerçekten sevmiyorsun beni.”

“Hayır Serap’cım. Bu masalda beyaz atı üzerinde gelmesi beklenen kişi ben değilim. Senin Erkan. Ne yazık ki sizi gerektiği kadar yalnız bırakmıyorum galiba...”

“Ah, Cem, ne safsın.”

“Evet, prensesin başında nöbet tutan yedi cücelerin toplamıyım ben. On dört kollu bir devim.”

“Erkan böyle şeyler düşünmez ki...”

“Bana Erkan’ı anlatsana. Ne buldun onda?”

“İyi misin Cem? Sana senin bildiğinden fazla ne söyleyebilirim ki? Ben senden fazla bir şey değilim ki...”

“Keşke burada olsaydın.”

“Karşında yatıyorum Cem. Ben bu kadarım artık.”

Cem sessizliğe gömüldü. Düşüncelerinin alıp başını gitmesi yeni bir durumdu. Serap’ın başında beklediği bu zamansız âlemde edindiği yeni bir alışkanlık.

Sersemlemiş bir şekilde odadan çıktı. Banyoda aynaya bakmadan yüzünü yıkadı. Soğuk su... Buna izin vermemeliydi. Kontrolünü kaybetmemeliydi. Onca yıllık meslek hayatında ne olaylarla karşılaşmıştı... Her şeyin üstesinden gelebilirdi. (Kaç ay oldu Cem? Evden çıkmalı kaç yıl oldu? Sence bu normal mi?) Düşüncelerini toparlayıp Serap’ın yanına döndü. Yanındaki koltuğa oturdu.

Serap yoktu artık. Ama aynı zamanda karşısında yatıyordu. Bu işte bir terslik vardı. PVS. Sürekli ya da kalıcı bitkisel durum. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyordu bir türlü. Gazetecilik deneyimini kullanarak giriştiği

araştırmalardan elinde klasörler dolusu bilgi vardı ama sonuca ulaşamıyordu. Bilim ve hayat köşe kapmaca oynuyorlardı. Beynin yapısını açıklayan bilgiler, nöronlar, nörotransmitterler, sinir ağları, bilginin işlenmesi, uyarılmış beyin potansiyelleri, bellek, Broca bölgesi, MS, Alzheimer, damans, koma, beyin ölümü... Yığınla bilgi arasından süzdüğü özet şuydu: İnsanı insan yapan zihinsel etkinlikler beyindeki sinir ağlarının marifetiydi. Uyanıklık durumunda ya da bilinçlilik halinde durmadan çalışan beyin her an kişinin benliğini yeniden oluşturmaktaydı. Bedenin içinden ve dış dünyadan gelen bilgileri işleyen ve sonra uygun yanıtlar üreten bir merkezi işlemci gibi çalışmaktaydı. Yani kan şekeri belli bir düzeyin altına indiğinde beden içindeki belirli algılayıcılar tarafından gelen işaretleri değerlendirerek açlık duygusunu oluşturduğu gibi yüksek zihinsel işlemleri de beyin yapıyordu. Birisinin yüzüne baktığımızda gördüğümüz imgeyi tanımamızı sağlayan, hatta ona merhaba dememiz için gerekli olan düşünme, kelimeyi bulma, telaffuz etme gibi işleri yaptıran da aynı beyindi.

Şimdi karşısında yatmakta olan Serap'ın beyni belli bir durumda çalışıyordu. Uykuda gibi. Dış uyaranlara kapalı ve hiçbir tepki vermiyor ancak bedenin yaşamsal işlevlerini devam ettirecek alt sistemleri açık tutuyordu. Dolayısıyla Serap bir şekilde oradaydı. O bedenin içindeydi hâlâ. Uykuya çok benzeyen bir durumdu bu ama uykudan uyanabiliyorduk, bu durumdan çıkmamızın yolu ise bilinmiyordu. Milyonda bir görülen vakalar olmasa pekâlâ bu duruma beyin ölümü denilebilirdi ama işte örnekler vardı. On, on beş, hatta yirmi yıl sonra uyanıp yaşama kaldığı yerden devam eden hastalar gerçektir. Doktoru da bunu onaylıyordu.

Bu yüzden Cem Serap'ın başucunda bekliyordu. Yani gittiği yerden dönebilirdi.

Serap bir yere mi gitmişti?

Açılan bir kapıdan başka bir âleme geçmiş ve orada

Cem'in hayal bile edemeyeceği bir olayın gerçekleşmesi-
ni mi bekliyordu?

Beyin insanın kendisine eşitse...

Cem kendisinin ne olduđunu dűřünmeye çalıřtı. El-
lerine baktı. Eller nemliydi. Dűnyayı kavrayan, deđiřti-
ren, dnűřtűren eller. (Mimarın cezasını unutma!)

Peki ya zihni? Ben neredeyim, diye dűřűndűđűnde
kendisini kafasının içinde hissediyordu. Belki de bu bir
yanılsamaydı. Kendi varlığını, gözlerinin gerisinde ku-
laklarının arasında bir yerde hissetmesi bir yanılsama
olabilirdi pekâlâ. Bir cerrah –geçenlerde okumuştu bu r-
neği– beynini çeşitli uzatma kablolarıyla dışarı çıkarıp bir
kavanozun iine yerleřtirip Cem'in grűř alanına koyabil-
seydi, Cem kendi beynini görebilseydi... Bu yaşayacağı
deneyim nasıl tanımlanabilirdi: Kendine bakan bir beyin
mi olacaktı, yoksa beynine bakan bir insan mı?

Yatađında yatmakta olan Serap'a baktıđında grdűđű
Serap mıydı, yoksa onun bedeni miydi?

Zihin denilen şey sadece bir durumdan ibaretse şu
anda Serap bitki durumunda mı sayılırdı?

Peki ya ruhu?

Sahi Serap'ın ruhu var mıydı?

Ya da herhangi bir insanın ruhu?

Dini inançları olmadığı için soruyu tuhaf bir şekilde
sorduđunu fark edip gűlűmsedi. Sorunun genel olarak
sorulması gerekirdi. Yani: Ruh var mıdır? űnkű eđer
ruh varsa herkeste olmalıdır. Oysa Cem soruyu bu şekil-
de sorduğu için kimi insanların ruhu olabileceği, kimile-
rinin de olmayacağı gibi yan anlam çıkmıştı ortaya. Belki
de inananların ruhu vardı, kimbilir? Serap Cem'den fark-
lı olarak Tanrı'ya inanırdı. Dolayısıyla ruhlara da inanır-
dı... herhalde. Bundan emin olamadı. Sağlığında bu ko-
nulara konuştuklarını hatırlamıyordu.

"Ben masallara inanırım Cem."

"Yine dűřűncelerimi mi okuyordun?"

"Başka eğlencem yok ki..."

“Hangi masalı seversin peki?”

“Masalları sevmem Cem, onlara inanırım. Hiçbir masal sevilesi değildir. En azından benim bildiklerim. Hansel ile Gretel’i düşün örneğin.”

“Evet, korkunçtur. Fakir bir oduncu ailesi... Geçinemiyorlar, çocuklarını besleyemiyorlar. Sonunda ikisini de ormana bırakmak dışında bir çözüm bulamıyorlar. Bu da nasıl çözümse...”

“Çocuklardan birinin dönüşte yollarını bulabilmek için cebindeki son ekmek somununu da parça parça yola bıraktığını düşünsene... Açlık üzerine hayal edilebilecek en korkunç masal. Ormanda açlık içinde kıvranırken karşılarına çıkan pasta, çikolata ve kremadan imal edilmiş kulübenin bir tuzak oluşu... Kötü cadının iki çocuğu yakalaması... Onları bir kafeste besleyip yenilecek kiloya getirme uğraşı... Korkunçtur. Sanki çocukların iştahı kesilsin, ana-babalarından pahalı yiyecekler talep etmesinler diye özellikle uydurulmuş gibi. İşte ben bu masala sonuna kadar inanırım. O çocukların korkusuna, cadının açlığına, anne babalarının çılgın umutsuzluğuna... hepsine inanırım. Ama sevmemi bekleme... Tanrı’ya gelince... Var olduğuna hep inandım. Mantıklı düşününce öyle bir varlığa inanmak için en ufak bir gerekçe bulamasam da, garip bir şekilde hep inandım. Ama sevmedim.”

“Beni şaşırtıyorsun.”

“Aslında kendi zihninde kurmuş olduğun bu ruh tiyatrosunu nasıl olup da sürdürebildiğine şaşıyorsun.”

“Tanrı’ya inandığına göre nasıl açıklıyorsun bu durumunu?”

“Gazetecilik damarın kabardı galiba. Kayıt teybini de çalıştır istersen.”

“Of, bilemiyorum Serap. Gerginim bugün. Birkaç saat sonra gelecek olanlardan...”

“Teşekkür ederim.”

“Neden?”

“Babamın adını ağzına almadığın için.”

“Ondan neden bu kadar nefret ediyorsun Serap? Annesi babası ayrılan ilk kişi sen değilsin ki...”

“Sen bunu nereden bileceksin! On altı yaşındaydım. Hiç umursamamıştım. Hatta annemin kararını desteklemiştim de. Gözüm karaydı o zamanlar. Bir babaya ihtiyacım olduğunun farkında değildim. Ama aradan zaman geçip de bu kadar kolay gözden çıkarılabilecek biri olduğumu anladığımda çok geçti. Yanımda ne annem ne de babam vardı. Ölmüş olsalardı keşke... Hiç olmazsa mezarlarına gider, çiçek koyar, senin yaptığın gibi içimden konuşurdum onlarla... Sen sağlıklısın Cem. En azından annen ve babanla ilişkin... Onları eski şarkılar gibi hüznle hatırlıyorsun. Sahafalarda bolca bulunan sepya fotoğraflara bakar gibi belli bir mesafeyle... Benim için öyle olmadı. Önce birbirlerini terk ettiler, sonra beni. Babamdan nefret etmiştim evet ama bunu sadece kendi adıma yapmamıştım. Annemin adına da nefret etmiştim. Silik ve sessiz, korkak ve güçsüz bir kadın olan anneme o kadar çok acımıştım ki... Yatakhane de gözümü ranzanın demirlerine dikip saatlerce nefret ederdim babamdan. Annem için ağlardım. Ama ne oldu? Ben yatılı okulun karavana kuyruklarında beklerken, sevgili annem beni bir an bile düşünmedi. Nasıl olsa ben güçlü bir kızdım. Akıllıydım, çalışkandım, gözü pektim, cesurdum. Bu yüzden kolayca hayatımdan çıkıp gittiler. Başka gezegenlere yerleşip başka hayatlar kurdular. Kendilerine başka çocuklar **yaptılar**. Hızla... Arkalarından kovalayan varmış gibi... Çocuk **yapmak**! Bu deyimden neden nefret ettiğimi de anlayabilirsin... O yüzden Cem, seninle en mutlu olduğumuz zamanlarda bile üşürdüm ben. Sana sarılıp ısınmaya çalışırdım boşuna. Yalnızlığın buz gibi rüzgârları sadece içimde esirdi. Bunu ne sen anlayabilirdin, ne de...”

“Ne de?”

“Ne de başkaları.”

“Başkaları mı?”

“Biliyorsun Cem, tekrar tekrar anlattırma bana. Sen-

den önce de âşık olmuştum ben. Belki de öyle sanmıştım. Artık aşk konusunda eskisi gibi düşünemiyorum.”

“Ben de...”

“Gözünün önünde Aslı’nın hayali var, değil mi? Bunu bana yapma Cem. Başucumda otururken onu hayal etme. Git haydi, balkona falan çık. Bir sigara iç, belki rahatlar-sın. Benim de uykum var zaten. Al telsizini, haydi kalk... Kocası küçük aşkının hayallerini kurarken fotosentez ya-pan biriyim.”

Cem kafasını toplaması gerektiğini ama bunu iste-mediğini düşünüyordu. İçinden geldiği gibi davranabil-seydi: dışarda mayıs güneşinin altında yürümek, eski bir sokakta durup sigara yakmak, Aslı’yla bitip tükenmek bilmeyen sohbetlere dalmak, gün batarken bir yerde bira içmek...

Pencereleri açıp evi havalandırırken teybe güzel bir müzik koydu. Son zamanlarda yeni alışkanlıklar edin-mişti ya... Türkçe sözlü hafif Batı müziği dinlemek de bunlardan biriydi. Türkçe sözlü... Fecri Ebcioğlu’nun ke-çi sakalı... hafif Batı müziği... Ajda’nın hep dalga geçilen avangardlığı... Çocukluk yıllarını hatırlattığı için ıslıkla eşlik etmeye başladı: *Küçücüğüm her şeyim, n’olur çok uzaklara gitme. Gidersen öleceğim, karanlığa dönece-ğim...* Serap pek hoşlanmazdı pop müzikten. İncelmiş bir zevki vardı. Balkonda sigarasını yakarken geçmiş güzel akşamlardan birinde Açık hava’da bir caz konserine gitti aklı. Hayat tezatlardan ibaretmiş meğer. Kulaklarına ula-şan müziğin yalvaran Türkçe sözleri ile kafasının içinde çınlayan uzak bir yaz akşamının yabancı notaları... Bebek telsizinin küçük yeşil ışıkları yanıp sönüyordu. Yok hayır, önemli değildi. Sık olan bir şeydi. Evin her yerinde yankı-lanan müziğin sesini algıliyordu Serap’ın odasındaki alı-cı.

Kapı çalındı. Cem panik içersinde, üzerinde Didim yazan seramik bahçe küllüğüne sigarasını bastırıp içeri girdi. Şortunu çıkarıp pantolon giymeye vakti olmamıştı.

Daha saat on iki bile değildi. Şefik Bey'in bu kadar erken geleceğini ummuyordu. Kapıya doğru ilerlerken yolunun üzerindeki her şeye bir çekidüzen vermeye çalışıyordu. Kilimin kıvrılan yerlerini düzeltiyor, yemek masasının üzerinde dağınık duran gazeteyi topluyor, ev içinde terlik niyetine kullandığı spor ayakkabısının tekini arıyordu. Hazırlıksız yakalanmıştı. Kapıyı açtığında...

Gamze!

"Ne o, beni gördüğüne sevinmedin galiba?"

"Yok canım... Geç geç... Hoş geldin."

Gamze çoğu zaman olduğu gibi eli kolu torbalarla dolu gelmişti. Galoşları ayağına geçirip hepsini doğrudan mutfığa götürdü.

"Yahu niye zahmet ediyorsun? Hiç gerek yok ki. İnternette her şeyi ısmarlıyorum, kapıya kadar getiriyorlar."

Gamze beylik nezaket cümlelerine aldırmandan torbadakileri çıkarıp buzdolabına yerleştirmeye başlamıştı bile... İki şişe beyaz şarabı görünce Cem Gamze'nin uzun oturmaya niyetli olduğunu sezinledi. Onu kırmadan bugünün uygun olmadığını nasıl söyleyecekti?

"Serap nasıl?"

"Henüz dönmedi. Bir değişiklik yok yani..."

Dönmedi. Bu kelimeyle ifade ediyordu Cem, Serap'ın durumunu. Kulağa tuhaf geldiği için eklemek zorunda hissetmişti 'bir değişiklik yok' diye... Oysa Gamze onu çok iyi anlıyordu.

"Şu müziği biraz kısabilir misin? Dayanamıyorum, her yerde bu çalıyor."

"Ah evet. Ben de buna sardım son zamanlarda."

Gamze Cem'in yüzüne baktı. Bu adam eskiden de böyle mi konuşurdu gibisinden soru dolu bir bakış. Cem, bir tuhaflığı varsa bile anlaşılmasın diye hemen kahve suyu koymaya davrandı.

"Yok, bir şey istemiyorum. Fazla kalmayacağım. Geçiyordum uğrayayım dedim. Serap'a bir bakalım mı?"

Cem cevap vermek yerine Gamze'ye yolu bilmiyor-muş gibi kılavuzluk yapmaya başladı. Serap'ın odasına girdiklerinde içerdeki havanın ağırlaşmış olduğunu fark etti. Ona iyi bakamadığını düşünsün istemiyordu. Klimanın serinliğini artırdı. Gamze, yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. Sessizce. Serap'ın aylardır hiçbir şeyi tutmamış elini ölü bir kuş gibi avuçlarına aldı. Cem'i her zaman kötü etkileyen dokunaklı bir sesle Serap'la konuşmaya başladı:

"Serap. Canım. Nasılsın? Güzelim benim. Kuzum. Ah... Ah Serap ah... Beni duyuyor olmanı çok isterdim. Bir gün gözlerini gerçekten açmanı... Canım arkadaşım benim... Talihsiz yavrum..."

Gamze'nin yanaklarından gözyaşlarının yuvarlanmaya başladığını görünce Cem daha fazla dayanamadı ve yatak odasına yollandı.

İçerden gelen acıklı sese kulaklarını kapayarak üzerine doğru dürüst bir gömlek geçirdi. Bir de ütülü pantolon... Kemer takmalıydı. Her şey bol geliyordu artık Cem'e. Günden güne zayıflıyordu. Ben de burada eriyip gidiyorum işte, diye mırıldandı.

Aynaya bakarak saçlarını tararken yine karanlık düşüncelerin iç dünyasındaki çamurlu denizi yarıp yüze-ye çıkmakta olduğunu hissediyordu. Gamze'nin gözyaşları ona gerçekleri gösteriyordu. Serap yaşayan bir ölüydü. Kendisi de yürüyen bir ölü. Benim bundan sonraki hayatım ne olacak? Serap'la birlikte kendimi diri diri gömmüş olduğum bu saydam mezarda delirerek öleceğim. Ölmeden önce delirirsem öleceğimin farkına varmam belki. Görüntü: Saçları tamamen beyazlanmış ve delirmiş olan yaşlı Cem, Serap'ın boyun damarlarını kesiyor. Elindeki dev et kesme bıçağı boynunu kıramayacağı için bir yerlerden satır bulmuş. Yo hayır, amacı Serap'ı öldürmek değil... Tam tersine: Amacı, Serap'ın başını derin dondurucuda saklamak. Tedavisi olmayan hastalıklara yakalanmış kimi zenginler kendilerini dondurtmuyorlar

mıydı? Bilim geliştiğinde buzları çözdürüp iyileşeceklerini umut etmiyorlar mıydı? Okumuştı böyle şeyler. Asparagus değil canım. Yeni buzdolabının derin dondurucusunun bu işe yarayacağını düşünmüştü son kalan nöronlarıyla. Kafayı saklaması yeterliydi, çünkü Serap beyninden ibaretti. Ayrıca tüm bedeni dondurması mümkün değildi. Bilim geliştiğinde ona yeni bir beden takabilirlerdi. Daha genç ve güzel bir beden. Belki Aslı'yı da dondurabilseydi... Zihnindeki senaryoyu yeniden kurdu. Bu sefer Serap'a dokunmuyordu. Aslı'yı bütün halinde dondurmak için büyük bir derin dondurucu almıştı. Serap aradan çekildikten sonra Aslı'nın buzlarını çözüp ona aşkını ilan edebilirdi.

“Misafir mi geliyor?”

Gamze'nin sesiyle hayalindeki dehşet tiyatrosunun ışıkları bir anda karardı. Kemerini iyice sıkıştırırken mırıldandı:

“Sorma... Şefik Bey geliyor.”

“Şefik Bey mi? Babası mı geliyor? Ne yüzle?”

Cem omuzlarını silkti.

“Bilmiyorum. Gelmek istedi. Hayır diyemedim.”

“Serap ondan nefret ederdi.”

Birlikte balkona çıktılar. Gamze bir sigara yaktı.

“Gamze... Şefik Bey hakkında Serap seninle konuşur muydu?”

Dumanı bir süre içinde tuttuktan sonra burun deliklerinden iki yılan gibi bıraktı Gamze. Dudak büktü.

“Bilmem. Bazen anlatırdı bir şeyler... Sevmezdi babasını. Hatta nefret ederdi, diyebilirim.”

“Neden?”

“İşte... Onları bırakıp genç bir kızla evlendiği için...”

“O kadarını ben de biliyorum. Ama hepsi bu kadar mı?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani... Bilmediğim başka bir ayrıntı? Demek istediğim, bu kadar çok nefret etmesi için yeterli mi sençe? So-

nuhta annesi ile babası ayrıldıklarında Serap çok da küçük değilmiş. Koskoca bir kızmış. Genç kız...”

“Evet. Bunu biliyorum. Ama sonrasında çok sıkıntı çekmiş Serap. Zaten öncesinde de babası ile arası çok iyi değilmiş.”

“Anlıyorum ama ben başka bir şeyi soruyorum. Yani, bilmediğim, Serap’ın benden gizlediği, söylemeye utan-
dığı...”

Gamze, Cem’in neyi ima ettiğini bir anda kavradı ve sesini yükseltti:

“Hayır Cem! Hayır, öyle bir şey olduğuna inanmam.”

Ancak bunu söylerken, cümlelerin sonuna geldiğinde Gamze’nin de aklında kimi soru işaretleri oluştuğu Cem’in gözünden kaçmadı.

“Yani benim bildiğim kadarıyla öyle bir şey yok.”

“Biliyorsun ben bu meslekte çok insan, çok olay gördüm. Aile içi taciz sandığımızdan, hayal edebileceğimizden çok daha yaygın. Üstelik kızı yaşında biriyle evlenmiş sonrasında...”

Gamze kafasını iki yana sallıyordu.

“Bilemiyorum Cem. Bana hiç öyle bir şey anlatmadı. Ama babasının o zamanlar annesine ve de kendisine şiddet uyguladığından söz etmişti. Çok sık olmamakla beraber... Şu işe bak, ben de ‘şiddet uygulamak’ diyorum. Ne fena alıştırdık ağzımızı: Dövüyordu demeye utanıyoruz ve bu sayede döven kişiyi de bir uzmana dönüştürüyoruz. Şiddet uygulamak...”

Bir anda önemli bir şey hatırlamış gibi kendi cümlesini yarıda bıraktı.

“Aslında babasının zamanından önce emekli edildiğini söylemişti galiba. Çok sert davrandığı için astlarına...”

“Bilmek istedim çünkü adam buraya gelecek. Eğer geçmişte böyle bir şey yaşandıysa... Onun bu eve adım atamaması gerekir.”

“Haklısın Cem. Ama bir de şöyle düşün, Serap’ın en çok dillendirdiği şey daha sonra yalnız kalmış oluşuydu.

Yani bunu vurgulamazdı sanıyorum.”

Cem rüzgârla hışırdayan kavak ağaçlarının sesine kulak verdi. Yeşil-beyaz yaprakların göz alan hareketine bakarak konuşmaya başladı:

“Düşünüyorum Gamze... Her şeyi en başından düşünüyorum. Başka yapacak bir işim olmadığı için belki... Evden çık diyeceksin, hayata karış, burada böyle bekle-yerek Serap’a bir yardımın olmuyor, diyeceksin... Daha önce de konuşmuştuk bunları. Haklısın aslında. Ama yapamıyorum. Sanırım yapmayacağım da. Ben... Biliyormusun, ben Serap uyumaya başladıktan sonra onunla ilgili, kendimle ilgili bir sürü şey keşfettim. En önemlisi de... Serap benim için hiç bilmediğim, farkında olmadığım ölçüde önemliymiş. Bunu anlamam zaman aldı. Şimdi, o orada öyle yatarken... yani öyle kapalı bir kutu gibi... sanki kilitli bir sandık... Kilitli olan her neyse kilidin ardında saklanan bir sır olmalı, diye düşünüyor insan. Neler neler düşünüyorum, bir bilsen... Bundan önceki hayatım tuhaf haberlerin peşinde geçmişti. Öyle garip insanlarla karşılaştım ki... ya da son derece normal görünen ama gerçekte bir cinnet bahçesinde yaşayan insanlar... Onların hayatlarını anlaşılır kılmak için sorular sorardım. Yeterince sabrın varsa... doğru soruları sorup cevapları gerçekten dinlersen, hikâyelerini ortaya çıkarabilirsin. Bu herkes için geçerlidir. Şimdi bir anda... çözemediğim, sorularımla hikâyesini ortaya çıkaramadığım bir olayla karşı karşıya gibiyim. Serap uyuyor Gamze. Sırlı bir uyku bu. Tam anlatamıyorum biliyorum... Yıllarca beraber yaşadığın birinin bir gün başka bir hayatı olduğunu öğrenmek gibi. Ben Serap’ın hayatını biliyordum. Daha doğrusu bilmem gereken her şeyi bildiğimi sanıyordum... Ama şimdi pek emin değilim.”

Gamze acı acı güldü:

“İşte bu yüzden evlenmedim ben.”

Cem alınmış gibi baktı yüzüne. Gamze sigarasını söndürüp ayağa kalktı. İç geçirdi.

“Evlilik böyle bir şey Cem. Evlendiğin insanın her şeyinin sahibi olmak istiyorsun. Üstelik bu çok meşru bir istek sayılıyor. Yani çevrendeki herkes böyle düşünüyor. Sevgilinin aklından geçenleri bile bilmek istersin. ‘Sevgilim ne düşünüyorsun?’ En sık sorulan sorudur bu. Ne düşündüğünü bilmek istemek... Aslında bilmek bir anlamda sahibi olmak demek. Bir süre sonra da alışyorsun. Nasıl olsa bilinebilecek her şeyi biliyorum, diye yaşamaya başlıyorsun. Oysa...”

“Bildiğin bir şey mi var?”

“Hayır Cem. Peki Serap’ın bilmesi gereken bir şeyler var mıydı? Bunu hiç kendine sordun mu?”

Cem bozulduğunu belli etmemeye çalıştı.

“Artık her şeyi ona anlatıyorum.”

Gamze Cem’i daha fazla üzmemek istemediğini anlatmak istercesine elini onu elinin üzerine koydu.

“Umarım bizi duyuyordur.”

Cem, Gamze’nin elinin ne kadar da kurumuş olduğunu düşündü o an. Kuru ama sıcak bir el. Yumuşak. Ona sarılıp bir süre dinlenmek istedi. Garip bir duyguydu bu. Daha önce ruhu hiç böyle yorulmamıştı ki... Ölümün kıyısında yaşamak yoruyordu insanı. Savaş muhabiri olmadığı için pişman olmasına gerek yoktu artık. Yaşam ile ölümün kıyısında bir çarpışma hattındaydı...

“Aslında ben...”

“İyi misin?”

“Değilim Cem.”

“Ne oldu?”

“Şefik Bey gelmeden ben kaçayım. Hiç karşılaşmak istemiyorum.”

“Dur bir dakika... Daha gelmesine çok var. Neyin var? Aptallık bende, sana nasılsın bile demedim.”

“Dert etme. Seninle karşılaştırılmayacak kadar küçük bir acı benimkisi.”

Gamze bir sigara daha yakıp sandalyeye çöktü.

“Gitti.”

“Kim? Melih mi?”

“Evet. Adi herif.”

“Neden?”

Gamze omuzlarını silktilti.

“Neden olabilir?”

Derin bir nefes aldı.

“Günümüzde ilişkilerin fazla bir sürprizi yok Cem. Hepimiz uygarız ya... Sorunlarımızı konuşarak hallediyoruz. Hemen. Bir kafeteryada, evde, işte... Soğuk olmaya, karşısındakini terk edeceği için üzgün görünmeye çalışan ama aslında bir saat sonra yeni sevgiliyle buluşacağı için etekleri zil çalan uygar kişi düzgün cümlelerle neden yürümediğini anlatır. Her şey çok güzeldi, hiç unutamayacağım bir tatildi, bu arada doğum günümde aldığın saati ömür boyu taşıyacağım, hayatta başarılar, evet, yeni birine âşık oldum. Ya, ne güzel. Aşk akan suları durduruyor. O zaman da aynı ırmakta dilediğin kadar yıkanabiliyorsun. Nasılsa başkalarının gözyaşlarından oluşan bir ırmak bu...”

“Gamze’cim akşam gelsene, konuşuruz. Böyle gitme.”

Gamze, Cem’in yüzüne baktı. Hüzünle ve şefkatle.

“Eskiden olsa öyle yapardık değil mi? Ben koş koş Serap’a gelirdim. Şeytan çıkarma ayinine başlardık. Sabaha kadar içer, konuşur, ağlar, küfreder ve ertesi gün kazığı atan heriften tamamen kurtulmuş bir şekilde işlerimize giderdik. Ama görüyorsun, artık hiçbir şeyin eski tadı yok. Aslında yine aynı amaçla geldim buraya. Ama ga-loşları giydiğim an... ne bileyim... Serap’a anlatacaktım elini tutup, eski günlerdeki gibi... Ama yapamadım. O anda her şey anlamını kaybetti. Onun yerinde ben olmalıydım Cem. Serap bunu hak etmiyordu.”

Cem bir şey söyleyecek oldu, Gamze izin vermedi.

“Bırak saçmalayayım Cem. Benim de bu kadarcık hakkım olsun.”

Gitti.

Cem odanın ortasında kalakaldı. Gamze'nin bıraktığı boşluktan Cem'e doğru acı bir yalnızlık rüzgârı esiyordu. Tropik parfümü, mentollü sigara kokusu da dağılınca hiç gelmemiş gibi olacaktı.

Makarnanın suyunu ısıtmaya üşendi. Bu öğlen salatayla geçiştirebilirdi. Tabasını doldurup Serap'ın yanına gitti. Sessizce yemeye başladı. Gamze'ye üzülmüştü. Serap'ın da sesi çıkmıyordu. Belki de rüya görüyordu. Gözkapaklarına baktı. Göz yuvarları hareketsizdi. REM uykusunda değildi. Zaten doktor söylemişti. Salatanın tuzunu fazla kaçırmıştı. Cem'e de uyku bastırmaya başladı. Her gün alışmıştı yemekten sonra kestirmeye. Biraz koltukta uzanabilirdi. Ayaklarını sürüyerek odadan çıktı.

Şefik Bey gelirse hemen kalkardı. Kanepeye uzandı. Pantolonu buruşursa buruşsun. Bu adama kendini şirin göstermek gibi bir niyeti yoktu.

Gözlerini kapattı.

Dünya seslerden yeniden kuruldu.

Buzdolabından gelen belirsiz vınlama...

Kavak ağaçlarının hisırtısı...

Arada sırada geçen arabalar...

Uzaklarda çalışan bir matkap...

Cem Galata Köprüsü'nde. Balık tutanların yanında durup bir sigara yakıyor. Köprü hafif hafif sallanıyor. Nefes alıp verir gibi. Balıkçılar... Kovalarının boş olduğunu görünce neden yüzlerinin asık olduğunu anlıyor. Balık yok mu? Adam konuşmuyor. Herkesin elinde son model kamışlar var. Ama üstleri başları dökülüyor. Tüm paralarını bu işe yatırmış olmalılar. Gerginler. Hepsi de koyu renk giyinmişler. Cem sigarasını içerken hangi yöne doğru devam etmesi gerektiğine karar vermeye çalışıyor. Eminönü ya da Karaköy... Sirkeci'den Sultanahmet'e kadar çıkabilir. Şu saatlerde Serap Gamze ile o civarlarda olacaktı. Köfte yemek için buluşacaklardı. Ya da Karaköy'den Galata'ya doğru çıkabilir. Aslı evde çalışıyor. Ona

da gidebilir. Balık tutan adamlardan biri oltasını hızla sarmaya başlıyor. Diğerleri de adamın başına toplanıyorlar. Oltanın ucuna bir yosun takılmış olduğu anlaşılıyor. Ama adam yosunu eline alınca onun çürümüş bir çiçek olduğunu fark ediyor Cem. Oltanın ucundan yere doğru sarkan çiçeği koparıp atıyor adam. Başından beri yanında duran Elmas Bey bilgi veriyor Cem'e: Şimdi anladın mı İstanbul'un simgesinin ne olduğunu? Öyle miymiş? Cem şaşırıyor. Balık tutanlardan biri dönüp Cem'in ilk sorduğu soruya cevap veriyor: Balık yok çünkü bir ahtapot dandı, hepsini yiyor. Öteki adam düzeltiyor: Ahtapot değil, o bir mürekkepbalığı. Hayır, diyor adam bir ahtapot. Tartışma hızla büyüyor. Cem adamları ayıracak gibi oluyor ama Elmas Bey kolundan çekiştiriyor. Gidelim. Uzaklaşırlarken ağbisinin de o adamların arasında olduğunu görüyor. Ona doğru bağılıyor. Ağbisi eliyle 'git' diye işaret ediyor. Hangi yöne gideceğine henüz karar vermemişti ki. Ama bu eski Galata Köprüsü değil mi? Ağır ağır salanıyor. Doğru ya, geçmişte bir gün bu. Şimdi Serap evde yatıyor. Sultanahmet'te değil. [...] Cem Serap'ın altını değiştiriyor. Az önce yaşadıklarının bir rüya olduğunu düşünüyor. O yüzden konuşmadı ağbim benimle. Ölüler rüyada konuşmazlar. Serap'ın kasık tüyleri orman gibi olmuş. Ağda meselesini ihmal ettiğini düşünen Cem ıslak mendille Serap'ı silerken tüylerin arasında bir et parçası olduğunu fark ediyor. Bu nedir? Bir penis. Serap dönüşüyor! Bunu doktora söylemeliyim. Ama önceden uyarmıştı doktor: Milyonda bir mucize olabilir. Belki de bunu ameliyatla alırlar. Ama alınmazsa... Serap bir erkeğe dönüşürse... O zaman evlilikleri de otomatik olarak sona erer. Cem bu düşüncenin etkisiyle seviniyor. Aslı'ya bu yeni durumu anlatmak için sabırsızlanıyor. Sonra bir önceki rüyada söz edilen mürekkepbalığının neden orada olduğunu anlıyor. Ağbisinin 'git' diye işaret etmesinin nedeni buymuş. Peki ama neden? Onun yanında kalsaydı... Serap doğrulmuş, geriniyor. Sen ne zaman uyandın? Ne var,

ne oldu ki? Hiç, çok sevindim. Sen... Hep böyle uyuyacağımı sanmıyordun, değil mi? Çok açım. Cem beslenme torbasının boş olduğunu fark ediyor. Demek ki aç kalınca uyandı. Olabilir mi? Garip şey. Ne yemek istersin? Bilmem. Pizza söyleyelim mi? Dokunmayın? Cem doktoru aramak için eline aldığı telefonu pizzacı için tuşlarken Serap düş almaya gidiyor. Çıplak. Arkasından bakakalıyor. Kalçalarının devinimi baştan çıkarıcı... Ama dönüşüm?...

Kapı çalınıyor.

Cem?

Cem?

Kapı çalınıyor.

Cem rüyanın yapışkan zarından sıyrılarak çıktı. Ter içinde kalmıştı. Kapı çalınıyordu. Şefik Bey'e bu biçimde yakalanması hiç de hoş olmayacaktı. Ne kadar zamandır çalındığını anlayamadığı için hızla kapıyı açmak üzere koştu.

"Sen miydin Kadir?"

"Evet, bir isteğin var mıydı ağbi?"

"Ee, şey, ekmek. Bir de... çay. Çay bitmişti."

"Büyük mü?"

"Evet, bir büyük normal çay al, bir kutu da tomurcuk."

Kadir'in tereddüt ettiğini, bir şey söylemekle söylememek arasında kıvrandığını fark etti Cem.

"Ne oldu? Bir şey mi var?"

"Yok ağbi. Şey... Melahat Hanım."

"Ne oldu, yine fırça mı çekti?"

Kadir yere bakıyordu.

"Babam... Memleketten... Aradılar... İlle de bizi görmek istiyormuş."

"Nasıl durumu?"

"Aslında çok kötü değil. Yani o yaşta kanser ağır ilerlemiş. Doktorlar yapılacak bir şey yok, bu haliyle yaşar diyorlar. Ama o öleceğim sanıyor. Helalleşmek istiyor. To-

runlarını görmek istiyor... Orada gelinin elinde kaldığı için şikâyetçi.”

“Melahat Hanım da izin vermiyor...”

“Vermiyor ağbi. Cumadan pazartesiye, dedim. Dinletemedim.”

“Geçen gün rastladım. O da senden şikâyetçi. Kahveden topluyorlarmış seni. Hani bırakacaktın kahveye gitmeyi?”

“Ağbi, vallahi... Çocuklarım üstüne...”

Cem sinirlenmeye başlıyordu. Kadir’in sürekli yalan söylemesi onu çileden çıkarıyordu. Bir yandan acıyor, bir yandan kızılıyordu. Üzerinde Cem’in artık dar geldiği için giyemediği lacivert montu ve mavi gömleği ile Kadir!.. Hayatının sorumluluklarını Cem’e yüklemeye çalışıyordu. Birkaç ay önce bu konu yüzünden Melahat Hanım’la tartışmıştı Cem. Tecrübeli emekli avukat hanım Cem’e açık seçik anlatmıştı Kadir’in durumunu. Melahat Hanım’ın sert davranışlarının ardında sınıfsal bir ezme arzusu olduğunu sanıyordu. Oysa durum pek öyle değildi. Bunu öğrendiğinde Kadir’e çok kızmıştı.

“Yemin etme Kadir. Yalan mı söylüyor kadın? Bak Kadir, böyle olmaz. Her saat burada olmanı isteyen yok. En çok benim ihtiyacım olabilir, ben de cepten ararım seni lazım olunca. Ama sürekli kahveye takılman... Yani ek iş yapıyor olsan, bir yerde çalışıyor olsan, tamam. Sürekli atyarışı...”

“Ağbi biraz borçlandım. Memlekete gidebilirsek, yani gönlünü yaparsak babamın... Belki... Sonra söz, tövbe ettim zaten.”

Kadir’in bildiği tek strateji yalan söylemekti, Cem bunu net bir şekilde görebiliyordu. Ama şimdi yelkenleri suya indirdiği için Cem’in de kızgınlığı dinmişti. Yine de Kadir’in iyi biri olduğunu, ona bir biçimde güvenebileceğini hissediyordu. Belki ona yardımcı olabilirdi.

“Bak görüyor musun? Melahat Hanım bunları anlamıyor mu sanıyorsun? Kadir, biliyorsun ben seni seve-

rim.”

“Sağ ol ağbi.”

“Ama Melahat Hanım seni atmak için fırsat kolluyor, haberin olsun. Ne kadar borcun var?”

Kadir ağzını açıyordu ki...

“İyi günler, Cem Bey evladım.”

Şefik Bey aniden merdivenlerin başında belirmişti. Nefes nefeseydi. Cem şaşladı. Kadir hızla toparlanıp sıvıştı.

“Buyrun.”

Koyu lacivert takım elbisesinin içinde gür beyaz saçlarıyla Şefik Bey’e ilk kez alıcı gözle baktı Cem. Onu çarpan, gözlerindeki tanıdık pırıltıydı. Bu gözler Serap’ın sanıyordu. Ama işte yıllar sonra yeşil gözlerin gerçek sahibi çıkıp gelmişti elinde sedef kakmalı zarif bir baston, yakasında rozetiyle... Giysiler insanı insan olmaktan çıkarıp bir kurumun temsili haline getirebiliyordu.

Şefik Bey etrafı inceleyen gözlerle izlerken Cem ona oturması için koltuğu işaret etti. Derin bir nefes alarak oturdu yaşlı adam ve bastonu.

“Ne içersiniz? Kahve?”

“Hayır evladım, bir şey istemem. Bir bardak su yalnızca...”

Sesi kederliydi. Bir baba, diye düşündü Cem mutfığa giderken. Bir baba. Serap’ın nefret ettiği kötü adam. Bunu unutmamalıydı. Kalkanları yukarıda olmalıydı hep. Serap bunca nefret ediyorsa mutlaka bir nedeni vardı. Şefik Bey’in galoş giymemiş olduğunu fark etti o anda. Buna izin veremezdi. Bir bardak su ve bir çift galoşla geri döndü.

“Buyrun. Bu arada galoşları giymenizi rica etsem.”

Şefik Bey önce suyunu içti ağır ağır. Ardından Cem’in uzattığı galoşlara bakarak yüzünü ekşitti.

“Evladım yardım edebilir misin? Eğilemiyorum da...”

Seş tonunda Cem’in hiç hoşuna gitmeyen bir sinsilik vardı. Bal gibi de eğilebildiği halde Cem’e yaptırtmak is-

tiyordu. O anda galoş önerisinden vazgeçebilirdi ancak yapamadı. Bir ayakkabı satıcısı gibi galoşu parmaklarıyla aralayıp Şefik Bey'in ayağına doğru uzattı. Yaşlı adam ayağını o kadar az kaldırdı ki Cem iyice eğilip galoşları geçirmek zorunda kaldı. Adamdan gelen parfümün tanıdık kokusuna takıldı aklı. Neydi bu kokunun adı? Fahrenheit? Galiba... İkinci ayağına da galoşu giydirdikten sonra gergin bir şekilde karşısındaki koltuğa oturdu. Kendi evinde ilk golü yemişti Cem. Hatta golü kendi kalesine atmıştı. Bir an önce bu adamı buradan göndermeliydi. Şefik Bey Cem'in aklından geçenleri okumuş gibi söze başladı:

"Çok zamanını almayacağım evladım. Serap nasıl? Bir gelişme var mı?"

"Aynı... Bildiğiniz gibi. Düzenli kontroller yapıyor. Henüz bir ilerleme yok."

"Allahım... Allahtan ümit kesilmez. Görebilir miyim? Sakıncası var mı?"

Cem kısa bir an tereddüt etti. Bu bocalamayı özellikle gizlemedi. Ayağa kalkıp yolu gösterdi. Kapının ağzına gelince durdu.

"Buradan bakabilirsiniz... Steril bir ortamda bulunması gerekli."

Bunları söylerken Serap'ın başucundaki sehpa unutmuş olduğu kahve bardağına gözü takıldı. Şefik Bey'in algılarının çok güçlü olmadığını umdu. Keşke yatağı çalıştırmış olsaydım diye geçirdi içinden. Şefik Bey kapının pervazına yaslanarak bir süre Serap'ı izledi. Cem yaşlı adamın mırıl mırıl dua ettiğini fark edince şaşırdı. Gözlerini Şefik Bey'in sırtına dikerek dua faslının bitmesini beklemeye başladı. Kaliteli bir kumaş. Lacivert. İnce siyah çizgilerle bezenmiş. Kalıp gibi oturmuştu Şefik Bey'in üzerine. Bir kostüm. Şefik Bey'i çeşitli toplantılarda bu takım elbisesi içinde hayal edebiliyordu Cem. Nikâh törenlerine gelmemişti. Büyük olasılıkla Serap haber vermemişti. Aralarında iletişim yoktu. Sonradan nasıl

olup da kazayı haber almıştı acaba? Belki de Gülderen Hanım ya da Merve aramıştı Şefik Bey'i. Belki de Cem'in bu aile hakkında bilmediği çok şey vardı. Umurunda da değildi. Peki şimdi ne diye çıkıp gelmişti? Başucunda dua etmek için mi? İster istemez uzakta bir yere sürükleniyordu Cem. İlkgençlik yıllarının travmasına. Ağbisi öldüğünde Cem onun ne kadar genç olduğunun farkında değildi. Taze kazılmış topraktan gelen kokular, dünyanın bağrında açılan o deliğe ağbisinin genç bedeninin konulacağı fikrini başka bir şeye dönüştürüyordu. Toprak olmasa, onu bağrına basmasa? (Bu soruyu o anda değil, yıllar sonra soracaktı kendine Cem: Asya'nın uzak bir köşesinde her yer sarp kayalık olduğundan ölülerini gömmek için toprak bulamayan insanlar cenazelerini yüksek tepelere bırakıyorlardı. Yırtıcı kuşlar tarafından yeniden doğaya kazandırılıyordu cesetler. Ölülerle beslenen kartalları, şahinleri anlatan bir belgeseli izlerken ağbisi gözünün önüne gelmişti... Bir kayanın üzerine bırakılmış, ciğeri dev bir kartal tarafından parçalanıyor.) Cenaze namazını kıldıran imamın önünde saflar halinde dizildiklerinde Cem ilk kez böyle bir törene katılıyordu. Akli karma karışık. Ağbisinden çok annesi ve babasının perişan hallerini düşünüyordu. İkisi de yığılıp kalmışlardı cemaatin kollarına. Ahbablar, uzak akrabalar kollarına girmişti. Gözyaşının eğer arındırma gücü varsa püripak olmuştu o gün oradaki herkes. Evdeki fotoğraflarından birini büyütmüştü Cevdet Amca, komşuları. Tabutun yanında duruyordu. Cem, ağbisi ile göz göze geldiğinde zihninde uyanan geçmiş güzel günlerin görüntülerine dayanacak gücü bulamıyordu. İmam belki de her gün aynı sözlerle uğurluyordu bu avluya gelen tabutları. Ama dinleyiciler değiştiği için söylenen sözler aynı olsa bile etkileri hiç azalmıyordu. Tiyatro gibi diye düşündü Cem, Şefik Bey elleriyle yüzünü sıvazlarken. Amin. Yaşayan ölünün başında son dua.

İçeri döndüklerinde Şefik Bey aynı koltuğa oturdu.

Cem de karşısına. Gergin bir hava hüküm sürüyordu. Duvar saatinin tik takları zamanın akmakta olduğu bilgisini gündemde tutmayı başarıyordu. Yaşlı adam boğazını temizledi.

“Buraya gelmemin nedeni... kızımı... şey... Cem Bey evladım, mutlaka biliyordur, Serap’la uzun zamandır görüşmüyorduk.”

Cem fırsatı kaçırmak istemedi. Temiz ve net bir sesle yanıtladı:

“Evet.”

“Evet, şey... Tabii sana neler anlattı bilmiyorum ama... Biz her zaman böyle değildik. O benim küçük papatyamdı. Sapsarıydı küçükken. Zayıf, ufak tefek. Soğuk kış gecelerinde onu göğsümün üzerine koyar, öyle uyurdum. Sabahları onun dokunuşlarıyla uyanırdım. Küçük elleriyle çenemi tutar, parmaklarını kulağıma, burnuma sokar, mırıl mırıl bir şeyler söylerdi. Babam derdi. Babam... Bu sözü işitmek için yaşırdım. Gün boyunca küçük kızımın sesi kulaklarımdan eksilmezdi. Bir an için bile olsa. Gerçi zor zamanlardı. Hep sıkıntı, hep gerginlik... Yetmişler... Hadiselerin hiç dinmediği, her köşe başında ölümün sinsi bir şekilde pusuda beklediği zamanlar... Ben... belki de askerlik mesleğini seçmekle hata etmiştim. O zamanlar bunu idrak etmemiştim henüz. Gençlik cahillik demek.”

Şefik Bey derin bir iç çekti. Cem ‘dökülmeye başlayan’ birinin sözünü kesmemek gibi bir alışkanlığa sahipti. Mesleki deformasyon.

“Babamız öğretmendi. Bizi okutacak durumu yoktu. İkinci Cihan Harbi seneleri... Yokluk, sefalet. Hiç unutmuyorum, orta sondaydım. Kardeşim Yıldız ilkmektepte. Bir akşam beni karşısına aldı. O zaman Cerrahpaşa’da oturuyorduk. İki katlı, küçük, sefertası gibi bir evde. Yıkıldı yıkılacak bir fare yuvası. Babam okulda olmadığı tüm zamanlarında bu evi tamir etmekle oyalanırdı. Ona bir şey olsa, bir aya kalmaz ev başımıza çökerdi, emin ol.

Neyse, arkadaki küçük bahçede oturuyordu. Kahvesini içiyordu. Gömleği dirseklerine kadar sıvalıydı. Güçlü kollarına bakarak bir gün onun gibi büyük bir adam olup olamayacağımı düşünüyordum. Okulda çekinirlerdi babamdan. Onun oğlu olduğum için bana da hürmet ederlerdi. Beni karşısına oturttu. Hayatımızda ilk kez iki erkek olarak konuşuyorduk, bunu hemen anlamıştım. Bak Şefik, dedi, durumumuz parlak değil. İstikbalde bu evin direği sen olacaksın. Derslerin iyi. İstedğin her konuda muvaffak olacağına eminim. Elimde imkân olsa seni en yüksek fakültelerde okutmak isterdim. Ama biliyorsun... Önüme bakıyordum. O güne kadar her zaman türlü vesilelerle nasihat vermek için beni karşısına oturtan babam bugün ilk kez zayıflığını anlatıyordu. O anda bunun manasını kavrayamamıştım lakin hissetmiştim. Mühim bir konuşmaydı bu. Sonra askerî okuldan bahsetti. Kalbim küt küt çarpmaya başlamıştı. Gözümün önüne babamla seyretmeye gittiğimiz resmi geçitlerdeki askerler geliyordu. Onlardan biri olmak düşüncesi o anda ne yalan söyleyeyim her şeyden daha güzel gelmişti.”

Cem sessizce dinliyordu. Bu konuşmanın çok uzun olacağını anlamıştı. Yaşlı adamın, kızının ölüm döşeğinin başında birileriyle bir şeyler paylaşmak istemesini doğal karşılıyordu. Yine de... Şefik Bey’in sesinde, bakışlarında, duruşunda tedirgin edici bir hal vardı. Cem’in dikkatinin dağıldığını hisseden Şefik Bey konuşmasına ara verip bardakta kalan suyu içti.

“Başka bir şey içmek isterseniz... Kahve? Ya da soğuk bir şey?”

Şefik Bey gülümsedi. Gözlerinin kenarındaki çizgiler birbirine karıştı. Mahcup bir sesle:

“Soğuk bir şey olabilir... Sert bir şeyler mesela?”

Cem ögleüzeri içki talep eden Şefik Bey’in gizemli hallerinin nedenini anladı. Duvarı boydan boya kaplayan kitaplığın orta bölümündeki içki şişeleri yaşlı adamın iştahını kabartmış olmalıydı. Tabii, diyerek yerinden kal-

kıp buz kovaşını doldurmak üzere mutfğa ilerledi. Biraz çerez? Evet, neden olmasın. Mademki içeceğiz... Serap görse ne düşünürdü acaba? Kayınpeder-damat öğleüzeri viski içiyorlar. Cem'in son dönemde koruma kalkanları sık sık arıza yapıyordu. Bir kâseye ceviz, bir kâseye badem doldururken kendi kendine acıyordu. Ne yapabiliyim ki... Serap'ın durumu ortada. Ben de işte böyle sürükleniyorum.

Şefik Bey büyük bir yudum alıp yüzünü ekşiterek yuttu.

"Eviniz çok güzel Cem Bey evladım."

Cem hızla Şefik Bey'in gözüyle evlerini görmeye çalıştı. Neyi nasıl algılıyordu acaba? Duvarı boydan boya kaplayan kitaplığın önündeki vişneçürüğü üçlü kanepede oturuyordu Şefik Bey. Orta sehpanın cam yüzeyinin altında dergi ve gazetelerden oluşmuş bir yığın vardı. Karşısındaki duvarda Serap'ın çeşitli gezilerden aldığı tuhaf nesneler koleksiyonu. Bir Venedik maskesi, lale motifleriyle süslü iki seramik tabak, birbirine dolanmış sarmaşıklar gibi sevişen minik insan figürlerinden oluşmuş kamasutradan bir sahnenin betimlendiği bir ağaç oyma, orijinal bir düş kaparı, Yedi Uyurlar minyatürü... Masif ağaçtan kare bir yemek masası ve birbirine benzemeyen rustik sandalyeler... Pencerenin önündeki küçük sehpanın üzerinde sıkış sıkış duran saksılardaki aşk merdiveni, Japon kaktüsü ve açelyalar. Serap'ın dünyasının minik bir kopyası. Cem ise sokak kapısına uzanan koridorda var oluyordu. Değişik zamanlarda çektiği fotoğraflar. Hepsi otuza kırk boyuta büyütülmüş siyah-beyaz portrelerdi.

"Evet, tüm dekorasyon Serap'a ait."

"Zevkli. Sade... Biz hiç yerleşik olamadık vazife döneminde. Hep oradan oraya... Çok yıpratıcı bir iş. Sizin gibi aydın kişilerin gözünde çoğu zaman muteber bir meslek olarak görülme de..."

Cem bir an şaşladı. Durup dururken bu gergin ifade-

nin nedeni neydi? Birkaç yudum alkolün verdiği özgüven mi? Karşı atağa geçti:

“Serap sizden pek söz etmezdi. Annesi ile ayrıldıktan sonra, anlattığı kadarıyla, bir daha görüşmemişsiniz. Neden şimdi geldiğinizi sorabilir miyim? Yani bir kızınız olduğunu yeni mi hatırladınız?”

Şefik Bey sizin ne mal olduğunuzu kilometrelerce öteden anlarım ben, diye sırtarak bakıyordu. İnsanların baskı altında kendilerini ele verdiklerini iyi biliyor olmalıydı.

“Evladım bu uzun bir hikâye... İşte bunu izah etmek için geldim. Özür dilemek için... Hatalıyım. Ama kim hayatını baştan sona doğru yaşayabilir ki? Kim ben hiç hata yapmadım diyebilir ki... İnsan bazen kararlar veriyor ve sonra, iş işten geçtikten sonra pişman oluyor ama gemiler çoktan yanmış olduğu için geriye dönemiyor.”

“Ama geldiniz işte. Buradasınız. Bana olmasa bile Serap’a bir açıklama borçlusunuz.”

“Seni sinirlendirmek istemem evladım. Zor zamanlar yaşıyorsun. Farkındayım. Gördüğüm kadarıyla Serap’ın tüm bakımını tek başına üstlenmişsin. Neden bir hemşire tutmuyorsun? Maddi durumunuz elverir herhalde...”

“Bu sizi hiç ilgilendirmez.”

“Özür dilerim. Ben yardımcı olmak istiyorum. Bura ya kadar gelmemin...”

“Zahmet etmeseydiniz.”

“Lafımı sürekli kesersen nasıl anlatabilirim? Bak evladım, ben senin iki katın yaşındayım. Belki babandan bile yaşlıyım.”

“Babamı kaybedeli yıllar oluyor. Yeni bir babaya da ihtiyacım olduğunu sanmıyorum.”

“Tamam evladım, özür dilerim. Haddimi aştım. Benim tek isteğim kızımdan özür dilemek. Onun için dua etmek. Onun iyileşmesini görmek. İyileşme umudu var, değil mi?”

Cem sinirlerini yatıştırması gerektiğine karar verdi.

Yaşlı adamı hırpalayarak bir yere varamazdı. En nihayetinde biraz daha konuşup gidecekti işte.

“Her an uyanabilir. Hiç uyanmaya-da-bilir. Bunu kimse bilemiyor.”

“İnşallah en kısa zamanda eski sıhhatine kavuşur, işinin başına geçer. Uyansın, isterse beni yine görmek istemesin, hiç mühim değil...”

“Kusura bakmayın, size biraz kaba davrandım.”

“Mühim değil evladım.”

Şefik Bey bu son sözlerini söylerken şefkatle gülümsüyordu. Boş kadehine bakarak konuşmaya devam etti:

“Evet, Serap beni hiçbir zaman affetmedi. Ama bana açıklama fırsatı da vermedi. O zamanlar genç kızdı. Çocuktuk. Birçok şeyi anlayamazdık. Lakin sonradan... İşte kısmet sana anlatmıştı... Bizim meslek zordur Cem Bey evladım. Askerlik yapmışsındır, bilirsin. Mantığın bittiği yerde askerlik başlar, diye bir laf vardır. Sivilde sık sık duyarsın bunu. Aslında yanlış bir laf. Tam tersine askerlik baştan sona mantıktır. İnsanlara sert ve anlamsız gelmesinin nedeni de budur. Her şeyin bir sebebi vardır. Bütün o mantıksız görünen emirlerin mutlaka anlamlı birer sebebi vardır. Ama emir-komuta zinciri içinde her şeyi açıklamak hem mümkün hem de elzem değildir. Emirler münakaşa edilemez.”

“Emir demiri keser.”

“Aferin bak sen de öğrenmişsin. Emir demiri keser, doğru. İşte o yüzden çelik gibi olmak icap eder. Ben daha askeri okuldayken anlamıştım bu mesleğin bana göre olmadığını ama... Babam mezuniyetimi bile göremedi. Sonradan anladım o günkü konuşmasının sebebinin. Ya hastaydı ya da ömrünün sonuna yaklaştığını hissetmiş olmalıydı... Her neyse, sonra harp akademisi... Sonra da ülkenin her yerinde vazife beni bekliyordu. Gülderen’le evlendiğimizde binbaşyıldım. Artık bir aile kurabilirdim. Yıldız çoktan çoluğa çocuğa kavuşmuştu. Valide de ebediyete intikal etmişti. Artık bir başıyıldım. Hayatta çeşitli

merhaleler vardır ve işte şimdi yeni bir bap başlamalı diye düşünerek dünya evine girdik. Anlayacağın oğlum, bir *mantık evliliği* yaptık Serap'ın annesiyle.”

‘Mantık evliliği’ derken Şefik Bey’in yüzünde yersiz espriler yapan insanlara özgü saçma bir ifade oluştu.

“İlk başta her şey güzeldi. Gülderen çok güzel bir kızdı. Ama biraz serbest yetiştirilmişti. Babası tüccardı. Ben ise yıllardır kışlada yaşamanın verdiği alışkanlıkla sert bir mizaç edinmiştim. Yüzüm gülmezdi. Emretmeye bir defa alışırsan bunu her yerde yapmayı sürdürürsün... Asker ocağına çocuk yaşta girmiştim. Ne öğrendiysem orada öğrendim... Karnımı doyuran da bu ocaktı, beni giydiren de, ev-bark sahibi yapan da... Ama dedim ya, aslında mizacım asker olmaya uygun değildi. Orta mektepte şiir yazardım mesela. Resim yapardım. Sanata alakam vardı. Ama asker ocağında bu marifetlerimi terk ettim. Kimse terk et demedi ama ne bileyim, daha sert olmak zorundaydım. Çelik gibi. Çabaladım. Belki o yüzden de biraz fazla... yani çok sert bir asker olmuştum. Müstebit bir adam. Çalışkanlığım komutanlarımın nazar-ı dikkatinden kaçmıyordu, takdir ediyorlardı beni. Azmimle, çalışkanlığım ve zekâmla iftihar ettiklerini söylüyorlardı sık sık. Ama sonra bir gün komutanım beni yanına çağırdı. Yanında tıfıl bir oğlan, acemi er. Babası Hüsametdin Paşa’dır, eti senin kemiği benim, sana emanet, onu gerçek bir asker yapacaksın, dedi. Ben de bu emri yerine getirmek için elimden geleni yapmaya çalıştım. Ama işte dediğim gibi o tarihlerde farklı bir zihniyet içindeydim. Çocuk dayanamadı, firar etti. Bu başıma büyük bir bela oldu. Tahkikat falan... Neyse... Çocuğun durumundan benim mesul olmadığım ortaya çıktı ama...”

Cem anlatılanların gerçekte nasıl olduğunu hayal etmeye çalışıyordu. Yıllardır insanları dinliyordu. Çoğu zaman anlattıkları hikâyelerin gerçeğe bağları oldukça zayıf oluyordu. Bunun nedeni anlatanların yalancı olması değildi kuşkusuz. Cem’in yıllar içinde edindiği deneyim

bunun bir ‘hayatı kurgulama’ ve ‘kendini oluşturma’ sürecinin doğal sonucu olduğunu söylüyordu. Herkes kendi hayatının kahramanıydı. Yaşanmış olaylar anlatan kişinin konumuna göre yeniden oluşturuluyor ve bu güncelleme işlemi sırasında anlatıcı çoğunlukla düşüncelerinden kuşulanmıyordu. Cem sorularıyla gerçeği bulmaya çalışırdı. Ancak şimdi, Şefik Bey’in bir an önce evden çıkıp gitmesini istiyordu... Bu yüzden susuyordu. Şefik Bey ise belki de hayatında ilk kez bu konuları konuşuyordu. Baştaki hesaplı tavrını bir kenara bırakmış, içinden geldiği gibi anlatıyordu. Yüzünü parsellere ayıran derin çizgilerin ardında parlayan gözleri eski günlerin ışığıyla aydınlandığında Cem o hikâyelerin berbat kahramanını görür gibi oluyordu. Hayat anlattıkça yaşanan ve anlam kazanan bir hikâyeydi. Şimdi bir kez daha Cem karşısındaki yaşlı adamın hayatını baştan sona yaşayışına tanık oluyordu. Şefik Bey hayatının bu bölümünü ikinci karısına (adı neydi acaba?) ve oğullarına anlatmış olamazdı. Aslında unutmak zorunda olduğu bir bölümüydü hayatının. Serap’ı neden hiç aramamış olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu Cem. Papatyam, küçük kızım... Cem’in kulağında yankılanan Şefik Bey’in sesi konuşmakta olan sesiyle üst üste gelip acıklı bir melodiye dönüşüyordu.

“O sıralar İzmir’deydik. Evde de hır gür hiç bitmiyordu. Gülderen, babasının evindeki rahatlığı özlüyor, durmadan İstanbul’a dönmek için bahaneler yaratıyordu. Dediğim gibi ben de sıkıntılarımı anlatamıyordum. Küçük lojmanın oturma odasında uzun saatler boyunca rakı içiyor, tek kelime konuşmadan uyuyordum. Aslında bir buhran geçiriyordum. Öyle zamanlardan birinde Paşa beni yanına çağırdı. Sene 1979. Her şey karanlığa doğru ilerliyordu. Biraz memleket meseleleri konuştuk. O konuda da çok serttim. Her neyse, Paşa, bana emekliliğe hazırlanmamı tavsiye etti. Şefik, sen iyi bir askersin ama artık önün kapandı, general olamayacaksın, boşuna oyalanma diye düşünüldü, daha gençsin yeni bir hayata başla, dedi.

Israr ettim, önümü kapayan kim diye... Söylemedi ama ima etti. Oğlunun canını yaktığım Hüsamettin Paşa bu adamın ruhi muvazenesi bozuk diye laf çıkarmış. Mecburen, boynu bükük asker ocağından ayrıldım. Baba ocağını terk etmekten zordu benim için. Mukadderat..."

Şefik Bey sehpanın üzerinde duran şişeden biraz daha viskiyi bardağına boca etti. Cem'den izin istemeye gerek duymamıştı.

"Emekli olunca yeni bir düzen kurmam gerektiğini düşünüyordum. Ancak nereden başlayacağımı bilemiyordum. Yüzlerce insana komuta etmeye alışmış birinin ansızın evde oturmaya başlaması, kimsenin kapısını çalması, sözünü dinlememesi katlanılacak iş değildi. Gülderen'le Serap'a hayatı zindan ediyordum. Farkındaydım ama başka türlü süsünü yapmak elimden gelmiyordu. Grundig teybimiz vardı. Makara bantlardan... Serap iki üç yaşındayken sesini kaydederdim. Her bantta birkaç kanal vardı. Birinci kanalda klasik müzik, ikincisinde Türk Sanat Müziği, diğer kanalda da Serap'ın, Gülderen'in sesleri. Serap'ın çocuk şarkıları. Akşamları televizyon yayını bittikten sonra teybi açar, bir yandan dinler, bir yandan içerdim. Vivaldi'nin sonbaharını dinlerken, böyle küçük bir kolu vardı kanal değiştirmek için, tık diye öteki kanala geçer Zeki Müren dinlerdim, tık diye çevirir Serap'ın çocuk sesi. Doublelerin sayısı arttıkça kanallar arasındaki seyahatim de süratlenirdi. Çok tuhaf bir histi Cem Bey oğlum. Onlar ana-kız içerde uyurken ben onlardan kilometrelerce uzakta, bir başına sınır boyunda nöbet tutan bir asker gibi onları özlerdim. O yüzden içerdim. İçtikçe yalnızlaşır, sadece içimden gelen sesleri duymaya başlardım. Bu seslerin manasını hiçbir zaman çözemezdim. Uzatmayayım, en nihayetinde ihtilal oldu. 12 Eylül, memleket için olduğu kadar bizim hayatımızda da bir dönüm noktasıydı. Her yer bir anda sessizliğe gömülmüştü. Hemen rozetimi takıp komutanlığın yolunu tuttum. Saadettin Albay vardı, benim astımdı. Ona gittim,

vazifeye hazır olduğumu bildirdim. Komutanlıkta inanılmaz bir hareketlilik vardı. Komutanım, size artık sivilde ihtiyaç var, dedi. Siz evinize gidiniz, bekleyiniz. Sesinde çok şey bilen adamlara has bir esrar vardı. O anda ona nasıl gıpta ettiğimi anlatamam. Özlemiştim kışlanın kokusunu. Odadan çıkınca, kapının yanında duran üzerinde 'içeri girmeden kılığını düzelt' yazan boy aynasında kendime uzun uzun baktım. Sivil kıyafetler içinde yolunu kaybetmiş birine benziyordum. Hayatın dışına atılmış bir adam vardı karşımda. Bunu hak edecek ne yapmıştım? Kimsenin artık ehemmiyet vermediği bir adamdım. Ama daha sonradan Saadettin sözünü tuttu. Bana bir iş ayarladı. Üç yüz küsur kişinin çalıştığı bir fabrikanın personel müdürlüğü... İşte yeni hayatım orada başladı. Kışla disiplinini fabrikada uygulamam işleri düzene sokmuştu. Çalışanlar benden çekiniyorlardı. Tıpkı babam gibi kolları sıvayıp durmadan çalışıyordum. Prensiplerim olduğunu ilk günden hissettirdim: Nush ile uslanmayı etmeli tekdir, tekdir ile uslanmayanın hakkı kötektir. Rahmetli Özal zamanında holdingin işleri iyice büyüdüğünde beni de yönetim kuruluna aldılar. Personel müdürlüğüm sırasında yaptığım çalışmaların karşılığında ihya edilmiştim. İşte orada hayatımın aşkıyla karşılaştım. Filiz'le..."

Demek yeni karısının adı buymuş, diye düşündü Cem.

"O zamana kadar aşkın ne olduğunu hiç bilmiyordum. Dedim ya Gülderen'le *mantık* evliliği yapmıştık. Zaten yıllardır iki yabancı gibi yaşıyorduk. Filiz ise bambaşka bir kızdı. Gençti, cıvıl cıvıldı. Onu göreceğim için işe gitmek beni, heyecanlandırıyordu. Kendimi hayatın baharında bir yeniyetme gibi hissediyordum."

"Yeter!"

Cem içerden Serap'ın bağırdığını duyunca yerinden sıçradı. Şefik Bey'i Serap'ın babası olarak değil de haberini yazacağı biri gibi dinliyordu bir süredir. Serap dayanamamış, zihninin içinden haykırmaya başlamıştı:

“Yeter Cem. Kov artık şu adamı. Daha ne kadar dinleyeceksin? Beni ve annemi o orospu için terk edişinin hikâyesini daha ne kadar dinlemek istiyorsun? Sana kaç kere anlattım, benden altı yaş büyük bir kızla aşk yaşadığı için bizi terk ettiğini ve bunun benim üzerimde yaratmış olduğu tahribatı. Sustur artık onu!”

“Şefik Bey... Bunları dinlemek istediğimden emin değilim.”

“Ne kadar da kibarsın Cem! ‘Eşşoğlueşek siktir git bu evden’ diyerek kovsana herifi!”

“Anlıyorum evladım... Ama işte anlatırsam belki affedersiniz beni, diye düşünmüştüm. Aşk evladım... Her şeyin önüne geçebiliyor. Maksadım af dilemekti.”

O sırada garip bir şey oldu. Cem gözünün ucuyla kapıda birinin belirdiğini gördü. Serap! Karnından çıkan otuz santimlik PEG hortumu, tehditkâr bir penis gibi dikilmiş bir şekilde oraya kadar gelmişti. Henüz ölmemiş birinin hayaleti! Şefik Bey tam karşısında duran Serap’ı görmüyor, duvarda asılı olan kamasutra sahnelerinden birinin ağaç oymalarının ayrıntılarına gözünü dikmiş konuşuyordu:

“Fabrikaya artık Filiz’i görmek için gidiyordum. Neredeyse çocuğum yaşındaki bu kıza karşı hissettiklerimi ne kadar saklamaya çalışırsam çalışayım olmuyordu. Filiz kışladan hallice olan fabrikanın içinde nadide bir çiçek gibiydi. Her öğlen birlikte yemek yiyorduk. Bir gün bana kahve falı bakarken... Bilirsin evladım kadınlar anlatmak istediklerini çeşitli yollarla ifade ederler...”

Şefik Bey durmadan anlatıyordu. Serap ise odanın kapısında belirdiğinden beri bambaşka bir sesle yalvarıyordu:

“Git buradan... Git... Yıllar boyu süren bir acının üzerine tuz basmak için mi geldin... Git... Git buradan...”

“Sizi deliler gibi seven bir kız var, dedi. Kıpırmızı olmuştu. Gözünde yaşlar birikmişti.”

“Git buradan... Git... Anlatma artık... Aşk büyük bir bencillikmiş baba. Bunu senden öğrendim. Senden öğrendiğim tek yararlı şey... Git...”

“Birbirimize bakamıyorduk. Ben onun babası yaşında olmama rağmen yüreğim bir delikanlı gibi çarpıyordu. Teskin etmek için elini tuttum.”

“O anda bıraktın bizi baba... O anda uçuruma yuvarlandı minik kızın... Git, ne olur git...”

“Ne olduysa o anda oldu. Yüzünü ellerime gömdü. Ne olur beni bırakmayın, ne isterseniz yaparım, her şeye razıyım, diyordu...”

“San papatyan o gün soldu... Bir daha açmamak üzere... Git baba, ne olur git.”

“O gün her şey değişti benim için. Artık evde duramıyordum. Kafese kapatılmış yabani bir hayvan gibi hissediyordum. Serap da büyümüş genç kız olmuştu. Gülderen’le zaten yıllardır yabancı gibiydik.”

“Ne olur git artık, yeter!”

Cem şaşkındı. Ne yapacağını bilemiyordu. Serap’ın hayalini elinin tersiyle kovaladı. Ben hallederim Serap, sen git yat.

“Şefik Bey, bunları dinlemek istemiyorum. Bırakın geçmiş geçmişte kalsın. Şimdi Serap hayatla ölüm arasında bir yerde... Bunları duymak istemezdi...”

Şefik Bey uykudan uyandırılmış gibi boş gözlerle Cem’e baktı. Bastonuna dayanarak kıpırdandı. Aklından neler geçtiğini anlayamıyordu Cem.

“Evet, şey... Üzgünüm. Sadece beni anlamam için... Her neyse...”

“Eğer anlatacaklarınız bittiyse...”

Şefik Bey’in gözlerinde kıvılcımlı bir şimşek dolandı. Cem gözlerini kaçırdı.

“Artık gitseniz iyi olacak. Yapacak işlerim var.”

Cem’in sesi soğuk ve kendine güvenliydi.

“Tabii, gidiyorum. Yalnız son bir şey daha var. Dün şirkete uğradım. Benim oğlanlar artık büyüdüler. Bir an önce işlerini ellerine alsınlar istiyorum. Eh, Serap’ın şirketi de tam onlara göre. Kenan iletişim okuyor, Kemal ise işletme. İkisi de zehir gibidir. Birkaç yıl sonra üniversiteyi bitirdiklerinde işi iyice öğrenmiş olurlar. Ama orada Er-

kan denilen bir adam var. Ukalanın teki. Hiç yardımcı olmadı. Düşündüm ki sen bir şeyler yapabilirsin.”

Cem donakalmıştı. Tüm bu dualar, günah çıkarmalar, itiraflar...

“Holdingin yönetim kurulunda değil miydiniz? Orada neden bir iş ayarlamıyorsunuz?”

Şefik Bey yere baktı.

“Son olayları duymadın herhalde. Bankaya el kondu. Biz murahhas üyelerin tüm mal varlıklarına tedbir getirildi. Davalar sürüyor. Her şeyimi kaybettim. Yani başa döndük. Emekli maaşımdan bile kesiyorlar...”

Cem aydınlanmaya başlamıştı.

“Benim yapabileceğim bir şey yok. Şimdi izninizle...”

Şefik Bey birdenbire ayağa kalktı. Bastonu kavrayan elinden kan çekilmişti. Cem beklenmedik bir saldırı karşısında ne yapacağını hızlıca hesapladı. Yaşlı adamla bu evde bir boğuşma?.. Yok, yok... bu olanaksızdı.

“Sen kimi kimin evinden kovuyorsun be! Seni adam belledik, aldık karşımıza konuşuyoruz.”

“Rica ederim, kendinize gelin.”

“Gelmezsem ne olurmuş? Bana bak it! Bu evde de, şirkette de Serap’ın kardeşlerinin hakkı var. Anladın mı? O Erkan denilen puştla birlik olup fırıldak çevirmene müsaade edeceğimi mi sanıyorsun? Her şeyi kendi üzerine çevirmişsin aşağılık herif. Bir de karşıma geçmiş beni kızımın evinden kovuyorsun. Sen mi kazandın ulan bu paraları da şimdi üzerine konuyorsun! O benim kanımdan... Kardeşleri ile aynı kanı taşıyor...”

Cem de ayağa kalkmıştı. Sinirlenmişti ama öfkesini zapt etmek konusunda deneyimliydi. Çok daha berbat durumlarda soğukkanlı davranmayı başarmış, feleğin çemberinden geçmiş bir gazeteciymiş. Daha sonra, diyordu içinden, daha sonra icabına bakacağım.

“Hemen çıkıp gidin bu evden! Hemen! Bir daha tekrar etmeyeceğim.”

“Ne yapacaksın ulan it! Yanına bırakacağımı mı sanı-

yorsun. Senin gibi yüzlercesinin burnundan getirdim ben.”

Cem hızla sehpanın üzerinden atlayıp Şefik Bey'i kolundan sıkıca kavradı. Güçlüydü ve gücünü hissettirmek istiyordu. Yaşlı adamın sarkmış adaleleri ve kemiği ayrı ayrı eline geldi. Kiminle uğraşıyorum ben, diye düşündü Cem, herif elimde kalacak. Kolundan çeke çeke kapıya doğru sürükledi. Boştaki eliyle kapıyı açtı. Bu arada Şefik Bey yakası açılmadık küfürleri birbiri ardına sıralıyordu. Cem adamı kapının dışına doğru fırlatırken düşmesine özen gösterdi. Gerçekten de başını belaya sokmak istemiyordu. Kapıyı hızla suratına kapattı. Kalbi küt küt atıyordu. Nedense Serap'ı kontrol etmek için odaya koştu. O bunları duyup da etkilenebilirmiş gibi.

Serap'ın durumunda en ufak bir değişiklik yoktu. Cem tülü aralayıp pencereden dışarıya baktı. Beyaz bir arabanın yanında Şefik Bey'in salak oğullarıyla konuştuğunu gördü. Yaşlı adamın siniri henüz yatışmamıştı. Oğulları arada sırada başlarını kaldırıp Cem'in bulunduğu yere doğru bakıyorlardı. Ondokuz-yirmi yaşlarında, zamanlarının büyük bölümünü vücut geliştirme salonlarında geçirmiş az akıllı iki genç. Bunlar başına bela olabiliirdi. Evet, bazı önlemler alması gerekecekti. Cem korkmuyordu, sadece tedirgin oluyordu. Polisiye bir olay yüzünden Serap'ın bakımının sekteye uğramasını istemezdi. En sonunda oğulları Şefik Bey'i arabaya bindirmeyi başardılar. Cem, mavi galoşların hâlâ Şefik Bey'in ayakta olduğunu fark etti.

Yatak mekanizmasını çalıştırdı ve geçmişiyile boğuşmak zorunda kaldığı Serap'ın karşısındaki koltuğa çöktü. Savaştan çıkmış gibiydi. Sinirleri tel tel gerilmişti. Tüm bu patırtı gürültü sırasında Serap uyansaydı? Evet o anda uyansa ne olurdu? İyi ki uyanmamıştı. Ölüp de ceheneme gitmiş olduğunu düşünebilirdi.

Bir sigara? Yatağı çalışır durumda bırakıp odadan çıktı. Geçerken şişenin dibinde kalan viskiyi bir dikişte

bitirdi. Balkona çıkıp sigarasını yaktı. Etraf yine o bildik sessizliğe gömülmüştü. Kavak ağaçlarının hışırtısı dışında bir şey duyulmuyordu. Bebek telsizinde en ufak bir hareket yoktu. Adamdaki yüzsüzlüğe inanamıyordu. Aslında dışarısı, dünya bu tür insanlarla doluydu ve Cem yıllarını bu tür insanların hikâyeleri arasında geçirmişti. Tüm menfaat olasılıklarını sonuna kadar değerlendirmeye çalışan bir grup. Ama o zamanlar, Cem sadece bir gözdü; o hayatların bir parçası değildi. Şimdi düşünmeye fırsatı olsaydı, Şefik Bey'in ahlaki düşüklüğüne neden şaşırmuş olduğunu anlayabilirdi... Cem'in hayatta kendisiyle ilgili övünebileceği pek az şey vardı. Ama bunlardan biri de maddi dünyaya olan kayıtsızlığıydı. Her an sırt çantasını yüklenip gidebilecek kadar bağımsız hissedirdi kendini. Maddi dünya insanın ayağına vurulmuş prangadan başka bir şey değildi. Ne bir banka hesabı, ne kredi kartı, ne mal, ne mülk... Her şey yükü Cem'e göre. Burjuva yaşam biçimi ölü sevicilikten başka bir şey değildi. Belki çocukları olsa farklı düşünmek zorunda olacaktı. Ama yoktu. Belki de baba olmak konusunda hiçbir zaman çok istekli olmayışının nedenlerinden biri buydu. Gerçi şimdi Serap vardı. Eskiden olmadığı kadar vardı üstelik. Ona ölene dek bakacaktı. Evet, bu ev ve şirketteki hisseleri üzerine devredilmişti. Ama bunu kendisi istememişti ki... Erkan! Tabii ya, neden düşünemedim daha önce. Erkan. Her şeyi o organize etmişti. Daha şoku atlamadan hastane raporlarını, avukatı falan ayarlayıp her şeyi Cem'in üzerine geçirmek için uğraşmıştı. Neden? Çünkü biliyordu. Neyi? Şefik Bey'i mi? Salak oğullarını mı? Peki ama nasıl?

Cem sigarasını hızla söndürüp Serap'ın yanına gitti. Aklı tıkr tıkr çalışıyordu. Şefik Bey'le yaşadığı arbede sırasında yükselen adrenalin gözünün önündeki perdele-ri de kaldırmıştı.

“Şimdi yavaş yavaş her şey aydınlanıyor Serap.”

Serap sessizdi.

“Tamam, ben anlatayım o zaman. Dinle: Şefik Bey dün ilk kez gitmedi şirkete. Kazadan çok önce başlamıştı rahatsız etmeye seni. İşleri bozulmuştu ve salak oğullarına bir gelecek kurmaya çalışıyordu. Aslında seni hep uzaktan izlemişti. Başarılı olduğunu, hele bir de kurduğunuz şirketin bu kadar büyüdüğünü görünce salyaları akmaya başladı. Oğulları için, yani üvey kardeşlerin için isteklerde bulunmaya başladı. Sen bunlara karşı direniyordun. Bir yandan da Erkan’la paylaşıyordun bu sorunlarını... O yüzden de kazadan sonra babanın başlarına bela olabileceğini hesaplayan Erkan her şeyin benim üzerime geçmesi için uğraşmaya başladı...”

Cem bir an şaşaladı. Bu resimde ters olan bir şey vardı. Neden kendisi yerine Erkan’la paylaşmayı yeğlemişti? Hiç bilmediği bir hikâyenin yeni farkına varan Cem o tanıdık kıskançlık dalgasının kendisine doğru yaklaştığını hissetti.

“Neden Serap? Neden bana değil de Erkan’a anlattın her şeyi? Neden benden gizledin?”

Serap susuyordu. Cem ise bu hikâyede kendisine rol verilmemiş olduğu için öfkeleniyordu. Yatağı dalgalandıran mekanizmayı durdurdu.

“Erkan’la sevişiyordun değil mi?”

“Sevişmek doğal ve sağlıklı bir etkinliktir Cem.”

“İnanmıyorum. Bana bunu nasıl yaptığına inanamıyorum.”

“Asıl ben sana inanmıyorum Cem. Acar gazetecilik bu olsa gerek. İlgisiz olayları birbirine saçma bir biçimde bağlama becerisi göstermek! Sen hakikaten aptallaşmaya başladın Cem. Ne oldu sana? Babamla karşılaşmak mı seni böyle zavallılaştırdı? Kaza mı? Benim de ölümlü bir varlık olduğumu fark etmek mi? Nedir seni böyle değiştiren?”

“Haydi haydi... Boğuntuya getiriyorsun. Yavuz hırsız hesabı.”

“Gerçekten inanmıyorum Cem. Taktın Erkan’a...”

Adam senin ve benim iyiliğim için en doğru olanı yapıyor, sen ise öküz altında *buzdağı* arıyorsun.”

“Buzağı.”

“Neden? Küçük imkânsız aşkını mı hatırlattım? Bu sana acı mı veriyor Cem?”

“Ne ilgisi var Allah aşkına.”

“Evet, ilgisi yok. Senin düşüncelerinin de gerçeklerle ilgisi yok *Korto Amca!* Babam şirkete geldiğinde onu nasıl kovduğumu Erkan görmüştü. Ona her şeyi anlatmak zorunda kalmıştım. Bunun aramızdaki aşkla bir ilgisi yoktu.”

“Aşk olduğunu itiraf ediyorsun ama!”

“Sana ne diyebilirim ki Cem. Hem beni vantrolog kuklası gibi kendin seslendiriyorsun hem de kendi kurduğun cümlelerden beni sorumlu tutuyorsun. Aşk falan yoktu Cem. Benim hayatımda aşk hiç olmadı. Olamazdı da. Sor, Gamze’ye sor geldiğinde. Babamın aşk için bizi terk ettiği gün nefret ettim bu dünyanın en bencil duygusundan. Aşk başkalarına hayat hakkı tanımayan bir bencilliğin adıdır. Değil Erkan’a, kimseye âşık olamam ben.”

“O halde beni de sevmedin hiç.”

“Sevmek başka bir şey Cem. Seni elbette sevdim.”

“Erkan’ı da sevdin...”

“Evet ama unutma ki ben sadakatin aşktan üstün olduğuna inanan biriyim.”

“Kafamı karıştırıyorsun. Bilhassa yapıyorsun... Konudan uzaklaşmamı istiyorsun.”

“Evet, çünkü yanlış bir yere takılıp kalıyorsun. Senin derdin Erkan’la değil. Babam ve üvey kardeşlerimle ne yapacağını düşünmelisin.”

Serap’a hak verdi. Şefik Bey maskesini çok çabuk düşürmüştü. İşlerinin bozulmuş olması onu zıvanadan çıkarmıştı. Acaba hukuken üvey kardeşlerinin miras hakkı var mıydı? Bunu öğrenebilirdi. Erkan geldiğinde onunla adamakıllı konuşmalıydı. Hem sonra Merve de vardı. (Miras mı?) Serap henüz ölmemişti ki! O halde Cem bir

suç işlemiş sayılmazdı. Belli ki Erkan her şeyi kılıfına uydurmuştu. Eğer Serap kazada ölmüş olsaydı o zaman bu kardeşlere pay düşecekti elbette. Cem'in şakakları zonklamaya başladı.

"Beni babamın mı öldürtmeye çalıştığını düşünüyorsun?"

"Belki de bu bir kaza değildi."

"Elinde kanıt yok."

"Ama akıl yürütmeye çok kolay varılabilecek bir sonuç bu. Senin ölümün kimin işine yarayacaktı?"

"Üvey kardeşlerim: Kenan, Kemal ve Merve. Bir de sen tabii."

"Benden mi kuşkulaniyorsun?"

"Yoo, madem dedektifçilik oynuyoruz... Örneğin ben ölmüş olsaydım dördünüz her şeyi paylaşacaktınız. Senin parayla işin olmaz biliyorum ama... Ama sen de yeni bir hayata başlayacaktın. Değil mi *Korto Amca*?"

"Kendimi suçlu hissetmemi istiyorsun. Aslı yüzünden... Burnumdan getiriyorsun. Yani bazen şurada bitkisel bir durumda yattığına inanamıyorum. Sağlığında bile bana bu kadar eziyet etmezdin."

"Evet, tabii... Git Cem'ciğim, hayatını yaşa derdim. Değil mi ki yeni bir aşk buldun... Taze, gonca gibi bir aşk... Ben zaten alışığım. Benim aile terbiyem yasak aşklarla çifte kavrulmuştur. Zaten bir kadın hep babasına benzer adamlarla evlenir. Eğer evlendiği adam başlangıçta babasına benzemiyorsa bile onu zaman içinde babasına dönüştürür."

"Bir dakika... Kafamı toplamam gerekli."

"Haklısın. Bir an önce toparlansan iyi olur. Saat beşe geliyor. Daha altımı değiştireceksin, ortalığı toplayacaksın, akşamki konuk için hazırlık yapacaksın..."

"Doğru! Neşet Akıncı gelecek. Tamamıyla aklımdan çıkmıştı."

"Sanmam. Öyle olsa ben de hatırlayamazdım. Cem, bir şey soracağım?"

“Seni dinliyorum.”

“Bu oyunu daha ne kadar sürdüreceksin?”

“...”

“Yani, ben öldükten sonra da beni böyle zihninde ko-
nuşturmaya devam edecek misin? Hayır, hoşuma gidiyor,
yanlış anlama. Benim takdir edebileceğim aşk böyle bir
şey olabilir ancak, ama ben başka bir şey soruyorum. Bu-
nun sağlıklı bir şey olmadığıнын farkındasın değil mi?”

“Evet Serap, yavaş yavaş deliriyorum. Bunu mu söy-
lemek istiyorsun.”

“Senden de hiçbir şey kaçmıyor be *Korto Amca*. Ze-
hir gibi bir zekâ! ZeZe!”

Cem, Serap’ın söylediklerini duymamış gibi yaptı.

“Eğer bu kazada babanın parmağı varsa, bunu onun
yanına bırakmayacağım. Yemin ederim Serap, bu sefer
intikamımı alacağım.”

“Bu sefer mi?”

“Bu sefer mi?”

“Hey, yankı var galiba... Bu sefer demekle neyi kast
ediyorsun Cem?”

“Hiç... Hiçbir şey...”

“Kaçma Cem... Her şeyi konuşalım. Her şeyi...”

“Benim biraz işim var içerde.”

Yemek odasına girdiğinde akşam güneşi iyice eğil-
miş saksıdaki çiçekleri okşuyordu. Pencereleri açtı. Ha-
valandırmak gerekli. Oksijen gerekli. Ortadaki sehpanın
üzerinde-duran Şefik Bey’in bardağını aldı. Çerezlere hiç
dokunulmamıştı. Öylece kalabilirlerdi. Nasıl olsa Neşet
Akıncı gelecekti. Buzdolabını açıp durumu kontrol etti.
Ağızına kadar doluydu. Gamze’nin getirdiği meyvelere ve
şaraplara bakarken gülümsedi. Dünyada hâlâ iyi insanlar
var. Ne güzel.

Bir fincan kahve alıp biraz önce Şefik Bey’in oturdu-
ğu koltuğa yerleşti. Zihnini toparlamak için gevşemeliy-
di. Gözleri kapanıyordu. Hiç evden çıkmadan bunca yor-

gunluk hissetmesi... Yarından itibaren spora başlayacaktı. Sabahları bir saat ciddi egzersiz yapmalıydı. Böyle eve kapanmak onu formdan düşürüyordu. Kendini her gün biraz daha yorgun hissediyordu. Eskiden uzun yürüyüşlere çıkardı. Saatlerce dolanırdı şehrin içinde. Amaçsız gezintiler Cem'in yaşama bakışının özetiydi. Belki de bir koşu bandı almalıydı. Gülümsedi. Yeni hayatın gülünç simgeleriymiş Cem için bu tür aletler: koşu bantları, bisikletler, kürek makineleri... Aslı'nın postmodern dünyası... Aslı... Acaba nerede? Şu anda... şimdi? Keşke Neşet Akıncı yerine Aslı gelse... Onu özlediğini itiraf etmekten kaçınmıyordu Cem. Şu cenderenin içinde onu mutlu eden tek insan... Kokusunu duyar gibi oldu.

Şefik Bey'in oturduğu yerden ev böyle görünüyordu demek. Gözlerini karşı duvara diktiğinde gördükleri onun zihninde nasıl bir düşünceler uyandırıyor acaba? Venedik'ten aldıkları maskenin o hayaletimsi güzelliğini algılayabilmiş midir... tüllere sarılı beyaz seramik yüzün karanlık gözleri... dudakların ve burnun mükemmel oranı... hayatın gizemli ve güzel yanlarının mümkün oluşunu anlatan bir nesnedir Cem için bu maske. Neden acaba? Şefik Bey bu maskeye baktığında ne görmüştü? Daha çok yandaki kamasutra tablosuna takıldığını tahmin ediyordu. Kimin kime girdiğinin belli olmadığı kabartmaya bakarak geçmişini anlatmıştı. Sarmaşık gibi sonsuza doğru uzayan bu çiftleşme sanatının temsilinin hemen yanında duran diğer nesnelerin bağlantısızlığı Cem'in aklını kurcalıyordu. Kamasutra oymasını Bombay'dan beraber almışlardı.

Görüntü: Serap pazarda yere çuval sermiş bir Hintli'yle pazarlık yapıyor. Sıcak ve nem yüzünden Cem nefes alamıyor. (Otele kadar yürüyüş bir azap olacak. Buldukları en ufak gölge parçasında açlık ve sıcaktan yarı baygın uyuklayan insanların arasından geçip klimalı lüks otele girecekler. Akşam teras katında yemeklerini yerlerken vicdan azabı çekecekler. Burada ne aradıklarını soracak-

lar birbirlerine. Gerçi bir süre sonra şehrin her yanından yükselen ışıkların etkisine girecekler. Zenginlik ve güç tanrılarına adanmış bir festivalin üçüncü günündeler. Garson sinir bozucu bir İngiliz İngilizcesiyle uzun uzun anlatacak servis yaparken. Bizim kültürümüzde zengin insanlar kutsal sayılır, daha önceki hayatlarında yaptıkları iyiliğin karşılığı olarak görülür bugünkü durumları. Cem bu sözleri dinlerken ağbisinin kitaplarının kokusunu duyacak istemsizce. Marx da yanılmamış mıydı Hindistan konusunda... Öyle bir şeyler hatırlayacak hayal meyal. Gizli gizli, gazete kâğıdıyla kapladığı sol klasikleri dünyanın gerçek bilgisi olarak okuduğu zamanlar ne kadar da geride kalmış, şaşacak. Garson gittikten sonra Serap'ın fotoğraflarını çekecek. Serap...) Ama o anda henüz akşam yemeğine çok var, ahşap bir konsolun kapaklarından biri olarak tasarlanmış kamasutra oyması için pazarlık yapan Serap'ın kafasındaki büyük şapkanın hasır güneşliğinden sarkan lacivert banda bakarken bu ânı çok sonraları da hatırlayacağını düşünüyor.

Şimdi: Pazarlığın sonunda alınıp kilometrelerce öteden getirilip duvara asılmış olan ağaç oymasına bakarken o ânı yeniden yaşayan Cem haklı çıktığını, bir biçimde geleceği öngörmüş olduğunu hayretle fark ediyor. Belki de bu nesne o ânı da kendine ilıştirmiş yanında getirmeyi başarmıştı. Peki ya diğer nesneler? Çini tabakları Serap almıştı İznik'ten. Onlarla ilgili ortak anıları yok. Üzerlerindeki desenlerin lale olduğunu yeni fark etmişti Cem. Biraz önce. Kamasutra oymasına bakarken... Belki de bugün Serap'la ters laleden söz ettikleri için fark etmişti. Bunu düşünürken aklına öğleden sonra kestirirken gördüğü rüya geldi. Aslında birkaç şey birden geldi aklına. Hem rüyadaki oltanın ucundan sarkan çürümüş lale, hem de karlı bir gün Aslı'nın ters laleyi anlattığı sahne beraber gelmişti aklına. Biri geçmişte, diğeri rüyada... Bu iki olay arasındaki bağ laleydi. Karşısında asılı duran laler gibi. Gizli bir el, Cem'in yaşamında farkında olmadı-

ğı bir simetriyi sağlamak amacıyla bu tabakları oraya yerleştirmişti. Serap? Evet, o asmıştı bunları düş kapasının yanına. İşte bir simetri daha. Bir benzerlik... Ters laleyi başka bir bağlamda da olsa rüyasında görmüştü. Kâbuslardan koruyan bu tılsımın altında uyurken gördüğü düşte lale ters olmakla kalmamış, bir de çürümüştü. Allah bilir düşkapanı olmasaydı bu rüya çok daha korkunç bir kâbusa dönüşecekti.

Peki ya duvardaki sonuncu nesne? Onun anlamı ve önemi neydi? Yedi Uyurlar'ı tasvir eden bir minyatür. Bu da Gamze'nin hediyesiydi.

Bu da Gamze'nin hediyesiydi.

Bu düşüncenin etkisiyle ürperdi. Kazadan çok önce Serap'ın doğum gününde hediye etmişti. New York'tan gelirken getirmişti. Garip şey... Yedi Uyurlar... Yüzlerce yıl bir mağarada uyuyup sonra kendilerine gelen... Kendilerine gelen... Serap'ın bir bitkiye dönüşmesine neden olan kazada da yanında Gamze vardı. Bu hediye de sanki bilerek getirmişti. Bilerek değil de... Cem'in tarif etmekte zorlandığı garip-mistik-doğaüstü bir denklemin parçası olarak... Kaderin tecelli ederken aksesuarlara gereksinim duyduğunu düşündü bir ara. Saçma düşüncelerdi bunlar. Çok saçma ama bir o kadar da sahici. Yedi Uyurlar üç yüz küsur yıl sonra uyanmışlardı (Yaradanın izniyle). Bu ne demekti? (Doktorun yüzündeki Allahtan ümit kesilmez ifadesi!) Serap'ın da uzun bir süre sonra kendine geleceğinin işareti miydi? Görüntü: Derin dondurucudan çıkarılan Serap'ın başı gelecek zamanların android doktorlarının elleri arasında. Gerekli işlemlerden geçirilerek uyandırılıyor. Gözlerini açan Serap bedenini arıyor önce. Sonra Cem'i... Belki aklında hâlâ son gördüğü film. Sahi neydi kaza günü izledikleri film? Bunu Gamze'ye hiç sormamıştı. O geceyi konuşmamak için gizlice sözleşmiş gibiydiler. Cem tüm bu bağlantısız ve bir yere varmayan düşünceleri kovalamak için bebek telsizini alıp balkona çıktı. Balkonda sigara içen biriyim. Artık

uzun cümleler bile kuramayan biri.

“Cem ağbi!”

Aşağıdan Kadir bağıırıyordu. Yanında oğlu duruyordu. Balkon demirlerine dayanarak aşağı baktı.

“Ağbi istersen arabayı çalıştırayım. Üç gün oldu...”

Evet, tabii... Akü boşalması.

“Bekle, anahtarı atıyorum.”

Cem mutfaktan küçük bir naylon torba aldı, içine bir patates ve anahtarı koyup ağzını bağladı.

“Tut!”

Patatesin ağırlığı ile torba tam istediği noktaya, Kadir’in kucağına düştü. Kadir arabanın kapısını açtı, kendinden önce Mesut fırlayıp bindi. Oğlan çocuklar arabalara ne kadar da meraklı oluyorlardı. Görüntü: Yetmişli yılların sonlarına doğru, mahallenin bittiği yerde konuşlanmış polis karakolunun arkasındaki çayırda duran hurda arabanın içindeler. Akın, Mahir, Burak ve kendisi. Eski dolmuşlardan biri. Üzerindeki işe yarar parçaların çoğu sökülmüş bir araba ölüsünün içine girip oynamaktan büyük zevk alıyorlar. Cem direksiyonda. Mahir’le Akın arka koltukta tepişiyorlar. Cem o sıralar kendisini dışardan gözlemleyemezdi. Hatırladığı sahnelerde arabanın delik deşik kırmızı döşemesi, metal dişleri andıran radyosunun kırık düğmeleri, kocaman bir tekeri andıran direksiyonu çevirmeye çalışırken kollarında hissettiği zorlanma. Lastikleri olmayan bir hurdanın içinde olduklarının ve o arabanın hiçbir yere gitmeyeceğinin çok iyi farkında olduğunu hatırlıyor. Yine de ağzından motor gürültüsünü andıran sesler çıkarmayı ihmal etmiyordu. Belki diğerleri de bunu bir oyun olduğunun farkındaydılar. Çocuklar neyin gerçek neyin hayal olduğunu aslında çok iyi bilmelerine rağmen bilmezden gelmeyi becerebilen yaratıklar galiba. Baba-oğulun tatlı tatlı çekişmelerini izlerken postacının yaklaştığını fark etti. Terden yapış yapış olmuş adamın bıkkın bir şekilde Kadir’le konuştuğunu gördü. Bir süre sonra postacı yukarıya Cem’e baktı.

“Size posta var.”

“Kadir’e ver o getirir.”

Adamın o kadar katı çıkmasına içi elvermedi. Sigarasını söndürüp içeri girdi. Bebek telsizini şarj aletine yerleştirdi. Tamamen toparlanmıştı. Önce Serap’a bakmak için odaya gitti.

Serap gözleri açık yatıyordu. Bitki gibi. Kapısını kapatıp içeri geçti. Son hazırlıklarını yapmalıydı. Kayıt teybi, not defteri, kalem... yemek masasının üzerine dizdi. Aslında balkonda konuşsalar daha iyi olacaktı. İçerde sigara içemezlerdi.

Cem.

Cem.

Serap çağırıyordu.

Odaya girdi tekrar.

Serap’ın göğsü düzenli bir şekilde inip kalkıyordu. Nefes alıyor. Yaşıyor. Var.

“İyi misin?”

“Evet, tabii.”

“Düşünceli görünüyorsun. Duvardaki kırk yıllık nesneleri seyre dalıp garip şeyler düşündüğünü duydum da...”

“Evet, garip şeyler geliyor aklıma.”

“Sonra rahatsız edici rüyalar...”

“Başlama yine.”

“Ben senin için endişeleniyorum sevgilim.”

“Sen bana sevgilim demezdin.”

“Artık diyorum. Bir sakıncası mı var?”

“Kulağıma iyi gelmiyor. Sahiciliğini yitiriyorsun.”

“Sahicilik? Ne garip bir kavram? Sahicilik nedir Cem?”

“Duvarlarımızı, evimizi nasıl düzenlemiş olduğumuzu düşünüyordum...”

“Tabii, aslan yattığı yerden belli olur.”

“Şimdi fark ediyorum, tüm bu düzen sana ait.”

“Öyle mi?”

“Evet. Sen gittiğinden beri her şeyi korumaya çalışıyorum. Her şey senin tasarımına uygun bir şekilde kalsın diye uğraşıyorum.”

“Güzel bir davranış. Ben tamamen gidince müze yaparsın belki bu evi...”

“Ama... Garip şey, benden hiçbir şey yok bu evde.”

“Neden? Koridordaki fotoğrafları sen çekmemiş miydin?”

“Evet ama, çektiğim yüzlerce fotoğraf arasından onları seçip çerçeveleten ve uygun şekilde koridora asan sendin.”

“Sana kalsa boş duvarlara bakardık.”

“Belki... Belki ama o benim için daha sahici olurdu.”

“Benden kaçıp kurtulmak istiyorsun.”

“Hayır.”

“Boş versene Cem. Burada biz bizyiz. Yani yalnızsın. Yalan söylemek zorunda değilsin. İçini kemiren soruları kendi kendine itiraf edemedikten sonra neyin sahici olmasını bekleyebilirsin ki...”

“Korkuyorum Serap.”

“Korkma.”

“Hayatımda ilk kez... Korkuyorum. Aklımın beni terk etmesinden, tamamen kopmaktan... Bugün babanla başa çıkmakta ne kadar zorlandım.”

“Hayır, gayet güzel idare ettin.”

“Ama hayaller görüyorum. Kalkıp oturma odasının ortasına kadar geldin.”

“Hayal olduğunu nereden çıkarıyorsun?”

“Yapma Serap...”

“Tamam, peki... Hayalse hayal. Bunda ne kötülük var? Rüya görmüyor musun? Üstelik çok daha irkiltici, saçma...”

“Evet ama herkes rüya görür. Hayaller ise...”

“Korkma Cem. Bunların kimseye bir zararı olmaz. Sana da... Hayırlısıyla toprağın altına girdiğimde sen de bu mezar evden dışarı çıkacaksın. Bir süre sonra normal

ir yaşam kuracaksın... Beni zaman zaman hatırlayacaksın. Başka biri olacaksın. Hayat kendini onarır. Biz olsak a, olmasak da..."

"Bilemiyorum. Kendimi çok yalnız ve çaresiz hissediyorum."

"Öyle de görünüyor. Bitkisel hayattaki karısından ardım bekleyen birisin."

"Aklım karışıyor. Şu Neşet Akıncı da gelecek günü buldu."

"Bence tam zamanında geliyor. Hızır gibi. Cem, aklı başına topla! Neşet Akıncı ile başla, devamını getir, yemiden çalış, hayata katıl... İlle de beni bir kliniğe kapatman gerekmiyor. Yemimi suyumu eksik etme, yeter... Çıkışları, bir kadeh bir şeyler iç, eski arkadaşlarını ara... Yakup'a falan gidersiniz. Ciğer tava, paçanga böreği, rakı... Bebek bakıcısı gibi birini bırakırsın başımda. Ölürsem hemen haber verir sana."

Cem son cümlelerin Serap'a ait olmadığını düşünürken kapı çalındı.

"Bu anahtarın, bu da postan... Başka bir ihtiyacın var mı ağbi?"

"Yok... Şey... Kadir?"

"Evet ağbi?"

"Fidan evlere temizliğe gidiyor değil mi?"

"Temizlikçi mi lazım ağbi? Emret, hemen..."

"Hayır hayır... Acaba diyorum, bazı akşamlar... yani benim işim olduğu zamanlarda hastamıza..."

Cem hangi kelimeyi seçeceğini bilememişti. Serap'a? Zenge'ye? Serap Hanım'a? En sonunda ağzında 'hastanız' lafı çıkmıştı.

"...hastamıza bakabilir mi? Yani aslında yapılacak bir şey yok. Ben yokken evde birinin bulunması yeterli. Yemek işini ben hallediyorum."

"Tabii ağbi... Sen iste yeter ki... İstersen daha uzun da bakabiliriz. İstersen devamlı bir kadın bulayım ağbi... Da-

ha rahat olur.”

“Hayır hayır, şimdilik sadece bazı akşamlar...”

Cem bunları söylerken Kadir’in ‘bu da postan’ diyerek eline tutuşturmuş olduğu büyük sarı zarfın üzerindeki elyazısının Aslı’ya ait olduğunu fark etti. Kadir’i savıp kapıyı kapattı.

“O nedir, küçük sevgilinden mektup var galiba?”

Dikkatle zarfı açtı.

Sevgili Cem,

Bir mektuba başlamanın bu kadar zor olabileceği hayatta aklıma gelmezdi. Neden diyeceksin. Söyleyeyim: Nasıl hitap edeceğime bir türlü karar veremedim. Saatlerce, günlerce düşündüm (nasıl abartıyorum, değil mi?), ne desem, ne desem diye. Aslında ‘Cem Ağbi’ gibi bir hitap gerekirdi ama ben sana hiç ağbi demedim ki. Corto Amca diye yazdım önce, ama kâğıdın üzerinde o kadar sakil durdu ki. Bir kere hep konuşurken Korto Amca diyordum sana. C ile yazınca anlamsız göründü gözüme. Lafı dolandırıp duruyorum, farkındayım. Çünkü... Of, bilemiyorum. Sen doğal olarak bu mektubu neden yazdığımı merak ediyorsun. Açıkçası ben de tam olarak bilemiyorum. Tabii şu anda sen bu mektubu okurken (ben çok uzaklarda olacağım, diye espri yapmak geçiyor içimden [bak şimdi de ‘espri’ lafını yazar yazmaz, kavrama yabancılaştım, kapat tüm parantezleri Aslı, cereyan yapıyor]) benden daha şanslısın çünkü bu mektubun kaç sayfa olduğunu, nasıl bittiğini biliyorsun. Ben ise nasıl devam ettireceğimi ve nasıl sonlandıracığımı bilmiyorum.

En iyisi baştan almak.

Bir süredir ortalarda yoktum. Biliyorsun, farkındasın. Telefon bile etmiyordum. Kafam çok karışık. Hâlâ da karışık... Aslında bu karışıklık tam olarak ne zaman başladı, şimdi söyleyebiliyorum. Araya mesa-

fe girince her şey daha berrak görünüyor. Dönüm noktası diyebileceğim, hastaneye gelip de seni öyle çaresiz bulduğum an olmalı. Çünkü o günden önce, her şey yolunda gidiyordu. Tüm sivililikleri yumuşatan serin bir sis perdesinin arkasında yaşıyordum... o güne kadar. Sen vardın. Sana anlatmak vardı. Heyecanlarımı paylaşabildiğim tek kişi... İnsan bazı şeylerin değerini kaybedince anlıyor. O anda, hastane odasında seni gördüğüm an artık o insan olmadığını hissetmiş olmalıyım. Yaşanan korkunç olay hayatımızın orta yerinde bir kara delik oluşturmuştu. Tüm gerçekliği emen... Bunu da sonradan anlayacaktım. Günler ve geceler boyunca yalnız başıma kalıp seni arayamamak, aradığımda konuşamamak (daha doğrusu eskisi gibi canımın istediği gibi delice, çocukça, safça, hesapsız ve şımarık konuşamamak)... İşte şimdi bile ne kadar zorlanıyorum yazmakta. Nerede o eski günlerdeki coşkulu Aslı? Çevreme bakıyorum. Kendi kendime şakalar yapıyorum (espri yazmamak için şaka dedim), gülümsüyorum... Oysa burada, şu anda senden kilometrelerce uzakta, güvenlikteyim. (Bu son sözü neden yazdığımı bilmiyorum. Üzerine sonradan düşünmem gerekecek. Zaten üzerine düşünmem gereken o kadar çok şey var ki... İnsan ser-serilik yaparken bile bu kadar meşgul olur mu? Nasıl bir çağda yaşıyoruz Korto Amca!

Biliyorum, açtığım parantezi kapamadım bu sefer. Bırak dağınık kalsın. Boş geç. Şu anda Selçuk'tayım. Pansiyonda... Küçük kare masayı terasa çıkardım. Sabahın erken saatleri. Geceleyin hiç uyumadım. Sabaha kadar düşünüp durdum. Bir ayna olsaydı odada, onu karşıma alır onunla konuşurdum. Ama yoktu. R. de yoktu bu gece. İzmir'e gitmesi gerekti. R. kim diyeceksin. Belki anlatırım bu mektupta... Uykusuzluk zihnimde müthiş bir bulanıklık yaratıyor. Aklıma gelen düşünceler bir anlık dalgınlık sonucu

puf diye yok oluyorlar. Örneğin biraz önce parantezi bilinçli olarak kapatmamıştım. Bir nedeni vardı kendimce. Ama şimdi unuttum. Anlamı kalmadı yani. O halde parantezi kapatıp yoluma devam edeyim dedim; dönüp parantezi ne zaman açtığıma baktım ve o hastalıklı lafı gördüm: 'güvenlikteyim'. Bu lafı neden yazdığımı, neden o anda, sana ve burada yazmış olduğumu çözmeden kapayamam parantezi.

Yaşarken öğrendiğim bir şey var (Evet, ne yazık ki tek bir şey öğrendim, kötü bir öğrenci olduğumu bilirsin): Bazı şeyler olmamış gibi davranma! Ne kadar zavallı bir öğreti. Eh Korto Amca, bu zamanın gençlerinin üretebileceği felsefe bu kadar oluyor. Tam şu anda terasın demirlerine üç tane serçe kondu. Aslında... serçe değiller galiba, başlarının üzerinde küçük birer ibik var. İbik olayı serçeyi bozar sanıyorum. Kimbilir, belki bir adı vardır. Onlara ad veren birileri mutlaka olmuştur. Böyle şeyler düşünürken hep aklıma kendi durumum geliyor. Bana da uzaktan bakıp beni birileri adlandırsın istiyorum. Hatta uzaktan bakmakla yetinmesin. Gizlice fotoğraflarımı çeksin; filme alsın. Ben bu meçhul izleyicinin var olduğunu bilmezden gelerek yaşayayım. Zaman içinde onun varlığını unutacak kadar ileri götüreyim bu oyunu. Ve yalnızlıktan boğulmak üzereyken bir gün (bu gece olduğu gibi örneğin) elinde filmlerle, fotoğraflarla çıkıp gelsin. Buyrun Aslı Hanım, desin, işte hayatınız, ayrıntılı bir fotoroman.

Uykusuzluk başıma vurdu iyice.

Fark ettin, değil mi? Bu mektubu yazmaya büyük bir kararlılıkla oturmuştum. Aklımda bir sürü şey vardı. Hastane odasında seni öyle kolu kanadı kırık bir hasta yakını olarak gördüğüm an başlayan süreci (uf yarabbim, süreç falan diyorum, tinin görüngübilimiğe de girerim birazdan, usun eytişimsel özdeğine de [sahi niye gurulduyor tüm sözcükler bizim

dilimizde {turkey=hindi olayı yüzünden mi?}}, bak ne güzel kapatıyorum kimi parantezleri)... ne diyordum? Süreçten söz ediyordum. Evet, bunun bir süreç olduğunu o anda anlamamıştım tabii. Ne zaman ki sen önce 'hastanede yaşayan', sonra da 'evde yaşayan' bir adama dönüştün ve beni yalnız bıraktın, işte o zaman anladım bu işte bir terslik olduğunu. Beni yalnız bıraktığını idrak etmeden önce o yalnızlığı yaşadım. Bilmeden, anlamadan... Sonra bir gün bu parlak düşünce düştü aklıma. Korto Amca beni yalnız bıraktı! Tabii bu cümle kurulur kurulmaz bende başladı bir şaşkınlık, bir telaş, bir psikotik hezeyan! Ama önce bu parlak düşüncenin aklıma düştüğü ânı anlatmalıyım.

Bu arada, pansiyoncunun kızı geldi, çay yapmış sağ olsun. Onun terasa çıkmasıyla pırr diye uçup giden ibikli serçeleri sordum. Çalıhorozu, dedi. İyi mi? Bir hayvanın başka bir hayvanla tanımlanması bana hep komik gelmiştir. Denizatı, arı kuşu, ebegümeci... Sonuncusu uymadı farkındayım. Ama ne yapayım, seni çok özledim. Seninle abuk sabuk konuşmayı, kaygısızca akıl yürütmeyi...

Cem mektubun burasında durup derin bir nefes aldı. Kalp atışları hızlanmıştı. Cem yaşadığını, gerçekten var olduğunu iliklerinde hissetti.

...farkındayım. Ama ne yapayım, seni çok özledim. Seninle abuk sabuk konuşmayı, kaygısızca akıl yürütmeyi...

Şakaklarındaki bu baskı... Bir sigara? Evet, balkona çıkmalıydı.

...farkındayım. Ama ne yapayım, seni çok özledim. Seninle abuk sabuk konuşmayı, kaygısızca akıl

yürütmeyi...

Cem de özlemişti. O âna kadar mektubun sonuna bakmamıştı. Ne de kaç sayfa olduğuna. Ne oluyordu böyle?

...farkındayım. Ama ne yapayım, seni çok özledim. Seninle abuk sabuk konuşmayı, kaygısızca akıl yürütmeyi...

Serap'ın sesine izin verse en bayağısından bir aşk türküsü söylemeye başlardı. Sahi Serap'ın beslenme saati yaklaşmaktaydı. Ama önce mektup... Cem'in iç denizlerini tiril tiril bir rüzgâr hareketlendirdi bir kere. Dönüş yok (özledim, ben de özledim)...

...farkındayım. Ama ne yapayım, seni çok özledim. Seninle abuk sabuk konuşmayı, kaygısızca akıl yürütmeyi, kahkahalarla gülmeyi ve daha birçok şeyi. Ne zaman seni düşünsem gözümün önüne o durgun ama kırılgan oturuşun geliyor. Bulunduğun yerde iz bırakmamak için sanki. Mesleki bir alışkanlık mı? Kişilik özelliği mi? Bilemiyorum.

Cem başını kaldırdı. Çevresine bakındı. Balkonadaki küçük masanın yanında taburenin üzerinde gerçekten de eğreti oturuyordu. İçeriye doğru baktı. Eşyalar sessizce bekliyordu. Cem'e ait olmayan bir hayatın aksesuarları olarak öylece duruyorlardı. Cem'e ait olan ne vardı bu evde? (Serap!) Evet tabii, Serap Cem'e aitti. Bu ev ve bu hayat ve bu eşyalar da Serap'a, dolayısıyla Cem'e. Dolaylı olarak yaşıyordu Cem. Cem, sana ait olan ne var şu hayatta? Cem bu soruya aklının içinden cevap veremiyordu. Bagajında unutulmaya terk etmiş olduğu oltaları ve dalış takımlarıyla, kapının önünde eski maceralarını hatırlatmak dışında bir işe yaramayan Elmas Bey'in yıllar önce ona hibe ettiği eski model cip belki... gelecekte sahip ol-

yı hayal ettiği teknenin var olacağı güne dek geçici bir m. Bunlar ulaşım araçları. Gidilen, hep gidilen bir atı simgeliyorlar. Oysa Cem şimdi uzun bir dönem burada bu evde... Demek bu evde hep gitmek için ya- uşsın Cem. Öyle mi? Aslında tüm hayatı öyle yaşama- mı? şimdi kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissetse kendini, Aslı'nın bu saptamasından mutlu olmuştu. ip şey.

İstanbul üstüme üstüme gelmeye başlamıştı. Bir ay kadar oluyor. Bir ıkış bulmalıydım. Eskiden olsa tüm dertlerimi sana anlatırdım. Gerçi o zaman bu ka- dar da dertlenmezdim. Bazı şeyler biriktikçe etkili oluyor. Her şeyin hızla eskidiğini düşünüyordum. Okul bittikten sonra kendimi bir anda boşlukta bul- dum. Çevreme baktım. Herkes bir yerlere koşturma- ya başlamıştı bile. Kalpağı bir yere atmak için... (şim- di içinden 'kapağı' diye dzeltiyorsundur, benim ob- sesif ustam.) En paspal ve aklı havada görünenleri- mimiz bile bir gecede değişmiş gibiydiler. Bir ara mezu- niyet törenini anlatmalıyım sana... Sanırım insanlar o anda o gün değiştiler... O ne mini etekler, gece elbise- leri, ne makyajlar, ne akıl durduran imajlar... Ben bu süslenme olayının  güne dair o gnle sınırlı bir hoş- luk olduğunu sanmış, dört yıldır birlikte ders aldığım arkadaşlarımın kuafrlenmiş hallerini ebeveynleriyle birlikte gözlerim ıslanarak nereden ve neden kay- naklandığını anlayamadığım bir duygusallaşmayla alkışlamıştım. Yok, yanılmışım; o geri kalan hayatı- mızın ilk günüymüş meğer. Daha sonra onlar ya mak- yajlarını silmeyi unuttular ya da ben her şeyi yanlış anladım. Herkesin bir amacı varmış. Ben... ben ken- dimi hep ayırık hissederdim ama bu kadar yalnız ka- labileceğim aklıma gelmezdi doğrusu. Birkaç hoca master falan yapmak isteyip istemediğimi sordu ko- ridorlarda karşılaştığımız zaman. Ben daha düşünür-

ken, beni oracıkta unutup ellerinde kahve fincanlarıyla ofislerine dönmüşlerdi bile. İkile kızım Aslı, dedim kendi kendime. Sen yokken bir de bu kendi kendine konuşma olayına girdim. Yavaştan psikopata bağlıyorum galiba.

Bir süre eve kapandım. Arada sırada seni arıyordum hatırlarsın. Ama moralimin bok gibi olduğunu çaktırmamaya özen gösteriyordum. Senin derdin sana yeterdi. Ne kadar zor günler yaşadığını biliyordum. Bir de benimle uğraşmana hiç gerek yoktu. Seni aramadan önce acayip geriliyordum tabii. Önce kendimi hazırlıyordum. Evde bunalımlar içinde televizyon kölesi olarak yaşadığımı belli etmemek için sesime canlılık katmaya çalışıyordum. Nefes nefese ve hep bir yere yetiyecek gibi bir hava vererek... Tabii çok da abartmıyordum. Sen orada o durumdayken ben gülüp oynuyorum gibi bir mesaj vermek de abes olurdu. (Gerçi asbestle işgal benim karakterimdir.) Hep soruyordum bir şeye ihtiyacın olup olmadığını. Sen derin bir nefes alıyor ve o kalın ve düşünceli sesinle 'Sağ ol' deyip kestirmeden cevaplıyordun beni. Ama o saniyenin bilmemkaçta kaç kadar süre içinde, senin o nefes alıp verme süren içinde ben dokuz doğuruyordum. Bir yanımla 'Evet, gel, sana ihtiyacım var' demeni istiyordum. Hemen koş koş gelmek, seni görmek!.. Çünkü senin gözlerin... çünkü bana bakman... beni görmen... çünkü o bakışın yarattığı Aslı olmak... istiyordum. O bakış olmadığında: ipleri boşalmış bir kukla! Yığılıp kalmış bırakıldığı yerde. Ne kan, ne gözyaşı... Sadece toz içinde. Unutuluşun asal maddesi. Yaşam-ülkemin doğal kaynaklarından en zengin olanı. Toz... Evet işte o nefes alma süren içinde bir yanımla bu istekle kıvrılırken diğer bir yanımla (çok yönlüyümdür, bilirsin) her zaman verdiğin o 'Sağ ol' lafını bekliyordu. Çünkü seni o evde, o şekilde görmeye katlanamıyordum. Bir kez gelmişim ha-

tırlarsan ve elimi ayağımı nereye koyacağımı şaşır-
mıştım.

Cem'in o güne dair anıları Aslı'nın çıplak ayaklarına galoş giymesi ile başlıyordu. Saçma bir görüntüydü. Gerçekten de kızın nasıl davranacağını bilemeyen hali üzücüydü. Heyecanla içeri girmişti. Bu evin durgun zamanını hiç kavrayamamıştı. Nefes nefese Serap'ın nasıl olduğunu sormuştu. Cem bir otel komisinin bezgin alışkanlığı ile ayaklarını sürüyerek konuğa yolu göstermişti. Aksi gibi Serap uyumuyordu. Bakışları boşluğun içinde kaybolmuş, yarı oturur durumda... besleniyordu. Başucunda asılı duran yemek torbasından çıkan ince hortumda damla damla ilerleyen sıvının dışında odanın içinde hiçbir şey hareket etmiyordu. Aslı elindeki kır çiçekleriyle bir süre durmuştu nefesini tutarak. Cem konuklara hazırlamış olduğu bilgilendirme metnini acele etmeden aktarmıştı. Aslı gözünü Serap'tan ayırmadan dinlemişti. Daha sonra balkona çıkmışlardı. Hava soğuktu. Şubat ayıydı galiba. Bebek telsizine gözlerini dikerek hızla bir sigara içmişlerdi. Aslı'nın galoşların içinde büzüşen çıplak ayaklarına takılmıştı Cem'in gözleri. Ayak tırnaklarını siyaha boyamıştı. Bu haliyle çok itici görünüyordu. Kalması için ısrar etmemişti. O sıralarda Cem'in zihni Serap'ın düzelme olasılıklarını araştırmakla meşguldü. Aslı'nın, uzak geçmişten gelen bu genç kızın kendisine bir yardımı olamazdı. Her şeyi kendisi halletmeliydi. Oysa şimdi... Güneş batmış olmasına rağmen hava hâlâ sıcaktı ama Cem'in elleri buz kesmişti. Ne kadar da değişmişti her şey... Serap'ın sesi o zamanlar yoktu örneğin. Umutsuzluk henüz tanıdık bir duygu değildi: Çevresindeki her şeyi naylon bir filmle sımsıkı saran bir duygu. Geleceksizliğin hava sızdırmaz örtüsünün altında bozulmadan, değişmeden, yaşamadan bekliyorlardı bu evde. Cem, Serap ve eşyalar. Belki de bu yüzden tozlanmıyorlardı. Toz...

Bir kez gelmiştim hatırlarsan ve elimi ayağımı nereye koyacağımı şaşırmıştım. Kendimi o ortamda çok fazla, gereksiz, ölü, çirkin, abes, yanlış ve zamansız... kendimi senin yanında fazlasıyla küçük, korkak, çocuk... kendimi Serap'ın karşısında suçlu, hain... hissetmiştim. Dolayısıyla artık sana gelemezdim. Aynı sahnelerin tekrarlanmasına gücüm yetmezdi. Kaçtım.

Kaçtım.

Evet, haklısın. Şu anda böyle düşündüğünü sanıyorum.

Evet, haklısın. Ben ait olduğum kuşağın, bu post-mortem âlemin bencil tiplerinden biriyim. Acılar ve gerçek hayat bizim gibilerin katlanabileceği şeyler değildir. Çünkü eğlenceli değil. Zekice ve oyunsu değil. Salt acı... Benim gibilerin yapıp yapabileceği görmezden gelmektir. Başka bir şey gelmez elimizden. (Bu da ayrı bir ikiyüzlülük. İtiraf yarışmasında birinci gelen sorumluluktan kurtulmuş gibi çabuk çabuk kendini suçlamak. Kişisel zayıflığı toplumsal eleştirinin sosuyla yenilebilir hale getirmek. Uydu-ruk kelime oyunları ile kendine zeki süsü vermek. Ayrıca... Of, neyse Cem, ne kadar aptalca şeyler yazıyorum. Omzumun üzerinden dönüp bakmaya korkuyorum.) Neyse, bir yandan da iş arıyordum. İnsan kaynakları sayfalarında kodlanmış pozisyonlara kendimi bir özgeçmişle sunuyordum, cevap bekliyordum. İnanır mısın, hiçbir yerden aramadılar. Belki henüz yeterli zaman geçmemişti ama ben öyle hissetmiyordum. Tanıdığım bir çocuk aracılığıyla bir iş görüşmesi de yaptım gerçi. O da ayrı bir travma. Görsel iletişim okudum ya, reklam ajansında bana göre bir iş olur sandım. Ne yanlış. Arada Kerem olmasa çoktan kapının önüne koyarlardı gerçi... Şirketin Gümüşsuyu'nda olduğunu öğrenince gerçekten de niyetlenmiştim. Akşamları çıkar, şehrin eğlencesine akarım,

diye düşünüyordum görüşmeye giderken. Tabii bunları düşüneneğime üzerime doğru dürüst bir şeyler giymeyi akıl etseymişim daha iyi olurmuş. Belleri düşük pantolonlarıyla ortalıkta yeni duştan çıkmış gibi taptaze dolanan genç ve başarılı insanlardan oluşan ultra modern ofise adımımı attığımda bu dünyadan olmadığım hemen ortaya çıkmıştı. Resepsiyon kızla (ya da her ne karın ağrısıysa) konuşurken mekânın orta yerindeki bilardo masasından gözümü alamıyordum. Şampanya renkli bir İran kedisi istifini bozmadan Brad Pitt'in buruşuk versiyonu bir adamın atışlarını izliyordu. Bir köşede gülüşen insanlar... Benimle birlikte siparişleri teslim etmek üzere içeri girmiş olan Çin lokantasının çırağı... Resepsiyondaki kızla ilk görüşte nefret olayına girmiştik bile. Elinde uydu-ruktan bir form, o soruyor, ben yanıtlıyordum. Bir süre sonra sıkıldım. Bu soruların cevabı özgeçmişimde var, deyip kestirip attım. Bozuldu tabii. Sonra bir başka adamla görüştürdü beni. Diğerlerinden daha ciddi görünen bu adam da beni tanımak için birkaç soru sordu. En son izlediğin film, okuduğun kitap, beğendiğin reklamlar, çocuk bezi tanıtımında nasıl bir sahne kullanmalı, bir futbol takımını daha iyi nasıl satar-sın... İpe sapa gelmez bir konuşma. O sırada buruşuk Brad Pitt yanımıza geldi. Kocaman kahve kupasının ardından beni iyice bir süzdü: Senin gibilerden ne kadar çok var Yarabbim, hepsiyle ben mi sevişmek zorundayım, bakıştıydı bu. Birden lafa girdi. Sıkkın bir şekilde konuşuyordu. Şu sıralar sabaha kadar oynadığı bilgisayar oyununu anlattı bir süre. Çeşit çeşit süper kahramanların bir araya gelip imkânsız görevleri yerine getirmeye çalıştıkları bir oyun... Sonra da bana sen böyle bir oyunda nasıl bir tipsin, senin özelliğın nedir, diye sordu. Sihirbaz mı, vezir mı, sorun çözücü mü, filozof mu, dansöz mü... Ne? Hangisi? Ben oyunun programcısıyım gibi o anda bana zekice

gelen (şu anda yazarken utanca boğan) bir laf ettim. Buruşuk Brad daha da buruştu. Midesi kaynadı galiba. Toz oldu. Ötekiyle görüşmeye devam ettik. Aslında heriften etkilenmişim. Paspal kıyâfetlerin içinde kendi gibi biriydi. Meğer oranın sahibiymiş. *He is the boss*, dedi görüşmecim. Gülümsedi. Uzun uzun baktım adama. Herhalde kendisine hayran olduğumu düşünüyordu. Oturuşunu falan düzeltti çaktırmadan. *Fuck you, asshole, bastard, son of a bitch* ve onun gündelik yaşamında sürekli kullandığından emin olduğum diğer İngilizce küfürleri içimden sıralıyordum. Ne kadar da kendinden emin ve ne kadar da mutlu görünüyordu... Ah, o anda onun hayatını mahvetmek gibi sapkın bir istekle içim yandı. Anladım ki bu âlemde benim yerim yok.

Bazen ciddi ciddi düşünüyorum (kahkahalar). Yatağa yatıp hayatı düşünüyorum (şaka değil gerçekten düşünmeye çalışıyorum). Nasıl bir dünyadayım? İnsan denilen yaratık neden böyle davranıyor? (Belki de bunları sadece ben sormuyorum. Ama dalga geçerli diye korktuğumuzdan gizli gizli düşünüz galiba, bilemiyorum. Kendimden hareketle herkesi anlayamam değil mi? Ama işte sana anlatabiliyorum. Çünkü Korto Amca'nın bunları gerçekten anlayacağını biliyorum. Çünkü onun da benzer şeyler düşündüğünü biliyorum.) Düşünüyorum ama işin içinden çıkamıyorum. Son son iyice karamsar olmuştum. Belki de kendimi buralara atmamın nedeni buydu. Yatağa yatıyordum ve hep aynı kâbusu uyanıkken hayal ediyordum:

Bir orman var. Ağaçlarında kuş olmayan. Meyvesiz ve böceksiz bir orman. Ucuz kereste olmak için yetiştirilen, kurtlanmasın, böceklenmesin diye genetik olarak değiştirilmiş, bu yüzden her hücresinin böcek ilacı olsun diye kendi kendine zehir salgıladığı

(her hücrelerinden!) ağaçlardan oluşan bu ormanda hiçbir canlı yaşamıyor. Sessiz bir orman bu. Ne bir kuş sesi... Ne cırcırböceklerinin vızıltısı... Ölü bir orman. Sadece elektrikli testerelerin uğursuz homurtusu. Asker kıyafetleri içinde birtakım adamlar şevkle kereste devşiriyorlar. Ormanın bittiği yerde kurmakta oldukları kamp için... Ölü ağaçlardan elde ettikleri kerestelerle akıldışı bir kamp kuruyorlar. Bir tecavüz kampı... Kadınların bağırışlarına testerenin kıyıcı sesi karışıyor.

Uyumak ne mümkün. Kalkıp masamın başına geçiyorum. İnternete bağlanıp savaş fotoğrafları arasında geziniyorum. Neden diye soruyorum Google'a. Hiç 'neden' diye sordun mu? Google'a yani... Yüzbinlerce sonuç çıkıyor. İngilizce yazarsan milyonlarca. Ama hiçbirisi cevap değil. Aslında cevap çok basit. Sosyobiyolojik bir olgu: Erkekleri öldürüp kadınları döllüyorlar. Bunu da hayvanlar âleminde 'üreme ve yavruların katli'ni konu alan bir doğa belgeselinden öğrendim. BBC'den. Bu sadece sadist bir eğlence değil tecavüzcüler için, genlerini aktarmanın bir yolu. Dehşetle ürpermişim hayvanlar âlemindeki yerimizi öğrendiğimde. Gencil Ben ne olacak! Soyu kırmak, kökünü kazımak üzerine kurulu bu mücadele. Neandertal Adamı'yla başlayan bu süreç ırk seçici genetik bombalarla mükemmele ulaşacak. *Imagine Korto Amca, imagine a world where every bomb is target friendly!* Bomba düştüğü yeri yakar olayı tarihe gömülecek. Sessiz bir gen bombası patlayacak geceleyin. Ne bir ışık ne bir koku... Hepsi hesaplanmış olacak. Sadece bombanın koduna işlenmiş olan ırk yok olacak şehirden. Tüm Araplar bir anda puff... Cennetin ırmakları akacak gen havuzuna... İşte görüyorsun Korto Amca. Bu zamanda ciddiyet belli bir süre etkili olabiliyor. Kim demişti: Bir gün gelecek, herkes hayatında yarım dakika ciddi olacak diye...

Böyle ağır insanlık travmalarının hayatıma sızmasının nedenini de biliyordum. Asıl konudan uzaklaşmak içindi tüm bu duyarlılık gösterisi. Ben hayatta ne olacağım diye kıvranmayı kendime yakıştıramadığım için kendime farklı misyonlar arıyordum. Bir çıkış olmalıydı. *Green Peace*'e ya da başka bir sivil toplum kuruluşuna mı adamalıydim hayatımı? Yoksa kuşağımın uygun adım gençlerinin koştuğu tartan pistte kendime bir yer mi açmalıydim? Erotik bir hırs bulmalıydim bir yerlerden; akla gelmemiş bir strateji; keskin bir zekâ... Acımasız bir ruh durumu. Reklam dünyasının yaratıcılarının o kendinden emin gülümsemelerinden örneğin. Kitlelerin nabızı bak nasıl da parmağımın ucunda... Sen de dokunmak ister misin? Nasıl da zeki ve yaratıcıyım. Gözünü alamıyorsun değil mi? Buruşuk Brad Pitt kafamın içinde bu seçenekler sirkinde sahne almış bayat ve ekşi bir stand-up yaparken basit bir karar verdim:

Bir amacım olmalıydı.

Bir sorun.

Sonra seninle konuşurken bulduğumuz bir olayın izini sürmeye karar verdim. Selimiye meselesini hatırlıyorsun. Ters lale falan. Sen bu motifin Meryem Ana ile ilişkili olabileceğini söylemiştin. O zaman pek aklıma yatmamıştı.

Cem bir sigara daha yaktı. Heyecanlanmıştı. Aslı yanında gibiydi. Üstelik onu unutmamıştı. Balkonun kapısından içeri doğru baktı. Lale motifli tabaklar... Sabah sabah bu lale meselesini hatırlamış olması bir rastlantı mıydı? Aslında bu Cem için çok tanıdık bir durumdu. Bir konu üzerinde çalışırken, neye elini atsa o konuyla ilgili bir ipucu âdeta kendiliğinden Cem'in önüne çıkardı. Kendiliğinden çözülen bir labirentte yürür gibi hedefe doğru ilerlerdi. Hep böyle olmuştu. Cem kendini iyi hissetmeye başlamıştı. Aslı'nın mektubundan ona geçen bir şey... De-

mek o zaman aklına yatmamıştı ha, diye geçirdi içinden Cem...

...Ters lale falan. Sen bu motifin Meryem Ana ile ilişkili olabileceğini söylemiştin. O zaman pek aklıma yatmamıştı. Yani hoş bir Korto Amca hikâyesi olabilir ama gerçek bu muydu? Hem amaçsızlıktan hem de seninle geçirdiğimiz güzel günlerin anısını yaşattığı için bu konuya tekrar döndüm. Bir şey çıkacağından değil... Zaman geçirmek için. Aklımı toplamak ya da dağıtmak için. Bu yeni araştırma sırasında bir uzmanın ters lale motifinin Arapça'da hilâl kelimesine denk geldiğini, Sinan'ın bu motifi İslam'ı simgelemek amacıyla buraya nakşettirmiş olabileceğini okuyunca bayağı bozuldum. Evet, akıl ve mantık da bunu doğruluyordu. Tamam Sinan Ayasofya'yı önemsiyordu ama Selimiye'nin orta yerine Hristiyanlığa dair bir simge koyması? Bu biraz aşırıya kaçmak olurdu doğrusu. Ama beni bilirsin, tüm arama sonuçlarını görmeden içim rahat etmez. Başladım hilâlin izini sürmeye. Şimdi sıkı dur Korto Amca, söyle bir resimle karşılaştım: Kocaman bir hilâlin ortasında ayakta duran bir Meryem Ana tasviri! Evet, yanlış okumadın. Meryem Ana hilâl ile pek çok yerde tasvir edilmekte. Nasıl heyecanlandığımı anlatamam. Evin içinde dört dönmeye başladım. Gecenin bir yarısı olmasa seni arayacaktım. Ama sonra bilgilerin hepsini dosyalayıp çantamı hazırlamaya başladım. Selimiye'ye gitmiştim. Selimiye beni Meryem Ana'ya yönlendirmişti. Şimdi, anaların anası Efes'te beni bekliyordu. Tası tarağı toplayıp bu çağrıya uymak dışında bir seçeneğim kalmamıştı. Bu arada söylemeyi unuttum. Bu sayfaya başlamadan önce ara verdim. Her sabah olduğu gibi Müze'ye gittim. Anatanrıça'nın karşısında sabah ayinimi yaptım. Bu acayip bir şey Cem. Bence insanlık tarihinde üretilmiş

en muhteşem tanrıça heykeli. Garip. Çok sayıdaki memesiyle uzaydan gelmiş bir kraliçe gibi müzenin ortasında beni bekliyor. Her neyse, şimdi Müze'nin karşısındaki çay bahçesindeyim. Yazmayı sürdürüyorum.

Meryem Ana beni çağırıyordu evet... ve ben de kaderin bu fısıltısını değerlendirmek dışında bir işi olmayan bir araştırmacı gazeteci olarak kendimi Selçuk'a atmıştım. İlk işim Meryem Ana'nın evine gitmek oldu tabii. Diğer turistlerin ve hacıların arasına karışıp içerde gezindim. Ziyaretçi defterine baktım. Çok komik dilekler vardı, onları aklımda tutmaya çalıştım (Meryem Ana n'olur üniversiteyi kazanabilirim; Meryem Ana aileme bir ev, bana bir araba ver; Meryem Anacığım, babamı iyileştir; Meryem Ana, ağbimin o kızı unutmamasına yardım et, hapisten bir an önce çıksın). Sonra ben de bir dilek yazdım (Meryem Ana bana sırrını ver!). Çarpılmadan oradan çıktım ve gözlemlerimi not ettim. Etrafta ne bir lale motifi vardı, ne de Ayasofya'yı çağrıştıran bir figür... (İşte orada R. ile tanıştım.) Ama etkileyici bir yer. Efes antik şehri de öyle. On gündür Yedi Uyurlar Mağarası'ndan tren müzesine, su oyunları ile meşhur bir otelden Şirince'nin pazarına kadar bu civarda görülecek her yeri gezdirdi R. bana. Tabii ona gerçek amacımı söylemedim (zaten istesem de tam olarak formüle edebileceğimden emin değilim: Selimiye, Ayasofya ve Meryem Ana'yı birbirine bağlayan bir hikâyenin peşindeyim sevgilim diyemezdim ya).

Of, bunu yapmak hiç hoşuma gitmiyor. Önemli bir şeyi, hiçbir önemi yokmuş gibi lafın arasına, sefil bir parantezin içine sıkıştırıp söyleyivermek... Evet, demin yanlış okumadın. R.'yle sevgili olduk.

Şu son cümleyi yazmak yarım saatimi aldı, inanmazsın. 'Sevgili olduk' cümlesinde karar kıldım ama içim rahat değil. Yani ne bileyim, belki ilk olduğu

için... Kafamdaki sevgili olmak ile R.'yle yaşadığım çok da çakışmadığı için belki...

Cem saatine baktı. Serap'ı beslemesi gerekiyordu. İyide girdiğinde Serap'ın gözleri açıktı. Yatağın arkasını aldırdı. Yanlarını yastıkla destekledi. Kocaman yatakta Serap küçücük görünüyordu. Yine de sağa sola oynamasını istemiyordu. Otomatik hareketlerle PEG tüpünün apağını açtı. Ilık suyu enjektörle yavaş yavaş içeriye kıştı. Önceden hazırladığı yemek torbasını serum çubuğuna astı. Torbanın şeffaf borusunu PEG tüpüne monte etti. Küçük mavi şeffaf musluğu yavaş yavaş açtı. Sıvının üzenli bir şekilde Serap'ın midesine doğru yol alışını izledi. En korktuğu şey sıvının Serap'ın yemek borusunu tıkanıp ciğerlerine kaçmasıydı. Boğularak ölüm. Diklatle izliyordu.

“Nasıl gidiyor Cem?”

Serap'la didişmeye hiç niyeti yoktu. Bir an önce şu eslenme işinin bitmesini bekliyordu. Bir saatlik bir torba bağlamıştı bu sefer. Sabahları krallar gibi, öğlenleri şaklar, akşamları köleler kadar yemeli. Böyle bir söz atırıyordu. Bütün gün enerji harcayacağı için bünyenin sabah çok besine ihtiyacı vardı.

“Ne bekliyordun ki Cem? Bu kadar bozulmuş olduğuna inanamıyorum! Bitkin görünüyorsun...”

“...”

“Demek söyleyeceğin bir şey yok.”

“...”

“Yapma Cem, yapma sevgilim. Bak sana da sevgilim isteyen biri var.”

“...”

“Sen hâlâ evli bir adamsın Cem! Hiç yakışıyor mu! Çok ayıp! Hasta karının yanında ellerinin arasından kaçıp giden genç sevgili adayı için yas tutmaya hakkın yok!”

“Yas falan tuttuğum yok.”

“K lahıma anlat. Bana bak Cem! Gözlerimin i ine bak! Ben benim hâlâ Cem. Serap. Buradayım. Seninleyim.”

“Bir Şeyim yok benim. İyiyim, iyiyim...”

“Ah zavallı sevgilim. Ah zavallı adamım. İyiyim diyorsun ama... Bak bitki-karına teselli ettiriyorsun kendini. O kadar yalnızsın ki... Ne yapayım Cem... Elimden bir Şey gelmiyor ki...  lemiyorum da... Geri d nemiyorum da... Böyle arada kaldım. Seni de kendime k le ettim. Sevgilinin geciken  l m : Korkunç bir hikâye. Çok  zg n m sevgilim.”

“ zg n falan değilim!”

“Neden bağırıyor sun peki?”

“  nk  üstüme geliyorsun.”

“Rahatlamamı istiyorum. Midesine beslenme sıvısı ağır ağır akarken itiraf etmeni ve rahatlamamı isteyen biriyim.”

“Ondan etkilendiğimi söylemiştim sana!”

“İŞ işten geçtikten sonra. Seni anlayamayacak hale geldikten sonra... Gizli duygularını içerdeki saksılara da anlattın mı? Onlar ne dediler?...”

“İŞte bu yüzden sinirleniyorum. Tam bir Şey söylüyorsun ve ben bu söylediğini ciddiye alıyorum, hemen başka bir yerden saldırıya geçiyorsun.”

“Kıs-ka-nı-yor-sun! Seni hiç böyle görmemiŐtim Cem. Tamam, beni de kıskanmıŐtın Erkan’dan ama o farklıydı. Şimdi seni tanıyamıyorum. Hani biraz daha  stelesem, Şu yatağın pozisyonunu değiştirip bo ulmamı sağlayacak ve sonra da  antanı alıp ona koŐacakmıŐsın gibi geliyor.”

“Saçmalama!”

“İtiraf et Cem! İtiraf et! İtiraf et!”

“Tamam, sakın ol... Evet, çok kıskandım. Gitmek istedim. Bir an bu ev, bu hayat bana cendere gibi geldi. Haklısın. Ama ona gitmek değildi içimden geçen. Sadece uzaklaşmak. Senin ya da Aslı’nın, kimsenin bulamayacağı bir yere...”

“Kendinden kaçamazsın ki Cem. Seni çok iyi anlıyorum. Ama biraz sakin olmalısın. Şunu sordun mu kendine: Ne istiyorsun? Seni beklemesini mi?”

“...”

“Cevap veremiyorsun. İçten içe bunu diliyorsun biliyorum. Ama bunu yapmadığı için kendini şanslı hissetmelisin.”

“Şanslı mı?”

“Çok şükür Cem. Nihayet dikkatini toplamayı başardım. Şimdi beni iyi dinle: Aslı’yı artık senin kadar iyi tanıyorum ve benim tanıdığım Aslı seni beklememeli. Çünkü sana âşık. Mektubun her satırına sinmiş bu, farkında değil misin? O zaman *bu ne perhiz bu ne bahama kuşkusu* diyeceksin... Eğer seni bekleseydi... haydi daha doğrudan söyleyeyim, benim ölümümü bekleseydi... işte o zaman asla beraber olamazdınız. Bir mezarın üzerinde düğün yapamazsınız. O nedenle seni beklemiyormuş gibi yaparak beklemeyi seçti.”

“Ne fark eder ki?”

“Çok şey! Aslı’nın tüm mutsuzluğunun nedeni bu aşk Cem. O sana senin ona olduğundan çok daha fazla âşık! Kazadan önce her şey yolundaydı, çünkü ben vardım. Terk edilebilme olasılığı olan bir kadındım. Oysa şimdi? Asla bırakamayacağın bir ‘şey’im. Aslı seni bu halinle zorlamak istemedi. Hatta bundan korkmuş bile olabilir. Yani bu eve gelmemesinin en büyük nedeni de bu bence. Senin zayıflığını sezmişti ve ilişkiniz kötü bir yola girebilir diye korkmuştu. O nedenle uzak kalmayı tercih etti. Ama seni de bir biçimde haberdar etmek, aşkını anlatmak için bu mektubu yolladı. Bak ben buradayım diyor, anlasana! Yarın öbür gün... ben öldüğümde... sana gelecek Aslı. Bundan eminim. Üstelik o da başka birini terk etmiş olacak, yani benim ölümümü beklememiş olmanın iç rahatlığını taşıyacak. O yüzden de büyük bir vicdan temizliğiyle sana koşacak...”

“Saçmalık tüm bunlar.”

“Ama doğru olma olasılığı yüksek. Korkma Cem, rahatla. Mektubun devamını okusana... Ben de merak ettim şimdi.”

“Burada okumak istemiyorum.”

“Neden?”

“Bu... sapıklık...”

“Hiç de değil. Basit bir delilik sadece. Hep söylüyorum Cem, uyarmaya çalışıyorum. Bu yaptığın doğru değil. Neydi o kliniğin adı? Şu yaptığın işleri orada profesyonel hemşireler rahat rahat yaparlar. İşte biliyorsun B planını. Eğer bunu bir an önce hayata geçirmezsen...”

“Kafamın içinde çınlamaya devam edeceksin... ömür boyu...”

“Evet Cem. Ben de bundan korkuyorum.”

“Korkuyorum.”

“Ne kadar dayanabilirsin ki? Bir yıl daha? Beş yıl daha? İş işten geçecek Cem. *Hayat Geçiyor...* Aklının sınırlarındasın. Hem ben de senin saçma sapan üçüncü sayfa haberlerini dinlemekten kurtulurum. Yok yıldırım düşüp ağbisini öldürmüş, yok annesini gecekondunun tabanına gömüp her ay emekli maaşını çekmek için yaşlı kadının elbiselerini giyip bankaya gitmiş... Saçmalık! Henüz geri dönüş yolunu yitirmemişken bir karar vermelisin.”

“Bugün Kadir’le konuştum.”

“Biliyorum. Arada sırada beni Fidan’a bırakıp dışarı çıkmayı planlıyorsun. Ama bu yeterli değil Cem. Artık bensiz bir hayat kurmalısın. Benim bir mumyadan farkım yok, görmüyor musun?”

Cem cevap vermek yerine Aslı’yla ilgili anılara daldı. Birlikte geçirdikleri zamanları düşündü. Gerçekleri birer oyun nesnesine dönüştüren o garip neşeyi tekrar yaşamak istedi. Serap’ın sesini yok edivermişti. Delirdiği falan yoktu. Sadece zor zamanlar geçiriyordu. İşte dilediği zaman aklını başına toplayabiliyordu. Eliyle şakaklarını ovuşturdu. Aslı’nın mektubunu bitirmeliydi önce. Neşet Akıncı gelmeden önce bu meseleyi halletmeliydi. Zaman

ilerliyordu. Mektubu alıp geri geldi. Serap'ın akşam yemeği daha yarılanmamıştı bile.

Of, bunu yapmak hiç hoşuma gitmiyor. Önemli bir şeyi, hiçbir önemi yokmuş gibi lafın arasına, sefil bir parantezin içine sıkıştırıp söyleyivermek... Evet, demin yanlış okumadın. R.'yle sevgili olduk.

Şu son cümleyi yazmak yarım saatimi aldı, inanmazsın. 'Sevgili olduk' cümlesinde karar kıldım ama içim rahat değil. Yani ne bileyim, belki ilk olduğu için... Kafamdaki sevgili olmak fikri ile R.'yle yaşadığım çok da çakışmadığı için belki... Aklımdaki sevgililer aslında romantik komedilerin vazgeçilmez klişelerinden ibaretmiş, düşündükçe farkına varıyorum. Film boyunca didişen, sonunda yorulup birbirlerinin kollarında mutluluğu yakalayan prodüksiyon âşıklar. Oysa R. ile hiç de böyle olmadı. Olmuyor.

R., rehberin r'si. Recai falan değil yani adı. Otuzlarının başında göbekli sevimli bir turist rehberi. Bir grubu gezdiriyordu. İlginç şeyler anlatıyordu. Ben de yavaş yavaş kalabalığa kaynadım. Meğer beni fark etmiş. İçinden gülüyormuş. Bedavacı yerli turist, dedi çıkışta. Önce çok utandım. Terslendim. Ama her şeyi espriye vuran bir çocuk. Akşam beraber takıldık. Sonra bir şekilde samimi olduk. Sanki yıllardır tanışıyormuşuz da oraya birlikte tatile gelmişiz... O kadar çok ortak noktamız vardı ki. Tanıştığımız günün akşamında evinin terasında yıldızları seyrettik. Ona Meryem Ana'nın evi için geldim buraya, dedim. Neden, diye sordu. O sırada asıl meseleyi anlatmamak için zor tuttum kendimi. Bilmiyorum, beni çeken bir şey oldu, ne olduğunu sanki gelince öğreneceğim diye hissettim, dedim. Bir an yüzü allak bullak oldu. Azize Catherine gibi, diye mırıldandı. Sonra da anlatmaya başladı. Çeşitli hayaller gören stigmatize bir Rahibe'nin vizyonlarının izi sürülerek Meryem Ana'

nın evi ortaya çıkarılmış. İnanılmaz bir hikâye! Korku filmleri gibi. Almanya'nın soğuk köylerinden birinde, yoksul bir evde hasta bir kadın İsa'nın çarmıha gerilirken çivilendiği noktalardan kanayarak binlerce yıl öncesinin olaylarını mırıldanıyor. Titreyen mum alevinin ışığında bir adam ağzından çıkanları not ediyor. Yayınlanınca dünya ayağa kalkıyor. İzmir'de bir hemşire arama çalışmaları başlatıyor... İzi ni sürdüğüm hikâye gittikçe garip bir noktaya doğru dönüşüyordu. Ayasofya, Selimiye, ters lale derken Meryem Ana ve stigmatize bir Alman rahibesi. Kendimi en çok da Catherine ile özdeşleştirmiştım dinlerken. İlginç olan tüm hikâyeyi yaşayanların ve yönlendirenlerin kadınlar oluşuydu. Terslik yapan lale bahçesi sahibi, Meryem Ana, Rahibe Catherine, İzmir'deki hemşire... Şimdi de ben... Peki ben bu hikâyenin neresindeydim? Bunu ona soracaktım gibi dönüp baktığımda R.'nin başka bir âlemde kaybolmuş olduğunu gördüm. Bana hiç bakmıyordu. Üzgün görünüyordu. Gidip sarıldım. Öpüşmeye başladık. Hava serindi. Ben ben değil gibiydim. Bu yeni Aslı çok hoşuma gidiyordu.

Böyle başladı, bir şekilde de devam ediyor. Aslında birbirimize vermiş olduğumuz hiçbir söz yok. Garip bir ilişki bu. Gündüzleri işi yoksa bana rehberlik yapıyor, akşamları da sevgililik. İşte böyle Korto Amca, genç kızlar böyle böyle kötü yola düşüyor.

Şaka yapıyorum. R. sevimli biri. Başıma bela gelmez, merak etme.

Ara vermek âdetim oldu. Bu satırları akşam yazıyorum. Pansiyondaki odamdayım. Birazdan uyuyacağım. Kendimi çok yorgun hissediyorum. Belki bir iki satır bir şeyler okurum. R.'den Efes üzerine kitaplar aldım.

Bu mektubun gitgide bir günceye dönüştüğünü

fark ettim. Aslında hoşuma da gitti. Korto Amca'ya mektuplar... Belki böyle bir kitap yazmalıyım. Genç kadın kahramanımız maceradan maceraya koşarken yıllardır hayranlık duyduğu ustasına mektuplar yazar. Okuyucuların bir bölümü genç kadının aslında Korto Amca'ya âşık olduğunu ama bunu kendine itiraf edemediğini düşünmektedirler. Boşu boşuna roman boyunca bu ikilinin ne zaman bir araya geleceğini merak ederler. Oysa bu okurlar cinsel rollerin pembe dizi kalıplarıyla şartlanmış küçücük zihinlerinde bir yanlışlığın romanını yeniden yazmaktadırlar. Aslında roman bir gerçeklik savaşıncısının çırağını henüz olgunlaşmadan terk edişinin hazin ve cinselliksiz hikâyesini anlatmaktadır. Genç kadının ustasına şiddetli duygularla bağlı olduğu doğrudur. Gerçi duyguların şiddeti artınca hepsinin aynı etkiye sahip olduğu da psikofizik deneyleriyle ispat edilmiştir. Çok sıcak ve çok soğuk suya ellerini dokunduran deneklerin soğuk suyun da sıcak kadar yaktığını rapor ettikleri gözlenmiştir. Duyguların diyalektik doğasından habersiz prefeminist zavallı okurlar için her şey ne kadar da basittir. Soğuk soğuktur ve sıcak da sıcak...

Geceler yalnız olunca geçmek bilmiyor Cem. Saçma sapan şeyler yazdığımı görüyorsun. Senin her şeyi gören gözlerinin bu yazdıklarımın arkasındaki beni anladığını bildiğim için rahat rahat saçmalıyorum. Belki de mektubu göndermek istemeyeceğim, bilemiyorum.

Madem bu artık bir günlük-mektuba dönüştü:
Şimdilik bu kadar, iyi geceler Korto Amca.

Günaydın!

Bu sabah zımba gibiyim. Rüyamda seni gördüm. Meryem Ana'nın evindeydik. Sen daha önce gelmişsin buraya, kanıtlamak için ziyaretçi defterini açıp gösteriyorsun. Geldiğinde deftere bir şeyler yazmış-

sın. Şimdi unuttum. Rüyada açıkça okumuştum. Ben de sana dönüp “Bak işte dileğin gerçek olmuş,” dedim. Senin ne cevap verdiğini hatırlamıyorum çünkü rüya başka bir aşamaya geçti. Her neyse...

Sahi gerçekten de hiçbir şeye inanmadan yaşamak mümkün mü? Bu soruyu kendine sordun mu, diyeceksin. Evet, sordum. Cevabını öğrenemedim. Yani neye inanıp neye inanmayacağımı bilmiyorum. Aslında sorunun inançla bir ilgisi olmadığını düşünmeye başladım. Ölünce toprağa karışacağız, bunu biliyorum örneğin. Başka da bir şeye inanmak içimden gelmiyor. Ama neden bu dinsel yerlerin etrafında dolanıp duruyorum o halde?

Bana bilmediğim bir şeyleri hatırlatıyorlar sanki... Meryem Ana'nın evindeki heykelinin önünde diz çöküp bir süre içimden onunla konuştum (putperest oldum). Beni duyan biri olduğu yanılsamasına kapıldım. Senin de böyle deneyimlerin oldu mu hiç? Belki de kendimi zorluyorum. Evin dışındaki hediyelik eşya dükkânındaki nesnelere bakarken tüm mistik duygular hemen uzaklaşıp gitti (*giŧtperest* oldum, *so-veneirperver* oldum, memnu'n oldum). Ben buraya ters lalenin izini sürmeye geldim ama ne buldum? Hiç! Kocaman bir hiç (dün gece okuduklarımı sana tekrar yazmak istemiyorum, nasıl olsa sen bunları zaten biliyor olmalısın, şimdi bu satırları alaycı bir gülümseyişle okuyorsundur). Artık Meryem Ana'nın evinin bile gerçekliğinden kuşkuluyum. Sen yanımda olsaydın “Ben İsa'nın varlığından bile emin değilim,” derdin. Demişsindir de. Belki de haklısın. Şu yeryüzünde her şey bizim uydurduğumuz hikâyelerden ibaret. Ne yazık ki bir süre sonra bu hikâyelerin sınırları içinde yaşamayı tercih ediyoruz. Belki de kendimizi bu şekilde güvende hissediyoruz.

Cem, Aslı'nın iyi bir öğrenci olduğunu düşündü ister

istemez. Bu cümleleri daha önce, başka bir yerde kendisi de kurmuştu. Sakal-ı Şerif'lerin izini sürerken... Topkapı Sarayı'nda... Kutsal Emanetler bölümünde sergilenen Musa'nın Asası'na bakarken galiba... İnsanlığın rüya görmekte olan bir çocuk gibi durmadan kendi varlığını kutsayacak hayaller ürettiğini, her şeyin bizim uydurduğumuz hikâyelerden başka bir şey olmadığını not etmişti küçük defterine o zaman. Şimdi Aslı'nın da benzer cümleleri kurması Cem'i şaşırtmıyordu. Ardından Meryem Ana'nın evi hakkında bildiklerini hatırlamaya çalıştı. Gerçekten de stigmatize bir Alman rahibesinin vizyonlarından yola çıkan bir grup kâşif 1890'larda bu yeri ortaya çıkarmışlardı. Ama Cem'e göre o dönemin koşulları içinde Anadolu topraklarında yeni bir hac yeri yaratmak Vatikan'ın ve Batı dünyasının işine gelmiş olmalıydı ki doğru dürüst arkeolojik verilere dayanmayan bu keşif kabul görmüştü. Aslı da bu yargıya varmış olmalıydı. Tükenmez kalemle aliecele yazılmış mektubun sayfalarına bakarak mırıldandı: Gerçek denilen şey biz yakalamaya çalıştıkça bizden kaçan gölgemiz gibi. Aydınlandıkça gölgemizin kararması bundan olsa gerek. Cem'in balkonunu aydınlatan güneş apartmanların bacalarını yalayaarak batarken yine de -bu eve bu biçimde kısıli kalmış olsa da- yaşamının gizli bir anlamı olduğunu düşündü. Bu anlamın kaynağında belki Serap, belki Aslı vardı; belki de hiçbirisi yoktu. Bir başka günden devam eden mektubun sayfalarına geri dönerken aklının içinde sarhoş kelebekler uçuşuyordu. Mutluydu.

Bugün seni düşündüm. Sen ve Serap'ı. Neden bilmiyorum peşine düştüğüm sırla (Meryem Ana bana sırrını ver, diye yazmıştım dilek defterine, karşılığı çok sert oldu!) bir ilişkisi olduğunu hissediyorum. Neyin mi? Tam olarak dile dökemediğim ama aradığımı gerçeğin...

Anlayacağın moraller bozuk ustam. Kendimi ora-

dan oraya savuruyorum. Kendimle ne yapacağımı bilemiyorum. Gençlik böyle bir şey mi? Sen de gençken böyle miydin? Ya Serap? Durmadan onu düşünüyorum. Nasıl bir kadın olduğunu merak ediyorum. Onun başucundan ayrılmayacak kadar çok sevmen... Şu anda dünya üzerinde beni daha çok etkileyen hiçbir şey yok.

Nasıl bir aşk bu Cem?

Anlatabilir misin?

Ben de bir gün beni bu kadar sevecek birini bulabilecek miyim?

Bulduğumda ya da o beni bulduğunda farkına varabilecek miyim?

Sen anlamış mıydın örneğin?

Bu aşkın tam olarak hangi anda başladığını bilebiliyor musun?

Aşk birdenbire olan, insanın başına gelen bir şey mi, yoksa yavaş yavaş gelişen bir duygu mu?

Aşk bir duygu mu?

Tutku mu?

Düşünceyle, akılla, mantıkla bir bağı var mı?

Yoksa cinselliğin bir biçimi mi?

Aşk sözünde durur mu?

Âşık olmak söz vermek anlamına da gelir mi?

Birbirinize 'ölünceye kadar seninleyim' diye söz vermiş miydiniz?

Bu sözden hiç kuşkulandığınız oldu mu? Birbirinizi hiç aldattınız mı?

Emin misin?

Hiç pişman olmadınız mı?

Hiç pişman olurum diye korkmadınız mı?

Kafanızı karıştıran kimse olmadı mı?

Dünya sizin üzerinize hiç gelmedi mi?

Nasıl dayandınız?

Ben neden dayanamıyorum?

Dayanamadığımın ne olduğunu neden tam ola-

rak dile dökemiyorum?

Aklıma gelen her düşünce neden –gerçekten neden!– hep zıddını da beraberinde getiriyor?

Üstelik, henüz yirmi üç yıldır bu dünyada olmam nedeniyle tanık olduğum, yani birinci elden tanık olduğum –ikinci el acılara yüz vermiyorum anlamı çıkmasın bu deyişten– ciddi bir acı yokken, yani sağlıklı yerindeyken, önümde uzun yaşayacağım bir hayat olduğunu bilmeme rağmen neden kendimi berbat hissediyorum?

‘Ne kadar ömrünüz kaldı?’ sitesine girip de anketin sorduğu tüm sorulara samimi cevaplar verdikten sonra karşıma çıkan ölüm tarihim –20 Haziran 2063– bankamatik şifresi olarak kullanmam normal mi?

Neden geçmiyor bu anlamsız endişe hezeyanları?

Endişe hezeyanı diye bir şey var mı?

Yaşadığım şeyin bir adı var mı?

Adı konulamayan şeyler yaşanmış sayılmaz mı?

Gülüp eğlendiğim zamanlarda bile içimde bir yerlerin kanadığı düşüncesine saplanıp kalmış olmam kültürel bir olgu mu?

Bu iç kanamasıyla Rahibe Catherine’in kanaması arasında bir ilişki var mı?

Yoksa psikolojik bir sorun mu?

Psikopata bağlamak dediğimiz hadisenin gerçek hali bu muymuş?

Tüm bu macera, beni Galata’daki tozlu odamdan koparıp putperest yapan bu macera seni bulmam için kaderin bir oyunuymuş derken yeni sevgilim R. samimiyetimden kuşku duymadığı için neden vicdanım sızlıyor?

Neden sürekli yalan söylüyormuşum gibi geliyor?

Neden yalan söylemeye başladım?

Zamanın ruhu mu bu?

Ne olduğun gibi görün ne g r nd ğ n gibi ol di-
yen bir sözün yörüngesinde dönen bu sefil dünyadan
 ıkış yolu var mı?

Zamanın ruhu varsa ruhun da zamanı var mıdır?

Basit dil oyunlarının felsefi hikmetler barındırdı-
đını kafama kim ne zaman sokmuş olabilir?

R.'ye  şık mıyım?

Bu soruyu neden sana soruyorum?

Neden sana bu soruyu soruyorum?

Sana bu soruyu neden soruyorum?

Yukarıdaki sorulardan hangisi senin için daha
 nemli?

Benim için?

Aslında hangisinin cevabını gerçekten merak
ediyorum?

Sorduğum sorulardan kaç tanesi gerçek soru?

Ka  sorunun cevabını daha sormadan biliyorum?

şimdi bu pansiyon odasında oturup büyük bir çi-
şe şarabı devirmiş bir haldeyken sana bu mektubu
yazmam doğru mu?

Doğru nedir?

Meryem Ana'nın burada yaşayıp öldüğü doğru
mu?

İsa'nın çarmıha gerildiği doğru mu?

Masum bir kurban olarak kanarken 'Baba beni
neden bıraktın?' diye yakardığı doğru mu?

Yoksa tüm bu hikâye, Anatanrıça Kybele'nin oğ-
lu Attis'in bir ağacın dibinde kendi kendini kurban
edişinin bir tekrarı mı?

O yüzden mi paskalyalar bahar ayına rastlıyor?

Bahar aylarında  şık olmamızın nedeni 'Kurtarı-
cı Tanrı-Oğul-Kutsal Ruh'un dünyamıza inmesi mi?

Kutsal Ruh denilen şey libido mu?

Freud haklı mıydı?

Hâlâ Irak'a gitmek istiyor musun?

Serap'ın başında otururken neler hissediyorsun?

Düzelecek mi?
Sen düzelecek misin?
Derginin kapanmasına neden göz yumdun?
Bugüne kadar yaptıklarından emin misin?
Dünyayı düzeltmek için bir şeyler yapabilecek misin?

Kuşku senin de içini kemiriyor mu Korto Amca?
Sana böyle hitap etmeme gerçekten kızıyor musun?

Hep yaptığın kızgın adam numarasının arkasında gerçekten kızgınlık mı var?

Beni seviyor musun?

Özlüyor musun?

Benimle ilgili hayaller kurdun mu hiç?

Romantik hayaller?

Bunları yazarken yüzümün kızarmasının nedeni şaraptır deyip geçmem sence samimi mi?

Ben kendi kendime bile içten olmayı beceremeyen bir zavallı mıyım?

İçten olmamak zavallılık mıdır?

En kötü şey içten olmamak mıdır?

İçten olmamanın erdemli sayılabileceği durumlar var mıdır?

Ben hayattan ne istiyorum?

Neden Kerem denilen o çocuğun ayarladığı iş görüşmesine gittiğimde tanıştığım buruşuk Brad Pitt'le hemen o akşam yattım?

Bunun doğru olmadığını bildiğim halde yapmanın saygıdeğer bir açıklaması var mı?

Piyasaya çil yavrusu gibi saçılan g-stringli hemcinslerime kendimi ispat etmek için mi böyle davrandım?

Çirkin ördek sendromu mu bu?

O gece neden hep ağladım peki?

O gece 'ailem benim yüzümden ölmüş' gibi hissetmemin ardında yine Freud'un sapık düşünceleri

mi var?

Tüm o düşünceler Freud'a mı aitti?

Bir insanın düşünceleri nasıl bu kadar önemli olabiliyor?

İnsan Freud gibi olabilmek için ne yapmalı?

Marx, Darwin, Nietzsche gibi olmak için aynı yöntemler geçerli midir?

Çirkin ördek sendromu mu bu?

Beni seviyor musun?

Beni sevebilir misin peki?

Şöyle de sorabilirim: Bir maniniz olmasaydı beni sevebilir miydiniz?

Bunu daha önce sormuş muydum?

Bu mektuptan önceki hayatımda sormuş muydum?

Bu mektubun hayatımda bir milat olduğunu yarın sabah uyanınca da hatırlayacak mıyım?

Az önce, bu sorular vadisine girmeden önce sana yazdığım, senin için yazdığım şiirsel sabuklamaları yırtıp attığım için pişman olacak mıyım?

Kendimi toplamak için uzun uzadıya Meryem Ana'nın evi hakkında bulduklarımı yazarken gözlerimden süzülen damlaların kâğıt üzerinde bıraktığı izleri hemen fark ettin mi?

Gerçekten de ben senin için neyim Korto Amca? Cem?

Sana asla doğrudan Cem diye hitap edemediğim için mi hep uzaktık?

Serap düzelirse her şey eskisi gibi mi olacak?

Sen eski haline dönecek misin?

O zaman birlikte *Anadolu'nun Gizemleri* adlı projeye girişebilir miyiz?

Böyle bir projem olduğunu söylememiş miydim?

Buruşuk Brad Pitt'in düşüncelerimden çok etkilendiğini, altın firmalarından birine benim 'ters lale' fikrimi sattığını ve bu sayede şu içinde bulunduğum

geziye çıktığımı söylememiş miydim?

R.'ye de mi söylemedim?

Bir şeyi söylememek yalan söylemek sayılır mı?

Yoksa tamamen farklı bir günah sınıfına mı girer?

Peki o sınıfı geçebilir miyim?

Günah ile erdemsizlik arasında bir fark var mı?

Ben günahkâr mıyım?

'İyi kızlar cennete kötü kızlar her yere gider' lafına gülüp geçerken aslında bu laftan başka bir ideolojik bakış açım olmadığını, olamadığını ve de olamayacağını anladığım için mi kendimi bok gibi hissediyorum?

Onca şeyi okuduktan ve herbişeyi biliyor gibi yaşadıktan sonra dönüp baktığımda tüm hayat bilgimin kartpostal vecizelerinden ibaret olduğunu görmek mi sarsıcı olan?

Yoksa bunun bile bir öneminin olmadığı gerçeğini fark etmek mi?

Cevapları bulamayacağımdan bu kadar emin olduğum için mi soru üzerine soru soruyorum?

Sorularım seni ilgilendiriyor mu?

Senden ayrı kalmak mı beni bu hale getirdi?

Yoksa büyümek mi?

Büyümek böyle bir şey mi?

Zamanı geri çevirmek mümkün değil mi?

Ben kendimi, kendim olarak yaratmaya çalışırken bir yerlerde büyük bir hata yaptığım için mi bu haldeyim?

Yoksa zaten insan yapabildiğini yapar ilkesine mi teslim olmalı?

Sen herhangi bir şeye teslim oldun mu?

Senden ne bekliyorum?

Bu mektubu sana gönderecek miyim?

'Şu anda okuduğuna göre göndermiş olmalıyım' diye bir cümle kurmak mantıklı mı?

Gönderilip gönderilmeyeceği belli olmayan bir metne mektup denebilir mi?

Serap da sana mektup yazar mıydı?

Hiç böyle –yani benim gibi– dağıldığı, kafasının karıştığı olmuş mudur?

Bunları seninle paylaşmış mıdır?

Sana hiç yalan söylemiş midir?

Hiç yalan söylediğini anlayıp da yüzüne vurmadığın oldu mu?

Neden düşüncelerim dönüp dolaşıp Serap’a varıyor?

Tüm bu mektup ve tüm bu sorular seli sadece ve sadece senin dikkatini çekmek için mi?

Sen sevdiğin insan için acı çekerken benim bu çırpınışlarım şımarıklıktan başka bir şeyle adlandırılabilir mi?

Ustam olmanı isteyerek haddimi aşmış mı oldum?

Sınırlarım buraya kadar mıydı?

Senin kıta sahanlığından çıkamayışım yeterince büyümediğim anlamına mı geliyor?

İnsanlar arasındaki sınırları kim düzenliyor Kor-to Amca?

İnsan düşündüklerini eyleme geçirmediği sürece sorumluluk yüklenmiyor mu?

Ben biraz önce buruşuk Brad Pitt ile yattığım yalanını söylerken mi ahlaki olarak dibe vurdum, yoksa bunu düşündüğüm anda mı?

Bu yalanı sana gerçekmiş gibi sunmamın arkasında nasıl bir zayıflık var?

Tüm bu soruların cevaplarını verecek misin?

Şimdi, mum ışığının cılız aydınlığında yazdığım cümlelerin hangisinin doğru hangisinin yanlış olduğunu ben ayırt edemezken sen ne düşünüyorsun?

Sana âşık olduğumu mu düşünüyorsun?

Aşk nedir ustam?

Ben aşkın ne olduğunu neden bir türlü anlayamıyorum?

Küresel ısınmanın ılık ılık damarlarımızda dolaştığı şu günlerde aşkın ne olduğunu anlayamamak önemli bir sorun mu sence?

Tam da Avrupa Birliği'ne girmeye çalıştığımız günlerde benim yaptığım bozgunculuktan başka bir şey mi?

Ben neden hiçbir önemli konudan etkilenmiyorum?

Neden dünyada bunca açlık, sefalet, yoksulluk, işkence, tecavüz, katliam varken ben bunlardan bir tekini bile gerçekten, yüreğimin tam içinde hissedemiyorum?

Bunlara duyarsız kalan birinin kişisel buhranlarının bir önemi var mıdır?

Duyarlılığımı artırmak için ne yapabilirim?

Ben bir hiç miyim?

Ben senin tanıdığın Aslı mıyım?

Beni böyle mi tanıyordun?

Beni nasıl tanıyordun?

Ben neden hep ben diyorum?

Senin her konuda mükemmel biri olduğun düşüncesine neden ve nasıl kapıldım?

Serap'ı terk etmediğin için mi?

Benim ve benim kuşağımdan o kış çatalı ortada dolaşan kızların ve malak yüzlü oğlanların asla anlayamayacağı bir şekilde kendini sevdiğin insanın hayatı için feda ettiğini düşündüğüm için mi?

Hayatını feda ettiğini düşünüyor musun?

Kendinden ve hayatından memnun musun?

Seni tekrar görebilecek miyim?

Kötü bir geceydi. Sabah berbat bir baş ağrısı ve darmadağın kâğıtlar... Mektup adını verdiğim bu şeyi yazmaktan yoruldum Cem. Artık yazmayacağım.

Acele bir kararla –sonradan pişman olup yakmamak için– tüm yazdıklarımı sıraya sokup paketledim ve işte sana gönderiyorum. Hayatta yaptığım en önemli iş bu oldu Korto Amca. Kendi üzerime bir proje. Günlerce süren bir uğraş. Tam bir ekip çalışması. İşte tüm aklımdan geçenler ve işte halim. Nedenini niçini artık düşünmüyorum. Tek bildiğim, bu yazdıklarımı sana göndermek zorunda olduğum. Umarım bunları okuduktan sonra beni defterden silmezsin. Gerçi böyle bir defterin olduğunu sanmıyorum. Varsa da defterde çok fazla isim yoktur herhalde.

Sevgiler,
Aslı.

Yemek torbasının dibinde hâlâ bir miktar sıvı vardı. Cem son damlaların da şeffaf borudan kayıp gidişini dikkatle izledi. Başında ince bir sızı vardı. Birazdan ne yapacağını biliyordu. Balkona çıkıp sigara içecekti. Ne yapacağını biliyor olmak, insanı rahatlatıyordu. Cem uzunca bir zamandan beri hep ne yapacağını biliyordu. Aslında ne yapmayacağını demek daha doğru. Örneğin bu evden çıkmayacağını bilmek Cem’i rahatlatıyordu. İşte Cem’in sırrı. Hiçbir şey yapmamak için harika bir gerekçesi vardı. Burada olmak zorundaydı. Nokta. Hareket edemezdi. Dolayısıyla...

Mektubu zarfa yerleştirip odadan dışarıya fırlattı. Sterilize ortamın bozulmasını istemiyordu. Zarf koridorun seramik yüzeyine kendinden beklenmeyecek bir gürültüyle düştü. Birkaç sayfa zarfın ağzından dışarıya çıkmıştı. Elini ıslak bir mendille sildi. Temiz bir çift eldiveni kutusundan çekti. Parmaklarına geçirdi. Son damlaların da akıp gittiğinden emin olunca yemek torbasını kalıcı borunun musluğundan ayırdı. Ilık suyla dolu enjektörü kalıcı boruya soktu. Ağır ağır suyu içeri gönderdi. Musluğu kapattı. Şimdi en zor kısma gelmişti. Serap’ın dişlerini fırçalamak! Hiçbir şey yememesine rağmen her gün en

az bir defa dişlerin fırçalanması gerekliydi. Bakteriler... Her zaman ve her yerdeler... Sadece dişleri çürütmekle kalmaz, midesine de iniverirlerdi. O nedenle Cem bir diş doktoru gibi özenle Serap'ın dişlerini fırçalayacaktı. Toz şeklindeki temizleyiciyi fırçaya buladı. Dişlerin üzerinde daireler çizerek dolaştırmaya başladı. Bir eliyle de Serap'ın dudaklarını aralamıştı. Daha sonra temiz içme suyuyla ıslattığı sargı beziyle dişleri duruladı. Son olarak temiz fırçayla dilinin üzerindeki pası sildi. Her seferinde olduğu gibi Serap hafifçe ögürdü. Bu tepki ne iyiye ne de kötüye işaretledi. Sonra geceliğinin eteklerini kaldırdı. Özenle katlayarak karnının üzerine yerleştirdi. Gecelik ne PEG borusuna ne de kasıklarına değmemeliydi. Bezin yapışkanlarını açtı. İçindeki küçük silikon zerreleri tüm idrarı emmiş ve ağırlaşmıştı. Odaya ilaçlı idrar kokusu yayıldı. Islak mendille yukarıdan (klitoris buralarda bir yerde olacaktı) aşağıya doğru apışarısını sildi. Kasık tüylerinin arasında birkaç beyaz kıl gördü. Bu kadar genç yaşta mı ağarıyordu tüyler? Menopoza da girecek miydi Serap? Şu aralar düzenli olarak kanamaya devam ediyordu. Ayrıca ped koymuyordu. Doktora sormuştu. Gerek yok, sadece daha sık temizlemeniz gerekir, demişti. Cem her şeyi sıkı sıkıya denetliyordu. Silme işlemi bittikten sonra vajinanın girişini parmağıyla hafifçe aralayıp içeri göz attı. Her şey normal görünüyordu. Bir iltihap, akıntı, kızarıklık falan yoktu. Ancak yine de kekremsi bir koku vardı. Islak mendillerle, sabunlu bezlerle yapılan temizlik bir yere kadar idare ediyordu. Bu küçük delikten nasıl olup da bir bebeğin dışarı çıktığına hayret ederek bezi bağladı.

Cem işini bitirdikten sonra odadan çıktı. Serap bitkisel sessizliğin içinde yaşamaya devam ediyordu. Koridor da yere fırlatmış olduğu zarfla karşılaştı. Yere eğilip zarfı alırken mektubu bir daha okumak istemediğine karar verdi. Kâğıtları içine tıktırdı. Saatine baktı. Sekize geliyordu. Neşet Akıncı'nın gelmesi an meselesiydi. Aslı üze-

rine düşünmenin sırası değildi. Balkonda hiçbir şey düşünmeden sigara içecekti.

Aslı'nın gönderdiği mektup bir hikâyenin sonunun geldiğini ilan etmişti. Cem'in aklında yanıp sönen tabeada bu anlama gelecek bir cümle parlıyordu. Daha önceden düşündüklerinde haklı çıkmıştı.

Serap da haklı çıkmıştı.

Aslı da haklıydı.

Herkes her şeyi açık seçik görmüştü.

İmkânsızdı. (İmkânsız olan nedir Cem?) Olamazdı. Bundan sonrası yoktu. Artık Aslı yoktu. Oysa... (Oysa?) Onu özlüyordu. Artık bu bile mümkün değildi. Onun hakkında yanılmıştı. Aslı'nın farklı bir kuşağın sıra dışı kızlarından biri olduğunu düşünmekte yanılmıştı.

Sadece zaman ve mekân meselesiydi dönüşmek. Sıradana dönüşmek. (Tüm o soruların cevaplarını biliyor musun Cem?)

Belki de Aslı'ya haksızlık yapıyordu. Henüz çok gençti, Cem'in ayak izlerine basarak, sırf ondan etkilendiği için bu yola girmiş gencecik bir kızdı. Üstelik dürüsttü, yani dürüst sayılırdı. En azından aklından geçen her şeyi, tüm sorularını Cem'le paylaşmıştı.

Peki o buruşuk Brad meselesi neydi? Ya R.? Aslı'nın sevgililerinin olması ne anlama geliyordu? Aslında başka bir şey mi anlatmaya çalışıyordu? Soruları çoğaltmanın bir anlamı yoktu. Belki de gerçekten Cem'e âşıktı. Hem Serap da öyle düşünüyordu. Yani hastalanmadan önce yaptıkları son konuşmalardan birinde öyle söylemişti. Ama Serap aşkı küçümserdi. Daha doğrusu küçümseyen ifadeler kullandığını Cem sonradan düşünce düşünce fark etmişti.

İçi eziliyordu Cem'in. Aslı'nın mektubu hiç de iyi bir zamanda gelmemişti. Önce Serap'ın babasıyla yaşadıkları arbede. Şimdi mektup... Birazdan da Neşet Akıncı... Bir gün içinde çok fazla şey oluyordu. Bunca zamandır sessiz sakin yaşarken, her şey bugünü beklemiş gibi sıra-

ya girmişti. Saçma... Aslı ile oyalanacağına Serap'ın babasıyla ne yapacağını düşünmeliydi. Acilen Erkan'la görüşmesi gerekiyordu. Miras meselesini (Daha ölmedim Cem!)... yani bu para meselelerini açıklığa kavuşturmalıydı. Üstesinden gelebilmeyi umdu. Çünkü Cem bu tür sorunlarla yüz yüze gelmemek için hayatını insanlardan uzakta geçirmeyi tercih eden biri olmuştu hep. Daha doğrusu, insanlarla beraber sorunsuz yaşayabilmek için maddi dünyadan uzak bir hayat seçmişti. Hiçbir şeyi yoktu.

Cem hayretle ellerine baktı. Titriyordu. Yorgunluktan... Sinirleri iyice bozulmuştu. Önce ağbisini, ardından da sırayla babasını ve annesini kaybetmişti. Yıllar önce. Kırgın ve yaşlıydılar. Ağbisinin ölümü onları bitirmişti. Babası 'ocağımız söndü' deyip durmuştu felç inene kadar. Her ikisi de bir an önce bu hayattan çekip gitmek istemişlerdi. Cem kendini kurtarmak için yapabileceği tek şeyi yapmıştı. Duyarlılık kanallarını kapatmıştı. Onları düşünecek ve onlara üzülecek enerjisi yoktu. Eğer tersini yapmış olsaydı Serap'la bir hayat kuramazdı. Kendi ayakları üzerinde duramazdı. Cem hayattan hiçbir şey almama yolunu seçmişti. Kaderle yaptığı sözsüz anlaşmanın birinci maddesi buydu: Kader ona yaşama gücü verdi, karşılığında hayattan hiçbir şey almama koşulu vardı. Belki yaşarken Serap'ı tam olarak sahiplenemeyişinin ardında da bu anlaşma maddesi vardı.

Serap gerçekten de onun her şeyiydi. Aslı'nın mektubundan sonra bu çok daha iyi ortaya çıkmıştı. Kaybetme korkusu da yoktu. Dolayısıyla kimseyle mücadele etmesi gerekmiyordu. Ama şimdi Serap'ın hakkını korumak zorundaydı. O yüzden de Şefik Bey'le karşı karşıya gelmişti işte. Midesi endişeyle buruldu. (Ulan it!) Serap'ın güzel gözlerine sahip yaşlı adamın sigaradan tarazlanmış sesi kulaklarında yankılanıyordu. Onun yerine geçip duruma baktığında adama hak vermek geçiyordu içinden. (Yapma Cem!) Kendisi neydi ki? Gerçekten de Serap öldükten

sonra tüm bu malvarlığını paraya çevirip açık denizlere yelken açmayacak mıydı? Hem de kelimenin tam anlamıyla: bir tekne, Cem ve belki Aslı... Anadolu'nun Gizemleri'yle o zaman uğraşabilirdi. Meryem Ana'nın evine gidip o taşlara kendi elleriyle dokunmalıydı; hatta stigmatize rahibenin doğduğu Alman kasabasına gidip kendi gözleriyle bakmalıydı... Vatikan'a kadar gitmeliydi Meryem Ana'nın sırrını çözmek için. İçindeki dedektif şimdi den Lazarist rahipler hakkında bilgi toplamak için sabırsızlanıyordu. Şefik Bey'in peşine düştüğü tüm malvarlığını böyle anlamsız bir iş için harcayabilirdi ve böyle yaparken Serap'ın ruhunun sızlamayacağından da emin olabilirdi. Böyle biriydi Cem. Aslı... Ne kadar da zayıf çıkmıştı. Onu bu kadar yanlış tanımış olması mümkün müydü? Belki de Aslı hep öyle bir kızdı (Nasıl bir kız?) ama Cem farkına varmamıştı. Serap olsa çok daha basit sözcüklerle ifade ederdi. (Evli bir adam olarak genç asistanınla kırıştırıyordun sevgilim... Tüm geçkin erkeklerin yanlarında çalışanlarla yaptıkları gibi...) Cem kafasını iki yana salladı. Hem Serap'ın sesini kovalamak için... Hem de bu düşünceyi şiddetle reddetmek için. Aslı'nın mektubunu Serap'ın hayaleti ile tartışmaya hiç niyeti yoktu. Cem için Aslı bitmişti. Üzerini bir kalemde çizmişti. (Buna hakkın var mı Cem?) Kimseye hesap vermek durumunda değildi. Cem'in durumu son derece netti. Buradaydı ve yapması gerekenleri yapıyordu. Bu davranışlarının kökeninde ne büyük bir aşk, ne de ahlaki olarak doğru davranma arzusu vardı. (Peki ne var Cem?) Tanımlamak zorunda olmadığı bir şey... Belki de hiçbir şey... Başka bir seçenek olmadığı için belki... Daha çok bir suçun bedelini ödüyor gibi görüldüğünü fısıldıyordu zihninde hem Serap'a ve hem de Aslı'ya ait olduğu izlenimini yaratan ses.

Taksi durunca içinden çıkan adamın Neşet Akıncı olduğunu gördü Cem. Nihayet! Artık biraz iş yapma zamanıydı. Hızla içeri gitti. Serap'ın başucunu yatar konuma

getirdi. Kapısını kapatmadan önce bebek telsizinin vericisini kontrol etti. O sırada kapının zili çalındı.

“Hoş geldin Neşet.”

“Hoş bulduk Cem kardeş.”

“Nasıl kolay buldun mu? Şu galoşları giymeni istesem?”

“Ayakkabılarımı çıkaracaktım?”

“Olsun, o zaman da çorabın üzerine giymen gerekecek. Serap’ın durumunu... Eşim, ciddi bir kaza geçirdi ve bitkisel hayatta. İçerde... Yoğun bakım odası gibi... İşte evi hastaneye çevirdim ben de...”

“Çok geçmiş olsun kardeşim... Çok geçmiş olsun... Allah şifa versin...”

“Sağ ol... Sağ ol...”

Neşet koridorun sonundaki oturma odasına girince durup çevresine bakmaya başladı. Evi boyaması ya da tadilat yapması için çağrılmış bir usta gibi gözlerini kısmış etrafı inceliyordu. On sekiz yıl hapsedildikten sonra demek ki bu hale geliniyor, diye bir düşünce geçti zihninden Cem’in. Bir de garip bir his: Bu adam burada olmamalıydı. Tıpkı Şefik Bey gibi...

“Çok güzel bir ev Cem kardeşim.”

“Sağ ol. İstedğin yere otur. Bu arada eğer sigara içmek istersen balkona çıkarız. Ben öyle yapıyorum.”

“Yok... Yani azaltmaya çalışıyorum. Günde bir-iki tane... Yıllarca içtim... Artık kötü geliyor.”

Neşet Akıncı birkaç saat önce Şefik Bey’in oturmuş olduğu kanepeye oturacakken Cem’in anlayamadığı bir nedenle karar değiştirdi. Tek kişilik koltuğa oturdu.

“Bir şeyler yeriz, değil mi?”

“Zahmet etme Cem kardeş, ben gelmeden nefsimi körlettim.”

“Ama ben yemek için seni bekledim. Fazla bir şey yok zaten.”

Cem hızla masanın üzerini donatmaya koyuldu. Ne-

şet Akıncı ise meraklı gözlerle kitaplığa bakıyordu. İlk zamanlardaki farklı mutfaklara ait yemekler yapma merakını çoktan yitirmişti. Yemek kitapları mutfakta boynu bükük bekliyorlardı. Hoş, bugün makarna yapmaya bile zamanı olmamıştı. Gamze'nin almış olduğu hazır mezeleleri naylon kaplarından çıkarıp küçük tabaklara boca ediyordu. İyiden iyiye acıkmıştı. Acaba içki içer miydi? Şarap? En iyisi sormadan masaya getirmek, diye düşünüp kırmızı şarabı açtı.

“Buyur, hem yiyelim hem konuşalım...”

“Neden zahmet ediyorsun Cem kardeşim... Ben...”

Masaya oturdular. Cem, Neşet Akıncı'nın kadehine şarap dolduracakken:

“Su... su içebilir miyim... ben...”

“Tabii, nasıl istersen... Benim içmemde bir sakınca var mı?”

Neşet Akıncı şaşkın gözlerle baktı.

“Bilmem... Yani ne sakıncası olacak?”

Cem'in canı sıkıldı. Adamın peygamberlik iddiasını anıştıran bu tutumu çok sakil kaçmıştı. Deliye deli muamelesi yapmış duruma düşmüştü. Neşet Akıncı Cem'in sıkıntısını sezdi:

“Şarap dokunuyor da ondan... Rakı varsa içebilirim. Bir kadeh ama...”

Durum komedisi diye buna denir... Cem gülerek masadan kalkıp rakı almaya gitti.

Kısa bir süre sonra bir rakı kadehi ile şarap kadehi sofranın üzerinde buluştu.

“Sağlığa!...”

Neşet Akıncı birkaç lokma yedikten sonra kırk yıllık dostmuş gibi üzüntülü bir sesle konuşmaya başladı. Gözü masanın üzerinde duran bebek telsizindeydi. Pembe-beyaz bir oyuncak görünümündeki telsiz sessizce iki adamı izliyordu.

“Çok geçmiş olsun Cem kardeşim. Elmas Bey bahsetti. Trafik kazası olmuş galiba?”

“Evet... Bir akşam... Sıraselviler’de... arkadaşıyla sinemadan çıkmış yürürlerken... siyah spor bir araba çarpıp kaçıyor... kırıklar, iç kanama... ambülansta kalbi duruyor... hastane iki adım... hayata döndürüyorlar... ameliyatlar... ama işte kalbi durduğu süre önemli... beyne oksijen gitmeyince... şimdi bitkisel hayatta...”

“Vah vah vah... Kadere bak... Allahtan ümit kesilmez... değil mi?”

“Vallahi, ben de öyle düşünmeye çalışıyorum. Doktorlar her şey olabilir, diyorlar. Büyük bir ihtimalle, yani dışardan bir enfeksiyon falan kapmaz da iyi bakılırsa... beş-on yıl yaşayabilirmiş... ben de o yüzden kendim bakmak istedim... çünkü iyileşmesi milyonda bir de olsa bir ihtimal...”

“Allah Allah... Seninle ilk görüştüğümüzde böyle bir şey yoktu, değil mi?”

“Hayır, o zaman her şey yolundaydı...”

Cem bunu söylerken dalgınlaştı. Her şeyin mükemmel olduğu o zaman dilimini düşündü, Aslı’nın oyunbaz neşesiyle hayatını nasıl renklendirdiğini, Elmas Bey’le Yeniköy’de nasıl çilingir sofraları kurduklarını, Serap’la çıktıkları hafta sonu gezmelerini ve tüm mutluluk tablosunu pekiştiren Korto Amca hikâyelerini... İşte sen de o zamanlar bu hikâyelerden biriydin; N.A.’ydın; ‘haberin içindeki insani boyutu ortaya çıkardığım’ bir örnektin, diye düşünüyordu. O zamanlar Neşet Akıncı’ya haksızlık yapmış olduğunu fark ederek üzüldü.

“Mesleği de bıraktım.”

Bunu bir özür olarak söylemişti Cem. Neşet Akıncı Cem’e sevgiyle baktı.

“Sen çok iyi bir gazetecisin Cem kardeş. Senin gibilere çok ihtiyaç var. Her gün karşılaştığım tipleri bir gör sen... Geçen gün genç birileri geldi. Bir haftalık dergi için... Neyse, baktım kız titreyip duruyor. Besbelli benden korkuyor. Oğlan desen ayrı bir zibidi. Onlara ne öğretmişlerse artık dan diye soruverdi: Deli misiniz, katil mi?

Güldüm. Kız daha da sindi. Oğlan doğru soruyu bulduğunu sanarak şişiniyor.”

“Ne cevap verdin?”

“Ne diyeyim Cem kardeş? Şakaya vursam, gidip ciddi diye yazarlar sonra... Zaten onlar kararlarını çoktan vermişler. Haber o başlıkla çıktı: Katil mi deli mi!”

“Ama yine de röportaj veriyorsun...”

Neşet Akıncı omuzlarını silkti.

“Anlatmak istediğim şeyler var... Birilerine yardımı dokunacağına inandığım şeyler...”

“Bana anlattıkların gibi *şeyler* mi?”

Neşet Akıncı, Cem’in bu sorusunun içinde gizli olan sorgulamayı anladığını belirten bir gülümsemeyle karşılık verdi:

“Evet... *Mistik deneyimler!*”

Bu tanımlama Cem’e aitti. Haberin içinde böyle demişti Cem. Yine de Cem’i diğerlerinden çok ayrı bir yere koyduğunu belirtmek için tatlı bir sesle devam etti:

“Sen de o zamanlar diğerleri gibi hep aynı noktaya temas ediyordun. Masum muydum, değil miydin? Sizin için o zamanlar önemli olan buydu.”

Cem gün boyunca Serap’la hayalî konuşmalar yaparak deliliğin eşliğine gelmiş biri gibi değildi artık. Ya da Şefik Bey’le hayatının sayılı tartışmalarından birini yaşamış ya da Aslı’dan o yıkıcı mektubu almış olan kendisi değilmiş gibi... Zamandan ve mekândan bağımsız bir Cem konuşuyordu şimdi.

“Hâlâ da bu çok önemli. Bir insanın on sekiz yıl suçsuz yere hapis yatmış olması çok rahatsız edici bir durum. İnsanların vicdanı böyle bir şey karşısında...”

“Boş versene Cem kardeş... Sen de çok iyi biliyorsun ki benim durumumda ilginç olan bu değildi. Yani sadece bu değildi. Ayrıca insanların çok da umursadıklarını sanmıyorum. Ben sonradan ortaya çıkan katilin de, cinayet sırasında benim evde olmadığımı tanıklık edenlerin de gerçeği yansıtmadığını söylüyordum.”

Cem, işte deliliğin başlangıç yeri diye kafasını kaldırıp baktı.

“Şimdi? Şimdi farklı mı düşünüyorsun?”

“Yoo, hayır.”

Neşet Akıncı rakısından bir yudum alıp havadan sudan konuşur gibi devam etti:

“Ama sen ve diğerleri benim söylediklerimi ciddiye almak yerine, suçsuz yere hapis yatmış bir adamın içerde yavaş yavaş delirdiğini hikâye etmeyi tercih ettiniz. Yoo, seni suçlamıyorum. Sen diğerlerinden biraz daha farklı bir yönden bakmaya çalıştın. Ama...”

“Ama?”

“Ama yine de tam olarak yansıtamadın.”

“Mistik deneyimler meselesi mi?”

“Evet, senin deyişinle *mistik deneyimler...*”

Cem, N.A.’yı bıraktığı yerde bulmuştu. O zamandan beri hiç değişmeden saplantılarının esiri olarak yaşamını sürdürdüğünden emin olmuştu.

“Peki o zaman neden yeniden görüşmeyi kabul ettin?”

N.A. derin bir nefes aldı. Üzüntüyle masaya bakıyordu. Cem üstelemekten vazgeçti.

“İstersen her şeyi baştan anlat. Ya da dilediğin yerden başla...”

N.A., masanın üzerindeki meze tabaklarından gözlerini ayırmadan bir şeyler mırıldanır gibi oldu. Cem eski günlerdeki gri ses tonunu kullanarak:

“Kaydetmemde sakınca var mı?”

“Hayır yok. Neden olsun ki... Bilinmek istiyorum...”

Cem masadan kalkmadan arkasına döndü ve kitaplığın çekmecesinden kayıt teybini çıkardı. Kaseti kontrol edip kırmızı düğmeye dokundu.

“Sana ressamın hikâyesini anlatmamıştım değil mi? Evet... Aslında oradan başlamalıyım. İşin polisiye kısmını sonra konuşuruz. Benim bulunduğum koğuşta çeşit çeşit adam vardı. Birçoğu ağır cezadan hüküm giymişti.

Bunlardan çok azının yüzüne bakınca, evet gerçekten kanlı katil olmalı, diye düşünürdün. Belki içeriye kapatılmış olmanın getirdiği bir şeydi, belki değildi... belki ben de onlardan biri olduğum için... onların suçlu olup olmadıklarını kavrayamıyordum. Gerçi ben kendimi hep masum olarak gördüm. Her neyse... Tabii koğuşun düzenini sağlayan gedikliler, ortalıkta pis işleri yapan fukara takımından adamlar falan da vardı... Onların dışında damadını öldürmekten hükümlü bir de imam vardı. Hikâyesini bilmem. İçerde o kadar boş zaman olmasına rağmen insanlar birbirlerine gerçek hikâyelerini pek anlatmazlardı. Belki benim bulunduğum koğuşta bu böyleydi. Zaten işi bu olan kabadayıları saymazsak... benim gibi 'kader kurbanları'nın hikâyeleri hep muammaydı. Çünkü insanlar suçlu da olsalar, mahkemede tersini savunmak için kendilerine öyle masumiyet hikâyeleri uydurup onlara inanmışlardı ki artık geri dönüp gerçeği anlatamıyorlardı. İmam diyordum... Aslında kötü biri değildi. Daha önce nasıl biriydi bilemem. Ama içerde sessiz ve ağırbaşlı, namazında niyazında bir adamdı. Dinî kitapları vardı. Tüm koğuştakiler... okuması olanlar... bu kitapları okuyorduk... döne döne... Bunlar, daha çok peygamberlerin hayatlarını hikâye eden kitaplardı. *Enver ül Aşkın, Saadete Ermişlerin Bahçesi* gibi adları olan, kapakları yaldızlı süslü kitaplar... Daha önceden bilmediğim bir sürü şey öğrendim bunlardan. Çoğu Kuran'da yer almayan hikâyeler. Garip ayrıntılar vardı bu hikâyelerde... Her neyse... Asıl anlatmak istediğim ressamla ilgili bir olay. Ressam dediğime bakma, lakabı öyledi... Sessiz kendi halinde biriydi. Küçük bir defteri vardı. Tek ortalı çizgili bir ilkokul defteri. Bu deftere bir şeyler çiziktirip duruyordu. Bizler de yan gözle çizdiklerine bakıyorduk ama üzerinde durmuyorduk. Yalıçapkını diye bir tip vardı, koğuşun tek neşeli ve geveze mahkûmu. Her ortama kolayca uyum sağlayan, zeki ama güvenilmez tipler vardır ya... Öyle bir adam. Bu da resimlere bakıp bakıp yorumlarda bulunuyordu. Çi-

zimler bu kitaplarda okuduğumuz dini hikâyelerle ilgiliydi. İşte bu Yalıçapkını denilen arkadaşımız her seferinde, yeni bir resim bittiğinde, bir eleştirmen gibi karşısına geçip tasvir edilen sahneyi yorumluyordu. Resimleri yapan adamın adı da Ressam'a çıkmıştı. Ressam yorumlar karşısında hiçbir tepki göstermiyordu. Hatta bu resimlere özel bir önem verdiği de söylenemezdi. Yani belli etmiyordu. Sıkıntıyla susuyordu. Yalıçapkını ise önce resimde görülen sahneyi anlatıyor, ardından da hangi dini hikâyeden olduğunu koğuştakilere soruyordu. Mesela 'Bu resimde bir adam görüyoruz... yatmış uyuyor... karanlık, küçük bir yerde... şurada duran şeyler balık ağlarına benziyor... demek ki adam bir geminin içinde... büyük bir balığın karnında gibi de... hem gemi hem balık... soldan bakınca gemi... sağdaki ise kuyruk...' falan diye başlıyor anlatmaya, ardından da bu çizime konu olan peygamberi bulduruyordu. Zararsız bir oyun. Tabii sofu imam bu işten çok da hoşnut değildi. Bir gün yakınındakilerden birine 'Bu kitapları herkese okutmakla fenâ bir iş yaptım, tövbe estağfirullah,' dediğini duymuştum. İmama göre, bilgi, ehil olmayan kişilerin eline geçince tehlike arz ediyordu. Her neyse, günler böyle akıp gidiyor, Ressam'ın her yeni çizimi bittiğinde Yalıçapkını bir televizyon sunucusu edasıyla kalkıp aynı oyunu oynuyordu. Günlerden bir gün defter bitti. Daha doğrusu Ressam bu deftere yaptığı resimleri sayfa sayfa ayırıp pencerenin altındaki duvara yapıştırmaya başladı. Her zaman olduğu gibi sessizdi. Yirmi küsur sayfa yan yana yapıştırılınca ortaya büyük bir tablo çıkmıştı. Koğuştaki herkesin dili tutulmuş gibiydi. Çünkü öylesine yapıldığı sanılan bu resimlerin aslında çok daha büyük bir bütünün parçaları olduğu ortaya çıkmıştı. Bir kere bu herkesi şaşırtmıştı..."

Cem araya girmek zorunda hissetti kendini. Bir şey söyleyecek oldu, ama Neşet Akıncı devam etti:

"Resmi merak ettin değil mi? Aslında çok basit bir fikir... Kocaman bir ağaç resmiydi bu. Tek tek çizilirken re-

simlerin karanlık yerleri sandığımız gölgeler birleşerek büyük bir ağaç meydana getirmişti. Ağacın dibinde bir kadınla bir adam duruyordu. Aralarında yılan kuyruklu, boynuzlu ve çatal dilli şeytan... Onlara elma uzatıyor..."

"Adem ve Havva..."

"Elbette. Sonra ağacın gövdesinden ayrılan dalların her birinde ayrı bir sahne yaşanıyordu. Örneğin dallardan birinde bir adam genç bir çocuğu yatırmış boğazlamak üzere..."

"İbrahim Peygamber..."

Neşet Akıncı, Cem'in bunun bir oyun gibi sürdürmek istediğini anlamıştı.

"Bir başka dalda yine genç bir adam, sırtında başka bir genci taşıyor. Dalın ucuna bir karga konmuş... Arkada yaprakların arasında iki genç kız ağlayarak onlara bakıyor..."

Cem bu sahnenin hangi peygambere ait olduğunu bilemedi. Neşet Akıncı devam etti:

"Habil ile Kabil..."

"Bir dakika... Bölüyorum ama bu resmi anlamadım. Karga nereden çıktı? Genç kızlar?"

"Bu kitaplarda okuduğumuza göre Habil ile Kabil'in hikâyesi şöyle: Biliyorsun Adem ile Havva cennetten kovulunca dünyanın farklı yerlerine atıldılar. Yıllarca birbirlerini aradılar, Yaradana bağışlanmak için dua ettiler. Sonunda Adem'in tövbesi kabul edildi ve Havva'ya kavuştu. Havva, yirmi defa gebe kalıp her seferinde bir erkek ve bir kız çocuk doğurdu. Adem'in şeriatinde bir batında doğan kız, öteki batında doğan erkeğe verilirdi. Kabil ile aynı batında doğan İklîma adındaki kız, Habil ile aynı batında doğan Yehuda adlı kızdan daha güzeldi. Adem, Yehuda'nın Kabil'e verilmesini emretti. Kabil ise hükme razı olmadı. Bunun üzerine Adem, 'Eğer benim hükmüme razı olmazsanız, mürafaanızı her türlü hâcetlerin kadısına dönüp onun emrine razı olur ve onun vereceği hükme boyun eğersiniz!' dedi. Yani işi Yaradana hava-

le etti. Kabil çiftçiydi ve hasadını Yaradana sundu. Habil çobandı ve güttüğü sürüden bir koyun sundu. Her kimin hediyesi kabul olursa İklima'yı onun alması gerektiği üzerinde anlaştılar. Ve gaipten Habil'in sunduklarının kabul olduğuna dair işaret geldi. Buna rağmen Kabil emre itaat etmedi. Kıskançlık ateşiyle yandı. Habil'i uykusunda öldürdü. Ve ölüsünü kırk gün gezdirdi. Cesedi ne yapacağını bir türlü kestiremiyordu.”

“O güne dek kimse ölmemiş mi?”

Neşet Akıncı omuzlarını silkti.

“Bilmiyorum. Sanırım ölmemiş. Bunlar Adem’le Havva’nın ilk çocukları.”

“İlginç... Kabil’in Habil’i öldürdüğünü, bunun ilk cinayet olduğunu biliyordum da... Bunun bir aşk cinayeti olduğunu şimdi öğrendim. Bunun ilk ölüm olduğunu da bilmiyordum. Yani insan düşününce bu sonuç çıkıyor tabii ama yine de ilk ölümün cinayet olması garip... Bu tür hikâyelerde hiçbir şeyin rastlantı olmayacağı da düşünülürse... Peki karganın işi ne resimde?”

“İşte... Kabil kardeşinin cesedini ne yapacağını bilemiyor ve kırk gün sırtında taşıyor. Sonra bir gün, bir karganın toprakta bir çukur kazarak bir başka karganın ölüsünü gömdüğünü görünce, o da kardeşini gömüyor. İşte resimdeki karga da o yüzden orada. İnsanoğlunun ölülelerini nasıl defnedeceklerini öğrendikleri hayvan. Tabii, *Saadete Ermişlerin Bahçesi*’ni ezberlemiş olan biz koğuş ahalisi için bu çok açık bir tabloydu. Ağacın diğer dallarında da benzer şekilde dinî hikâyeler vardı. İşte, bir dalda Yakup Peygamber uyurken başucunda melekler gökyüzüne merdiven dayamış inip çıkıyorlar... bir başka dalda Meryem Ana İsa’yı doğurmuş çevresinde hayvanlarla... bir başka dalda Süleyman Peygamber ayakları kıllı barbarların kraliçesine tahtını gösterirken... Yusuf Peygamber’i kardeşleri bir kuyuya atarken... Tüm bu dalların ait olduğu dev ağaç da aslında bir geminin ortasından yükseliyor...”

“Tabii ki Nuh’un gemisi.”

Neşet Akıncı başını salladı.

“Elbette... bu geminin yüzdüğü denizin sularını yaran bir de yaşlı adam var.”

“Musa Peygamber!”

Cem hayalinde canlanan resimden etkilenmişti. Böyle bir resmi daha önce görmüş gibi gözünde canlandırabiliyordu.

“Peki bu resimde Hz. Muhammed nerede?”

Neşet Akıncı içini çekti. Bu soruyu bekler gibiydi.

“İşte meselelerden biri de buydu. Hz. Muhammed, insan yüzlü kanatlı bir ata, Burak’a binmiş ağacın gövdesi boyunca yükselirken resmedilmişti. Yukarıya doğru hareket halinde...”

“Miraç!”

“Evet. Belki de tüm bu resim, Hz. Muhammed’in miraç sırasında gördüklerinden ibaretti. Yani resmin asıl kahramanı, gerçek kişisi oydu. İşte bu resim parça parça tamamlanıp da duvardaki yerini alınca herkes şaşkınlıkla önüne geçip seyre daldı. İçimizden biri, bu hikâyelerden habersiz olan, okuma-yazma bilmeyen ve aramızdaki en fakir mahkûm, Çoban Salih, parmağıyla Musa Peygamber’i işaret ederek Hasan Hoca, diye mırıldandı. Önce ne dediğini kimse anlamadı. Sonra herkes bir Hasan Hoca’ya...”

“Hasan Hoca?”

“Kitapların sahibi sofı imam... Herkes bir Hasan Hoca’ya, bir Musa Peygamber’e bakıyordu. Gerçekten de sakalıyla, takkesiyle, göbeğiyle, şalvarıyla ona benziyordu. Gerçi resimler tükenmez kalemle yapılmıştı ve pek de güzel sayılmazdı. Yüzler bedenlere oranla çok daha büyüktü...”

O âna kadar resmi renkli yağlıboya bir tablo olarak hayal etmekte olan Cem biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

“...ama yine de benziyordu. Bunun üzerine Yalıçapkı-

nı resmedilen peygamberlerin yüzlerinin koğuştaki mahkûmlara ait olduğunu keşfedip söylemeye başladı. Bu bir kargaşa yarattı koğuştaki. Herkes hep bir ağızdan bağırıyordu... kimin kim olduğu anlaşılmıyordu. Sonunda Yalıçapkını bir liste çıkardı. Gerçekten de herkes birisiyle eşleşiyordu. Resimdeki hayvanların bazıları da gardiyanlara benzetilmişti.”

Cem gülümsüyordu. Duyduğu en garip hapisane hikâyesiydi.

“İşte o sırada birisi Ressam’ın yüzünün hiçbir peygamberde olmadığını fısıldadı. Yalıçapkını bir sandalyenin üzerine tüneyip tüm resmi santim santim inceledi. Saatlerce... Hayvanlardan bazılarını Ressam’a benzetti ama hiçbiri de tam oturmuyordu. Bu arada Ressam ranzasında arkasını dönüp yatmıştı. Belki de uyuyordu. En sonunda Yalıçapkını yenilgiyi kabul etti: ‘Bu resimde yüzü görünmeyen tek bir Peygamber kaldı,’ dedi. Herkes Burak’ın üzerinde yüzü peçeli olarak resmedilmiş Hz. Muhammed’e bakmaya başladı. Koğuş ahalisi Ressam’ın kendini Hz. Muhammed olarak resmettiğine emin olmuştu. Birden, Hasan Hoca hışımına yerinden fırladığı gibi duvardaki resmi yırtmaya başladı. Küfür bu küfür, diye bağırıyordu. Günahlarından bir kısmı silinir ümidiyle birkaç mahkûm daha ona katıldı. Birkaç dakika içinde resimden eser kalmadı. Ben mani olmak için ranzamdan fırladım. Feci bir kavga çıktı. Hasan Hoca ve yandaşlarıyla yumruk yumruğa geldik. Gardiyanlar bizi ayırana kadar da sürdü bu. Hayatımda ilk kez dövüşüyordum.”

Cem yerinden kalktı, ışıkları açtı. Hava kararmaya başlamıştı.

“Resim gitti yani? Sonra ne oldu?”

“Sonra... ben hücre cezası aldım. Bu ceza benim uzletim oldu. Orada yaşandı her şey. Orada açıldı gaybın kapıları... Hücre... Karanlık bir yerde kendime geldim. Ne bir ışık ne bir pencere... Kimi zaman kapının altındaki kapaktan içeri sürülen kuru ekmek ve su... Sabahın akşa-

ma karışıp yok olduğu bir yerdeydim. Hapishanenin uzak bir yerinde olmalıydım. Tam bir sessizlik hüküm sürüyordu. On yedi yıldır hapisteydim. Ömür boyu sürecektir olan bir cezanın daha başlarında sayılırdım. Ama yine de on yedi yıl uzun bir süre. Çok uzun bir süre. Aklımı kaçırmamak için güzel şeyler düşünmeye çabaladım. Eski güzel günler... O kadar uzaktaydılar ki... Geçmişteki hayatımı ancak çok önce görülmüş bir rüya gibi belli belirsiz hatırlıyordum. Zamanın sisi arkasında ayrıntılar seçilmiyordu. Ben buraya düşmeden önce nasıl biriydim? Kimdim? Çocukluğum? Gençliğim? Karım? Ne olmuştu da ben bu hücrede bir fare gibi kapana kısılmıştım? Her yerim ağrıyordu. Bu ağrılar beni bir süre hayata bağladı. Ağrıyı hissettikçe vücudumun farkına varıyordum. Bir bedenim olduğunu ancak bu şekilde anlayabiliyordum. Peki ya ruhum? Hatıralarım... Hatırladığım şeyleri kaybetmemek için aklıma gelenlere sıkı sıkıya sarılıyordum. Dışlerimi sıkıp bölük pörçük hatırladığım anları birer tablo gibi aklımda defalarca canlandırıyordum. Bu bazen elektrik tesisatını yenilemek için gittiğim Tarabya'daki bir köşkün bodrum katı oluyordu... Kablolar, elektrik saatleri, buvatlar, çiviler, penseler, beraber çalıştığımız Sinan'ın ara verdiğimiz bir sırada gömlek cebinden çıkarıp bana sigara uzattığı bir sahne olabiliyordu... Yani normalde asla hatırlayamayacağım ya da hatırlasam da üzerinde durmayacağım bir sahne. Ama bu sahneyi sahipleniyordum. Hareketleri aklımın içinde tamamlıyordum. Çünkü o zaman anlıyordum ki ben Neşet'im, elektrikçi Neşet. Varım ve çalışıyorum. Oradayım, Sinan beni görüyor. Duyuyor. Sonra evimde bir sahne. Kapıyı açıyorum ve Gülistan'ın hazırladığı yemeğin kokusu. Mercimek çorbası, kıymalı patates, diye içimden geçiriyorum ayakkabılarımı çıkarırken. Çoraplarımın parmak yerleri terden ıslanmış. Öyle bir an. Ya da televizyon seyrediyoruz Gülistan'la. Ben elma soyup ona uzatıyorum. Elma bıçağın ucunda. Çocukluğumdan bazı anlar. Babamın iç donuyla

sedirde oturuşu. Bana sigarasını yaktırıyor. Aferin Neşet, diye gürlüyor. Yerdeki halının üzerinde büyük bir ıslaklık hatırlıyorum. Sütü devirmişim o gelmeden önce... Annemin kucağında uyuyorum bir otobüs yolculuğu sırasında... Soğan kokusu... Bunlar gibi hatıra parçalarına yoğunlaşmış onları bir arada tutmayı başarırsam bu karanlığın içinden çıkarmışım gibi geliyordu. Ancak bir an geldi... Her şey silindi. Uyanık mıydım uyuyor muydum... anlayamıyordum. Garip bir hal içinde olduğumdan, ne kadar zamandır orada olduğumu, hatta kim olduğumu bile hatırlayamıyordum. Ellerim vardı ve hepsi oydu. Duvarı ve yerleri ve kendimi ve yerde yatmam için konulmuş olduğunu artık anlayamadığım döşeği elliyordum durmadan. Ellerimin uzandığı yerde, dokunduğum yerlerde bir şeyler vardı. Bu gerçektir. Ama dokunan kimdi? Ben neydim... Sakladığım anı parçalarını dilediğim zaman gözümün önüne getirebiliyordum ama bu resimlerdekilerden hangisi bendim? Bunu artık bilemiyordum. Bazen Sinan oluyordum, bazen babam, bazen halıdaki leke, bazen de annemin kucağındaki sıcaklık... Halden halle geçiyordum. Ancak bunun farkında bile değildim. Hiç kıvıldamadığım halde bedenimden bir kuş gibi çıkıp karanlık göklerde uçuyor, aşağıdaki dünyanın hadiselerini izleyebiliyordum. Ellerim bazen birer pençeye dönüşüyor bir cesedi gömmek için toprağı kazıyor, bazen ağaç dalları oluyor yaratıcıya açılan onlarca el, onlarca dua... Bazen her biri bir başkasının günahını sayıyor, bazen karanlıktan yapılmış kadınları okşuyordu. Boşluğun içinde beliren peygamberlerle konuşuyor, Hazreti Muhammed'in atını tımarlıyor, Musa'nın asasını yontuyordum. Kimi zaman İsa Peygamber'in yanında çarmıha gerilmiş haydutlardan biri oluyordum, kimi zaman Yunus Peygamber'i yutan balık. Bir kuyunun dibinde oradan çıkarılıp kaderimi yaşamamı sağlayacak kervanın gelişini beklerken anlıyorum ki adım Yusuf. Ellerimi uzatıp bir şeylere dokunabilmek için yürüyorum karanlıkta... anlıyorum ki

gurbet çölünde Adem'im. Orada her şeyi görmek mümkündü. Ama gördüklerim ne gerçekti ne hayal. Ne yaşıyordum ne de ölmüştüm. Berzah âleminde bir toz zerresi gibi o hayalden ötekine geçiyordum. Ellerimi uzattığım yerdeki hücremin duvarları bu dünyanın sınırlarıydı. Berzah'taydım... Yaradanı benden ayıran o incecik çizginin üzerinde bir noktaydım. Bir gün hepsi bitti. Kollarımdan dışarıya sürüklenerek çıkarıldım. Yüzüme su serpil-di. Gözlerimi açmaya çalıştığımda hissettiğim acı yüzünden çığlıklar atıyordum. Koğuşa teslim edildim. Sonradan anlattılar. Yalıçapkını bakmış bana. Kendini sorumlu hissetmiş olanlardan diye. O resmi keşke hiç yapmasaydın Neşet, keşke hiç asmasaydın duvara, keşke hiç açmasaydım ağzımı, diyordu başucumda oturup... ben Neşet diye biri olduğumu anlıyordum.”

Cem kasetin arkasını çevirirken ilk görüşmelerinde Neşet Akıncı'nın bu resim meselesinden ve hücre cezasından neden hiç söz etmediğini kendine soruyordu. Acaba ilerleyen deliliğin bir sonucu muydu bu hikâye?

“Yalıçapkını anlattıkça hücreden önceki hayatımı hatırlıyordum. Evet, tek tek o resimleri nasıl yaptığımı, tükenmez kalem nasıl kavradığımı, bunları yaparken aklımdan geçenleri... hepsini hatırlıyordum ama bir terslik vardı... Yani her şeyi bir başkasının başından geçmiş gibi hatırlıyordum. O yüzden sana da Ressam'ın hikâyesi diye anlattım. Ben demeye dilim varmıyordu o hücreye girmeden önceki ben için. Artık başka birisiydim. Bu arada durumum kötüydü. Hastaneye sevk edildim. Ölümlerden döndüm. Bir yanımda burada, bir yanımda öteki âlemde yaşamaktan belirsizleşmiş, saydamlaşmıştım. Kendi içime baktığımda her şeyi sinema filmi gibi görüyordum.”

Birden sustu Neşet Akıncı. Cem ne diyeceğini, ne soracağını bilemedi. Serap'a anlatmak istediği de buydu. Neşet Akıncı anlattıklarında samimiydi. Doğruyu söylüyordu. İnanıyordu ağzından çıkan her bir söze.

“Sonra masum olduğun anlaşıldı?”

Neşet Akıncı, bebek telsizine bakarak gülümsedi.

“Tabii. Bundan daha doğal bir şey olamazdı. Artık orada işim bitmişti. Dışarı çıkmalıyım ve insanlara anlatmalıyım. Yaşadıklarımın rastlantı eseri olmadığı ortadaydı. Tüm insanlık tarihi bedenimin üzerinden hücremin zeminine akıp dünya ile yaratıcıyı yeniden bir araya getirmişti. O incecik sınır, Berzah denilen sınır benim zavallı bedenimdi. O yüzden önce bu hapse düşmeliydim, yani Gülistan’ı öldürmüş olmalıyım, ardından o resmi yapacak ve o hücreye girecektim. Azabın ateşinde piştikten sonra masum olduğum anlaşılacaktı. Şüphesiz yaratıcı için imkânsız olan bir şey yoktur. O nedenle bir katil oluştu geçmişte, bugünde ve gelecekte... O yüzden ben yeniden dünyaya fırlatıldım... O yüzden beş bugün burada seninle beraberim...”

“Bir tür peygamber olduğunu mu söylüyorsun?”

“Bunu siz söylüyorsunuz... Ben sadece anlatıyorum. Evet, tabii sen ve diğerleri hep bir mucize görmek istiyorsunuz. Mucizeleri ben gösteremem. Mucizeleri o gösterir. Bizler onun aracılarıyız. Hepimiz onun elçisiyiz. Hepimiz onu temsil ediyoruz. Hepimiz oyuz. O kendini sonsuza çoğaltabilen bir varlık. Her birimizin hayatı ona aittir. Biz ne yaşıyorsak onun tecrübesidir. Her birimizde kendini bir kez daha tanır. Her birimizde bir kez daha bilinir. Sınırları sonsuz olduğu için birbirimizden farklıyız. Ama hepimiz aynıyız, değil mi? Her şeyin bir tek şey olduğunu biliyoruz ama neden görmezden geliyoruz? Çünkü böyle olması gerekiyor. Acı çekiyoruz. Ama asıl acıyı çeken o. Biz ancak bir kitabın içinde yazılı olan bir hikâyenin kahramanları olarak acı çekiyoruz. Sayfalar ilerliyor ve sıramız gelince yapmamız gerekeni yapıyor, bunları kendi irademizle yaptığımızı sanıyoruz...”

“Peki o zaman neden... Neden cezalandırılıyor?”

“Gerçekten cezalandırıldığımızı mı sanıyorsun? Bize anlatılan cehennem, yaratıcının çektiği acının çok basit bir tercümesi. Bir kitabın içindeki kahramanlar acı çeker-

ler mi gerçekten? İşte o kadar çekiyoruz biz de... Her şey sayfalarda yazıldığı kadar gerçek. Asıl olan o kitabın yazarının çektiği acıdır. Yaratıcının yaşadığı tecrübelerden başka bir şey değiliz. Hayal ürünüyüz ve onun hayaliyiz. Hepimiz bir başkasının o hiç tanımadığımız ve asla da tanıyamayacağımız yaratıcının rüyasından başka bir şey değiliz. Büyük bir rüyanın içindeyiz. Çok büyük. İşte o yüzden Berzah âlemi de denir rüyalara. İşte o yüzden hayatla öteki âlemin sınırının adı da Berzah'tır. İşte o yüzden o sınırı akıl yoluyla aşamayız. İşte budur anlatmak istediğim."

Cem artık bu konuşmanın seyrinin değişmesi gerektiğine karar verdi.

"Neşet, sana inanıyorum. Ancak ben tanrıtanımcıyım."

"Biliyorum."

Cem istifini bozmadı.

"Anlattığın her şeyi o şekilde yaşamış olduğuna inanıyorum. Ama yine de bir de şu açıdan bakmayı dene: Masum bir adam var, işlemediği bir suçtan ömür boyu hapse mahkûm oluyor, bu neden benim başıma geldi, nedensiz olamaz, mutlaka bir nedeni olmalı, diye düşünür düşünür dinî hikâyelere dalar... kahramanlarının büyük acılar çekerek büyük kurtuluşa hizmet ettiği o hep çift anlamlı hikâyelere... yavaş yavaş ruhsal dengesini yitiriyor... ve bir gün hücreye kapatılıyor, orada gerçeklik duygusunu tamamen yitiriyor... Çıktığında büyük bir tesadüf eseri masum olduğu anlaşılıyor, asıl katil yakalanıyor ve bu inanılmaz kader tüm hezeyanları haklı kılıyor."

Neşet Akıncı'nın öfkelenebileceğini düşünen Cem yutkunarak sustu. Çok ileri gitmişti. Ama böyle yüzüne karşı gerçekte ne düşündüğünü söylemesinin de bir nedeni vardı. Bu söyleşiyi yayınlayacağı zaman kendi görüşünü belirtmek zorunda hissediyordu ve bunu şimdi Neşet Akıncı'nın yüzüne karşı söylemezse onu arkadan vurmuş olacaktı. Gergin bir şekilde Neşet Akıncı'nın ne di-

yeceğini bekliyordu.

“Cem kardeş, sana kızmıyorum. Böyle düşündüğünü biliyorum. Söylemesen de biliyordum. Anlatacaklarımın seni ikna etmeyeceğini de biliyordum. İnsanlar ancak kendi bedenleri ve ruhları üzerinde açılan yaraların acısını gerçekten hissederler. İnsanlar ancak kendi küçük dünyalarındaki işaretleri algılayabilirler.”

Her şeyi değiştirecek bir şey söyleyecekmiş gibi öne doğru eğildi.

“İnsanlar kendi hikâyeleriyle, kendi hayatlarıyla sınırlıdır.”

O sırada bebek telsizinde bir hışırtı oldu. Sesin şiddetini gösteren minik yeşil ışıklar yanıp sönmeye başladı. Cem dışardan gelen bir sesin Serap'ın odasındaki verici tarafından algılanmış olduğunu düşünerek ışıkların tamamen sönmesini bekliyordu. Sık sık karşılaştığı bir durumdu. Bir yandan da Neşet Akıncı'ya ne cevap vereceğini kuruyordu. Her şeye gücü yeten bir yaratıcı kendisinin kaldıramayacağı kadar büyük bir taş yaratabilir mi, gibisinden paradokslu bir soru tasarlıyordu ki telsizin hoparlöründen cılız bir ses geldi:

“Cem... Cem...”

Hırıltılı, derinden gelen bir ses.

Bu Serap'ın sesiydi. Gerçekten onun sesiydi, bu sefer bir hayal değildi. Hızla yerinden fırladı. Şakaklarındaki damarlar atıyordu. Mucize bu, diyordu içinden bir ses. Bir başka ses ise tesadüf, diyordu. Sadece basit bir tesadüf.

Odanın kapısını açtığı anda Serap'ın gözlerinin açık ve bu sefer anlamlı bir şekilde baktığını gördü. Avuçlarının içindeki kanı gösteriyordu. Bu nedir der gibi Cem'e bakıyordu. Yer ayağının altından kaydı. Gözleri karardı. Neşet Akıncı konuşmaya devam ediyordu:

“İnsanlar kendi hikâyeleriyle, kendi hayatlarıyla sı-

nırlıdır.”

Bebek telsizinden bir hışırtı duyuldu. Yeşil uyarı ışıkları yanıp sönüyordu. Mutlaka dışarıdan gelen bir gürültüyü algılamış olmalıydı alet. Bunları düşünürken bir yandan da Neşet Akıncı'ya paradokslu bir soru tasarlıyordu: Her şeye gücü yeten bir yaratıcı ikizini yaratabilir mi? O sırada pembe-beyaz aletin hoparlöründen cılız bir ses yükseldi:

“Cem... Cem...”

Hırıltılı bir ses. Derinlerden gelen Serap'ın sesiydi bu. Yerinden fırlarken bunun bir mucize olduğunu ve Neşet Akıncı'nın buna neden olduğunu düşünüyordu. Akılcı yanı ise tüm bunların basit bir tesadüf olduğunu söylüyordu.

Odanın kapısını açtığında Serap'ın yattığı yerde onlarca güvercinin kaynaştığını gördü. Odada onların gürültülerinden ve kanat hışırtılarından başka bir şey yoktu. Yer ayağının altından kaydı. Gözleri karardı. Neşet Akıncı konuşmaya devam ediyordu:

“İnsanlar kendi hikâyeleriyle, kendi hayatlarıyla sınırlıdır.”

Pembe-beyaz bebek telsizinden gelen hışırtıyla irkil-di Cem. Dışarıdan gelen bir gürültüyü algılamış olmalıydı alet. Minik yeşil ışıklar gürültünün devam ettiğini bildirirken Cem'in zihni hâlâ Neşet Akıncı'ya paradokslu sorular üretmekle meşguldü. Her şeye gücü yeten bir yaratıcı kendini yok edebilir mi, gibisinden bir soruyu aklında evirip çevirirken telsizin hoparlöründen Serap'a ait olduğu belli olan bir ses yükseldi:

“Cem... Cem...”

Telsiz işlevini yerine getirmişti. Cem hızla Serap'ın odasına koşarken içinden Gamze'ye teşekkür ediyordu.

Odanın kapısını açtığında Serap'ın gözlerinin açık ve dehşetle baktığını gördü. Midesinden çıkan dev lalenin boşluğa doğru uzayan sapını iki eliyle kavramıştı. Neşet

Akıncı konuşmaya devam ediyordu:

“İnsanlar kendi hikâyeleriyle, kendi hayatlarıyla sınırlıdır.. Mucizeler.. İnsanlar her zaman mucize görmek isterler. Hiç bıkmadan, usanmadan... Hep daha yenisini, daha farklısını... Oysa mucizeler hiçbir şeyi değiştirmez.”

“Bir an için... az önce... telsizden gelen sesi sen de duydun mu?”

Neşet Akıncı cevap vermeden bakıyordu.

“Duydun mu?”

Neşet Akıncı’nın sorularını cevapsız bırakmasına sinirlenmeye başlamıştı. Adam hiçbir şey olmamış gibi, Cem bir şey sormamış gibi susuyordu. Bir sigara içse iyi olacaktı.

“Bir sigara içelim mi? Balkona çıkalım...”

Neşet Akıncı’nın cevap vermesini beklemeden kadehini de alıp masadan kalktı. Balkona çıkıp sigarasını yaktı. Derin bir nefes... Can sıkıcı bir noktaya gelmişlerdi. Neşet Akıncı, bozuk plak gibi aynı şeyleri söyleyip duruyordu. Peki ama az önce yaşadığı neydi? Garip bir deneyim... *Déjà vu* gibi bir şey... O anların hiçbirini daha önce yaşamamıştı. Gelecekte de yaşanması mümkün olmayan sahneler... (Gelecek mi?) Nedense, içeri gidip Serap’ı görmeye cesaret edemedi. Orada, her zamanki gibi yatığından emindi.

“Her şeyin bizim anlayışımızla sınırlı olduğu hakikatini bir türlü kabul edemiyoruz...”

Cem anlamadı. Neşet’e dönüp baktı. İçerinin ışığı kafasının arkasında parlıyor, karanlıkta kalan yüzü seçilmiyordu.

Ürperdi.

Belki de bu balkonda kendisinden başka kimse yoktu.

Korktu.

Belki de bu balkonda hiç kimse yoktu. Belki de geçmiş diye hatırladığı her şey aslında başka bir şeydi. Ye-

mek masasının üzerinde duran bebek telsizini gözünün ucuyla kontrol etti. Her şey yolundaydı. Serap yaşıyordu ve içerde uyuyordu. PVS hastasıydı. Nöronlarından bazıları çalışmıyordu hepsi bu. Aksonları, dendritleri, nöronları, aralarındaki sinaptik geçişleri gösteren resimleri canlandırdı zihninde. Gerçekleri... Bebek telsizinin varlığı bu gerçekliğin garantisi gibi göründü Cem'e. Telsiz burada olduğuna göre, bu pembe-beyaz komik aletin bağlı olduğu tüm o büyük geçmiş zamanlar gerçekten yaşanmış olmalıydı. O sırada korkunç bir sesle irkildi. Sesin geldiği yöne baktı. Aşağıda iki adam cipinin camlarını patlatıyorlardı. Ön cam tuzla buz olmuştu. Elllerinde inşaat demirleriyle tüm camları teker teker indiriyorlardı. Cem kâbuslarda olduğu gibi güçlkle bağırdı:

"Hey! Ne yapıyorsunuz!"

Saçma bir soruydu. Ne yaptıkları ortadaydı.

Gürültüyü duyanlar pencerelere koşmuşlardı. Neşet Akıncı hızla sokak kapısına yöneldi. Cem kımıldayamıyordu. Balkonda elinde sigarasıyla donup kalmıştı. Neşet Akıncı'nın açık bıraktığı sokak kapısına doğru korkuyla baktı. Dışarı çıkamazdı. Serap'ı bırakamazdı. Birkaç dakikalığına bile... O sırada adamların koşarak karşı kaldırımın kenarına park etmiş arabaya gittiğini gördü. Arabanın arka kapısı aralıktı. Koltukta Şefik Bey oturuyordu. (Ulan it!) Cem'le göz göze gelince hızla kapıyı kapattı. Tam o anda mavi galoşların hâlâ Şefik Bey'in ayağında olduğunu fark etti. Oğulları da öne bindiler ve hızla sokağı terk ettiler. Apartmanın kapısından aynı anda fırlayan Kadir ve Neşet Akıncı bir süre arabanın peşinden gittiler. Birkaç adım... Çünkü araba çoktan karanlık sokakta kaybolmuştu. Nefes nefeseydiler. Balkonda olup biteni dehşet içinde izleyen Cem'e dönüp baktılar. Kadir hurda yığınının dönmüş cipe doğru hamle etti. Yüzünden hayal kırıklığı okunuyordu. Ertesi sabah oğlu arabayı bu halde görünce çok üzülecekti. Onlara yukarı gelin, diye seslendi. Yapılacak bir şey yoktu.

Önden Neşet Akıncı, ardından da Kadir girdi eve. Neşet Akıncı galoşlarını değiştirirken Kadir söyleniyordu:

“Bunlar hırsız değil...”

Kadir haklıydı. Onlar hırsız değildi. Daha doğrusu çalmak istedikleri Cem’in arabası değildi.

“Kadir... Sağ ol... Şu anahtarı al. Bagajda benim olta takımım, dalış malzemelerim vardı. Onları alır mısın? Bir de torpidodaki ruhsat ve evrakları... Sonra ilgileniriz. Şimdi en azından bunlar arabadan uçmasın.”

Kadir başını iki yana sallayıp duruyordu.

“Şehir eşkıyaları...”

“Tamam, Kadir... Sağ ol. Yarın icabına bakarız. Tamir-ciye götürürsün... Camlar dışında bir sorun yok galiba... Önemli değil.”

Kadir gittikten sonra koltuklara çöktüler. Neşet Akıncı’ya bir açıklama yapması gerekiyordu:

“Serap’ın babası ile üvey kardeşleri... Miras meselesi...”

Neşet Akıncı hâlâ nefes nefeseydi. Cem adama haksızlık yaptığını düşündü. Onun için koşturuyor, ona her şeyini anlatıyor, kendisi ise oturduğu yerden sorularıyla adamı yargılayıp duruyordu. Neşet Akıncı’yı küçümsemiş olduğunu düşünerek rahatsız oldu.

“Yıllar önce babası onları terk edip başka bir kadınla evlenmiş. Serap sağlığında onlarla hiç görüşmezdi. Ama işte şimdi Şefik Bey ve oğulları ortaya çıktılar. Serap’ın şirketinden pay istiyorlar... Benim hakkım olmayan bir servetin üzerine konduğumu düşünüyorlar. Bugün... buradaydı. Adamı kovdum. Tartıştık. Bana bağırıp çağırdı. Tehditler savurdu. Sonra da... İşte gördün... Arabayı hurdaya çevirdiler.”

Anlatmak iyi geliyordu. Anlattıkça, olaylar şekilleniyor, sıra dışı olan şeyler kolaylıkla sıradan gerçekliğe dönüşüyordu. (Şefik Bey’in ayağında galoş olması normal mi Cem?)

“Zor bir durum... Ama sadece bu değil...”

Cem Neşet Akıncı'nın yüzüne baktı. Ona bazı şeyleri (her şeyi) anlatabilirdi.

“Neşet... Bugüne kadar hep sen anlattın, ben dinledim.”

“Öyle mi?”

Neşet Akıncı'nın cevabındaki müphem tarafı görmezden gelerek devam etti:

“Bu sefer ben anlatsam...”

“Ama nereden başlayacağını bilmiyorsun.”

“Ama nerden başlayacağımı bilmiyorum.”

“Yaşadıklarında alışılmadık bir yan olduğunu seziyorsun. Ama...”

“...bir yan olduğunu seziyorum. Ama tam olarak adlandıramıyorum.”

“Üzerine çok düşündün ve...”

“Üzerine çok düşündüm ve... zaman zaman kafam karışıyor. Örneğin şimdi burada oturmuş konuşuyoruz ve ben sana bir şeyler anlatmaya çalışıyorum ama ağzımdan çıkan her şeyi ben daha söylemeden...”

“...önce benim fısıldadığımı sanıyorsun.. Tabii, böyle bir şey...”

“...olamaz. Kafam karışık biraz. Yorgunum. Hep burada olmak beni yavaş yavaş... Serap'ın kazasından sonra eve kapandım. Kimseye tam olarak anlatamadığım bir nedenden dolayı Serap'a bir hemşire tutmak ya da onu bir kliniğe yatırıp hayatıma devam etmek yerine kendim bakmayı tercih ettim. Zaman zaman o da bunun doğru olmadığını söylüyor. Yani... demek istediğim... Ama ben böylesinin, onunla sürekli ilgilenmenin, onunla konuşmanın işe yarayacağını düşünüyorum.”

“Bazen umudunu yitiriyorsun ve delireceğinden...”

...delireceğimden korkuyorum. Çok uzun bir zamandır buradayım. Bu ev, artık içinde yaşadığım ev değil sanki... Tıpkı şu anda konuşurken... senin yüzünü tam olarak göremesem de orada olduğunu bilerek... ama senin de

artık o bildiğim Neşet Akıncı olmadığını... başka biri olduğunu düşündüğüm gibi... bu evin de benim ya da Serap'ın yaşadığı yer değil de... bir sahne ya da bir hücre olduğunu hissediyorum. Sezgilerim her zaman çok güçlü olmuştur Neşet. Hani her insanın en kuvvetli olduğu bir yanı vardır ya... Diğer tüm özelliklerinden farklı olarak... İşte benim de en kuvvetli yönüm aklım ya da duygularım ya da bunları ifade etmekteki ustalığım olmadı hiç... Sadece sezgilerimin diğer insanlarla aramda bir fark yarattığını düşünmüşümdür. Senin de başka biri olduğunu ve sana her şeyi anlatabileceğimi seziyorum. Her şeyi... Serap'a bile anlatmaktan kaçındığım... Aslında kaçınmak da değil, istesem anlatabilirdim. Ağbimin durumunu... Ama bir türlü anlatmak istemedim, sağlığındayken... Şimdi de bir yararı yok... Düşünüyorum da daha önce Serap'a anlatmış olsaydım, belki de şimdi Serap orada yatıyor olmazdı. Tıpkı senin de burada olmayacağı gibi. Yani karını öldürmüş olmasaydın burada olmayacaktın... Tabii bunları seziyorum, bunların doğru olduğunu biliyorum ama mantıklı bir açıklamaya dönüştüremiyorum. Serap'a çarpan arabayla ağbime çarpan araba arasında yıllar var. İki araba arasındaki yıllara mekân farkını da eklersek... Demek istediğim bu kazaların tek başlarına kaza oluşlarının ötesinde bir anlamlarının olduğu... İki kazanın... benim hayatımda iki kazanın bu şekilde üst üst gelmesinin de tesadüf olmadığını düşünüyorum. Yok hayır, senin gibi tanrısal bir olaydan söz etmiyorum. Ama belki de söz ediyordumdur. Artık bu kavramların bir önemi yok benim için. Çünkü kendi hayatımı anlamlandırırken her ayrıntının bu büyük resimde kendi anlamını seslendireceğini biliyorum.

Bunu az önce bir kez daha hissettim.

Kadir'in oğlunun arabamın içinde -bir zamanlar benim karakolun bahçesindeki hurda arabanın içinde oynadığım gibi- oynaması ve şimdi arabamın gerçekten de hurda yığınının dönüşmüş olması bir tesadüf değil. Sade-

ce benim hayatım için anlamlı olan bir ilişki...

Bu 'her şeyin görüldüğünden farklı anlamlar taşıması' zihnimi zorluyor. Şu dünya üzerindeki varlığımı, hayatımı kolaylıkla kavrayamıyorum. Zaten bu evin içinde benim bir gelecek hayatımdan söz etmem mümkün görünmüyor. O yüzden de...

Hücrende geçirdiğin zamanı anlatırken bir benzetme yaptın, Berzah âlemi dedin. Gerçek dünya ile öte âlemi, insanla yaratıcıyı, hayalle gerçeği ayıran bir sınır-âlem... İşte benim için de bu ev öyle oldu. Dışarı çıkamıyorum. Çıkabilirmişim gibi geliyor ama bunu yapamayacağımı biliyorum. Ne zaman bu hale geldiğimi de anlayamıyorum. Burası, evet, şimdi çok daha iyi kavıyorum, Berzah'tan başka bir şey değil. Adını koymak gerekli. Adını bulamadığım için aklım karışıyordu. Serap... O da Berzah âleminde asılı kalmış gibi. Ne öteki tarafta ne de burada... Ayasofya'da duvarın içinde kaybolan papaz gibi... Bekliyor. Bekliyorum. Onu çok özlüyorum. Şefik Bey'in bir zamanlar -ki artık o geçmiş zaman şimdi burada gibi hissediyorum- karısı ile kızı içerdeki odada uyurken onları özlemesi gibi... Sesinin zihnimin içinde yankılanması için uğraşıyorum. Konuşuyorum. Konuşuyor. Konuşuyoruz. Artık bu dünyaya ait olmayan seslerle... Gerçek gibi ama değil. Bunu ikimiz de biliyoruz. Bu ev gibi...

O nedenle çevreme baktığımda, şu duvarlara asılmış olan nesnelerin gerçekten orada olduklarına da inanmıyorum. Oraya benim bildiğimden farklı bir amaç için yerleştirilmiş olduğu kuşkusu... Bu nesnelerin, bu koltukların, kitaplığın, şu içki şişelerinin gerçek nesneler olmayıp hayatımla ilgili bir resmi canlandırmak için buralara konmuş olduğu hissi... Her birinin kendi sınırlarının içinde hapsolmuş başka şeyler olduğu sanrısı...

Duvardaki resimler... Tabaktaki lale motifleriyle Aslı'nın peşine takıldığı gizem arasındaki kesişim yanda duran Yedi Uyurlar resmiyle bir kez daha üst üste gelerek bir gizemi tekrar ediyor. Aslı o lale figürünü izleyerek

Efes'e gidiyor ve başka bir nedenle, tesadüfen Yedi Uyurlar Mağarası'nı geziyor. Ardından Meryem Ana'ya varıyor. Senin aynı gün içinde gelip anlattığın peygamber hikâyeleri... yine Meryem Ana var. Tüm bunların yan yana gelişinde kuşkulananacak bir yön olmalı... sanıyorum. Üstelik bu kuşkuyu ciddiye alıyorum. Her şeyin her şeyle ve en sonunda benimle ilgili olması gibi bir durum... Delilik denilebilir. Sana da deli diyorlar. İşte bu durum... Yani senin hayatınla benimkinin tam bu noktada ben bunları söylerken kesişmesinde olduğu gibi. Korkunç bir şey. Her şeyin benimle ilgili olması.

...Korkunç bir şey. Her şeyin benimle ilgili olması. Serap'a gazete okuyorum. Bir haber. Ağbi-kardeş atla yolculuk ediyorlar. Ağbiyi yıldırım çarpıyor. Bunu okuyan kim? Ben. Nerede okuyorum: Serap'ın ölmek üzere olan bedeninin başında. Ne düşünüyorum: Ağbimi. Serap gibi bir trafik kazasına kurban gitmiş olan ağbimi. Okuduğum haberdeki oğlanın ağbisinin yanmış cesedi üzerine kapandığı ânı yeniden yaşıyorum. Yanık et kokusu genzimi yakıyor. Ağbimin cehennemde yandığını hissediyorum o anda. Ne o, ne de ben inançlıydık. Yandığı cehennem de bu yüzden kutsal kitaplarda anlatılanlara benzemiyor.

Sonra ipuçlarını bir araya getirmeye çalışıyorum. Tüm bu ayrıntıları yan yana, üst üste koyuyor, ortaya çıkarmakta olan resmi anlamaya çalışıyorum. Tabii ki soruyorum. Durmadan soruyorum. Ardından Aslı'dan bir mektup alıyorum. Meryem Ana'nın orada olmadığını söylüyor. Daha doğrusu hem orada hem değil. Hem o ev onun için orada ve aynı zamanda tıpkı şu duvarda asılı Venedik maskesi gibi ardında bir yüzü saklamıyor. Senin, sen olmayan geçmişteki senin, yani Ressam'ın çizdiği peçeli peygamber resmi gibi. Hem orada hem değil. Hem o, hem sen.

Hep böyle değildim, bunu da düşünüyorum. Ancak bazı olaylar sırasında... büyük felaketlerinde hayatımın...

örneğin kazayı haber aldığım gece... Şimdi hatırlayamadığım güzel bir rüyadan uyandırılmıştım. Deniz kokusu burnumdan henüz gitmemişti. Tam o an! Ya da ağbimin ölümünün ardından eve gelen adamları kapının ardından dinlerken... babamla anneme bazı karanlık bilgiler verirken... üniversitenin bahçesinde yalnız başına yürürken... birilerinin beni izlediğini fark ettiğim zamanlardaki gibi... O anlarda her şeyin hem görüldüğü gibi basit, hem de algı sınırlarımın ötesinde başka bir âlemin ifadesi olduğunu sezerdim... Sonra da bu akıldışında yaşanan deneyimleri hızla unutturdum.

Belki de o yüzden hep gerçeği aradım. İnsan hikâyelerinin peşine düştüm. Muhabir olmadım ama muhabir oldum. Gazetecilik benim için bir meslek olmadı hiçbir zaman. Yapmam gereken tek şeydi. Başkalarının ne hissettiğini, ne yaşadığını anlamaya çalışmak için bir yol. Kendim hariç herkesin yerine kolaylıkla geçerek düşünme yeteneğimi bu sayede geliştirdim. Kendime bakmamak için, ağbime bakmamak için...

Ağbim... Nasıl büyük bir utanç... nasıl büyük bir hayal kırıklığı... Çok severdim. Benden yedi yaş büyüktü. Ben o yüzden tüm yaşitlarımdan hep yedi yaş büyük oldum. İlkokulda benim dünyam, onun odasında arkadaşlarıyla yaptığı toplantılar sırasında kapının altından, anahtar deliğinden sızan kelimelerle kuruluyordu: *üniversite, boykot, amfi, pankart, milli demokratik devrim, asya tipi üretim tarzı, hoşimin, diyalektik, oligarşi, sosyal faşist, memleketimden insan manzaraları, deniz gezmiş, devrimci gençlik, filistin askısı...* Çocuk zihnimde, çizgi romanlardan tanıdığım isyancı kahramanların konuşma balonlarını bu kelimelerle doldururdum. Kırmızı urbalar her zaman kötüydü ve yenilmeye mahkûmdu. Ağbimin her şeyi yapmaya gücü yeterdi. Tüm bu toplantılar bittiğinde, diğer ağbiler ve ablalar kafamı okşayıp gittiklerinde ağbim bizimle beraber sofraya oturur, endişeyle birer ikişer evi terk eden o gençlerden biri değilmiş gibi politi-

kacıların taklitlerini yaparak güldürürdü hepimizi. Babamlar ne düşünürdü bilmiyorum. Gözümü o zamanlar ağbimden alamıyordum. Onun gibi olmak dışında bir hayalim yoktu. Diğer çocuklara acırdım. Böyle bir ağbileri yoktu ve yine de bunun ne büyük bir eksiklik olduğunu fark etmeden gündelik hayatlarına devam ediyorlardı. İnanılmaz değil mi?

Sonra... bir gün askere gideceğini öğrendim. Sıcak bir ağustos günüydü. Bavulunu toplarken ılık çalıyordu. Ajda'nın bir parçasıydı. Hiç unutmuyorum. Her zamanki gibi neşeliydi. On üç yaşındaydım. Sakallarım çıkmadığı için mutsuzdum. Kapının pervazına yaslanmışım. Ayaklarım çıplak. Onu izlediğimi fark edip bana döndü. Korkma, dedi, askerden korkulmaz. Anlamadım. Sonra 12 Eylül oldu. Bir süre sonra da... 82 Şubat'ıydı galiba, döndü. Ben biraz daha büyümüşüm, olup bitenleri kavrayacak yaşa gelmişim. Herkesi topladıklarının farkındaydım. İşkencenin, idamların... Ağbim askerdeydi evet... Onun için de endişeleniyordum. Arkadaşlarına ne olduğunu merak ediyordum. Askerden döndüğünde bir gariplik olduğunu sezmişim. Halindeki farklılık neydi tam olarak... Bunu bilemiyordum. Çünkü aslında hiçbir fark göremiyordum! Neşesinden bir şey eksilmemişti. Sorun da buydu zaten. Yaşananlar onu hiç etkilememişti. Başka bir boyutta yaşıyor gibiydi. Bunun nedenini çok sonra anlayacağım. Cenazesinde neden hiç arkadaşının olmadığını... evimize iki sivil polisin gelip neden ona ait olan her şeyi kolileyip götürdüklerini... onu öldüren şeyin basit bir trafik kazası olmadığını... evet, seziyordum. Öldüğü gün de sezmişim. Ama tam olarak adlandıramamışım. Neden sonra anlayacaktım.

Bir gün üniversiteden çıkıyordum. Ağbimin ölümünden sonra ben de başka biri olmuşum. Eğer üniversite sınavından önce olsaydı o kaza... herhalde hiçbir yeri kazanamazdım. İşte üniversiteli olmuşum ama ne okulu bitirmek ne de gelecekte bir şeyler yapmak konusunda en

ufak bir heyecanım yoktu. Günün hangi saati olursa olsun hep karanlık gibiydi. Bir çocuk vardı. İdam edilmeden önce... Onyediyi yaşında olduğu için galiba önce yaşı büyütölüp sonra idam edilmişti... İşte onun bir resmi çıkmıştı bir dergide. Gözümün önünde hep onun resmi canlanıyordu ağbimi düşünürken. Oysa ağbim benden daha uzun boylu, daha sarışın, daha yapılı bir adamdı. O çocuk ise çok daha cılız... Esmer. Nedense... hep o görüntü. Üzerine kapanmakta olan demir kapının karanlık gölgesi benim de üzerime kapanıyordu... o yüzden günün hangi saati olursa olsun hava hep karanlıktı. Ben... karanlıkta yürüyen bir hayaletten başka bir şey değildim. Aslında beni o cehennemden çekip çıkaran Serap oldu. Yavaş yavaş, hiç fark ettirmeden. Ona hiç anlatamadım. Zaten anladığını hissettiğim için belki. Yeniden bir hayata başlayabilmek için unutmak istiyordum belki. Bilmiyorum. Ama bu çok daha sonraydı. Asıl...

Asıl... Bir gün, hiç unutmuyorum, Gökova'ya termik santral yapılması diye imza toplanıyordu gizli gizli, ben de acele bir imza verip üniversiteden çıktım. Hızlı adımlarla yürüyordum. Yeşil avcı çantam omzumdan sarkıyordu. Birinci sigarası içmeye başlamıştım. Yabancı sigaralar serbest olmasına rağmen bu filtresiz kısa sigaralara geçmişin güzel değerlerini taşıdığı inancıyla bağlanmıştım. Biri yolumu kesti. Nasılsın Cem, dedi. Başın sağ olsun. Ağbimin arkadaşlarından biri olduğunu düşündüm o an. Evet, dedi, arkadaşlarından biriydim. Böyle söylüyordu ama onu daha önce gördüğümü hatırlamıyordum.

Bir kahveye girdik. Kuytu bir yere oturduk. Kalbim güm güm çarpıyordu. Bu adam kimdi ve benden ne istiyordu? Sonra sakın bir sesle ağbimin onlar için çalıştığını söyledi. Kim, kimler... diyemedim. Susuyordum. Oturduğumuz masanın eski yeşil çuhasına siliyordum avuçlarımdaki teri. Ağbin, vatani için öldü, şehit oldu, dedi. Kulaklarım uğulduyordu. Ellerim titremeye başladığı için küllükte yanan sigaramı izlemekle yetiniyordum. O âna

kadar ağbimin bir trafik kazasında öldüğünü sanıyordum. Bunun bir kaza olmadığını içten içe hissetmeme rağmen... bu gerçeğin ortaya çıkmasını hiç istemiyordum. Bunun çok kötü bir şey olduğunu seziyordum. Elini omzuma koydu. Sen de ağbin gibi iyi birisin, değil mi Cem, sıkı birisin... dedi. Vatan için çalışabilirsin, üniversitede kim ne yapıyor bana rapor verirsin, cep harçlığını çıkarırsın, dedi. O anda anladım. Her şeyi. Haftaya burada olacağım, gel sohbet ederiz. Hiçbir şeyi yazma, dedi. Her şey aklımızda, diyerek işaretparmağıyla şakağını gösterirken zihnimde canlanan bir intihar sahnesiydi. Bir yerden tabanca bulsam hemen şakağıma dayayıp tetiği çekebilirdim. Aynı anda hem muhbirlik teklifi alıyordum, hem de ağbimin muhbir olduğu için öldürülmüş olduğunu öğreniyordum.

Ağbimin gerçek olmadığını öğrenmiştim. O gerçek değilse, onun kopyası olmayı kafasına koymuş olan ben ne kadar gerçek olabilirdim ki? Bu soruyu o zamanlar sözcüklerle sormamıştım.

Şimdi soruyorum.

Sürekli soruyorum.

Sormadığım günlerde de... belki de sevgilim olmasından mutlu olacağım bir kız, Aslı, yazıp gönderiyor.. Gerçi artık sorunun içeriği çoktan değişti. Artık ağbimle ilgili bir mesele beni ilgilendirmiyor. *Ne Yapmalı, Nasıl Yapmalı, Halkın Dostları Kimlerdir...* bunları sormuyorum artık. Sorularımın içerikleri değişiyor ama asıl soru hep baki kalıyor. Asıl soru... Bir salyangozun sağlam kabuğu gibi sürekli değişen içeriklere evsahipliği yapıyor. Tıpkı çalıştığım gazetelerin sayfaları gibi. Her yeni gün başka bir gazete çıkar. Ve tüm zaman, tüm gerçeklik o sayfalardan ibarettir. Ne dün, ne de yarın önemlidir gazete için. Bugündür önemli olan. Bir tek gün. Dünden yansıyan bir gündür bu. Ertesi gün, dünya gazetenin sayfalarında yeniden kurulur. Benim sorularım da böyle belki... Peşinden gittiğim hikâyeler değişse de aynı kalan bir şey vardı

hep. Yollarda yürürken, insanların yanından geçip giderken hissettiğim bir şeydi bu; eskiden çok belirgin değildi: Yaşadığım hayat, yaşadıklarım, benim henüz farkında olmadığım bir anlama sahip... olmalı... diye bir düşünce. Peki ama o anlam nedir? Asıl soru buydu galiba. Cevabı olmadığını, daha doğrusu bunun bir soru olmadığını, sadece soru kılıfına girmiş bir saçmalık olduğunu düşünüyordum. Bugüne kadar... yani Serap'ın kazasına kadar.

İşte bu yüzden iki kazanın bir hayat için fazla olduğunu söylüyorum. Hayatım dediğim şey her neyse bu kazalarla şekilleniyor. Bunda doğal olmayan bir şeyler var. Yaşadıklarımın her ayrıntısında...

Şefik Bey'de bile bir gariplik var. Üzerine düşen rolü canlandırmak için set arkasında bekleyen beceriksiz ve yaşlı bir oyuncu gibi... bir önceki bölümde kullandığı aksesuarı, galoşları unutarak yeni sahneyi oynuyor...

Sende doğal olmayan bir şeyler var. Karını öldürdüğünü söylüyorsun ama hiç de katil gibi görünmüyorsun. Ayrıca nedenini de söylemiyorsun. Daha sonra yaşadıklarını delil gösterip öldürmüş olman gerektiğini savunuyorsun. Benim alıştığım dünyada nedenler sonuçlardan önce gelir. Sen tersini savunuyorsun. Öyle bir durum ki bu... Karını hem öldürmüş, hem de öldürmemiş gibisin... Bazen senin de var olmadığını düşünüyorum. Aslında seni ne kadar çok düşünmüş olduğumu şimdi fark ediyorum.

Birisi bir başkasını bu kadar çok düşünürse onu hiç yoktan yaratamaz mı?

Belki de benim hayal gücümün bir oyunusun.

Hastanede Serap ameliyattayken, ya da yoğun bakımdayken, ya da içerdeyken... farklı zamanlarda çeşitli nedenlerden dolayı Serap'ın ölmesini istediğim oldu. Evet, itiraf etmeli. Şu an bunları söylemeliyim. Serap'ın ölmesini istediğim oldu. Oluyor... Bu istek... bunun bir çözüm olarak aklıma düşmesi... Serap'ın hayatla ölüm arasında asılı kalışının benim hayatımı elimden alması... Ha-

yatıma karşı içimde kabaran öfke yırtıcı bir hayvanın kafesine duyduğu hınç gibi her geçen gün beni daha da güçsüz kılıyor... Sonra... bu durumu anlayamıyor oluşum... İçeride yatan Serap'ın ne kadarı Serap? Bunu bilememek... saatlerce anatomi çizimleri karşısında gözyaşları içinde oturmak... fizyoloji kitaplarını ezberlemek... ondan geriye kalmış olan bedeninin bakımını yapmak... Serap'ın geri dönmesini umut etmek... Bu şekilde yaşayacağına bir an önce ölmesini, rahatça, huzur içinde ölmesini dilediğim için duyduğum suçluluk duygusuyla seni hayalimde yaratmış olabileceğimi bile düşündüm. Bak, susuyorsun... Şu suskunluğun, az önce söyleyeceklerimi önceden bana bildiren halin kadar garip.

Vicdan azabımın ürünü olan sen, Neşet, belki de bu yüzden ağbimle aynı ismi taşıyorsun. Bu da bir rastlantı değil herhalde... Hem karımı öldürmeyi düşünen ben olarak benim yerime, hem arkadaşlarını, yoldaşlarını ihbar eden bir hain olarak ağbim yerine ceza çekmek üzere yarattım seni belki de. Sense bana bunun tersini bildirmek için geldin değil mi? Haydi bu sefer de bana söyleyeceklerini ben sana önceden söyleyeyim. Karını gerçekten de öldürmüştün. Hapse düştükten sonra hep vicdan azabı çektin. Bir cinayetin bedelinin hapiste yatmak olmadığını çok iyi biliyordun. Bir masuma kıymıştın. Nedenini bilmiyorum, bunu belki sen de bilmiyorsun, belki de gerçekten ruhsal bir bozukluğun vardı... Hapishanede o resimleri yapmadın belki, ama kendini gerçekten de dinî hikâyelere verdin. Bir gün geldi, zihninin içindeki kötü cinler etrafındaki gerçekliği ele geçirmek istedi. İçinden taştın. Köpüren bir süt gibiydin... sıcak, yakıcı... kriz geçirmiştin. Birilerine saldırdığın için seni hücreye kapattılar ya da kapatmadılar, sadece hastaneye götürüldün. Belki de başından beri bir hastanedeydin... Bunları ben de, sen de tam olarak bilmiyoruz. Çünkü sen o sırada Berzah'taydın. Bu âlemde bir toz zerresi gibi o hayalden ötekine geçiyordun. Ellerini uzattığın yerdeki hücrenin du-

varları bu dünyanın sınırlarıydı. Berzah'taydın... Hakikati senden ayıran o incecik çizginin üzerinde bir noktaydın. Gerçekliğin sınırındaydın. Hem orada, hem burada...

Belki şimdi de o hücrenin içindesin. Ellerini uzattığın yerdeki hücrenin duvarları bu dünyanın sınırları. Gerçekliğin sınırındasın. Berzah'tasın... Hakikati senden ayıran o incecik çizginin üzerinde bir noktasın. Bu âlemde bir toz zerresi gibi o hayalden ötekine geçiyorsun. Hayaller içinden hayaller, suretler çarşısından yeni suretler seçiyorsun. Madem karımı öldürdüm, karısına sonsuza dek bakmakla cezalandırılacak bir Cem olmalıyım, diyor-sun. Ben senin yerine, senin için bedel ödüyorum. Bu yüzden ben de senin gibi bir hücreye sıkışıp kalıyorum. Duvarlarının yapıtaşları gözyaşı olan bir hücre. Peki yaratılan yaratıcısının sınırlarını aşabilir mi? Yaratana, kendi günahlarının bedelini ödetmek için birini yarattığı için bu sınırı aşabilir mi? Dört bir yanı acıyla çevrili bir varlık ne yapabilir öylece durmaktan başka? Yaratıcısının hayalinin içindeki insan Berzah âleminde öylece asılı duruyor... Bir damla gözyaşının içinde. O yüzden bugün hiç bitmek bilmiyor. Berzah'ta güneş asla doğmadığı için...

O yüzden –artık tek bir günden ibaret olduğunu sandığım– hayatım boyunca hep başkaları için düşündüm, kendimi başkalarının yerine koymaya çalıştım. Çünkü zaten ben bir başkasının yerine konmuş biriyim. Benim için hayal ettiğin uyduruk geçmiş o yüzden dinî hikâyelerle örülü. Bildiğin hikâyeler bunlar çünkü...

Beni kendi günahlarının cezasını çekmek üzere yarattın. O yüzden aslında bana ait olmayan cürümlerin cezasını çekiyorum. Tıpkı senin gibi... Bizim yerimize acı çekmen için vicdan azabının ateşiyle kavrulmuş ve bu yüzden de gerçeklik duygusunu tamamen yitirmiş zihnimin bir ürünü olarak yaratılışın gibi... Ya da ikimiz de sandığımız kişiler değiliz. Belki de bir başka yaratıcının bizim bilemeyeceğimiz günahlarının kefareti için ödemek üzere yaratıldık. Belki de hepimizin hayatı Serap'ın es-

rarlı uykusunda gördüğü rüyalardan başka bir şey değil...
Ne fark eder? Varoluşlarımız arasındaki bu ters simetri
bizi Berzah'ta buluşturuyor.

Sonra yarattığın bu âleme bir peygamber olarak geli-
yorsun... gelmeni istiyorum... istedim.

Uyarmak için değil...

Kurtarmak için!

...beni kurtarabilirsen kendini de kurtarabileceğini
düşünüyorsun.

Bazen peygamber bir kişi için gelir...

Ne dersin, beni kurtarabilecek misin?

Artık kime ait olduğu belirsizleşmiş olan ses sustu.

Tüm söylenen sözler geri gelmeyenlerin âlemine ka-
rışarak yok oldu.

Berzah'takiler için hatırlanması güç bir rüyadan iba-
ret olan gerçeklik, meçhul yaratıcının zihninde acının ve
kederin ipliğiyle örülmeye devam ediyordu.

MURAT GÜLSOY

SEVGİLİNİN GECİKEN ÖLÜMÜ



ROMAN



Murat Gülsoy, yeni romanı *Sevgilin Geciken Ölümü*'nde, Proust'tan beri modern edebiyatın temel sorunlarından biri olan zamansallığı konu ediniyor. Roman, bu düşünce çevresinde aşkın insanla ve ölümle ilişkisini sorguluyor. İroni, oyun duygusu, anlatının o en eski koşulu; izlenebilirlik, yazarın bu romanında da öne çıkıyor. Gülsoy yanıtların değil, soruların yazarı olmayı seçenlerdendir; bizi kendi evreninin eleştirel okurları olmaya çağırıyor. Bu kitapta yeni olan, Gülsoy kurmacasında her zaman *ben*'in sınırlarını zorlayan *öteki*'nin, bu kez içeri alınmış olması. Anlatının büyüsunü hep kendi eliyle bozan yazarımız, aşkın büyübozumuna kalkışıyor bu kez. Kahramanlarımız ruhsal ve bedensel bir sınır ihlâli olarak aşkın sonundan başına doğru ilerliyor, biz de onları soluk soluğa izlemeye çağırıyoruz.

KAPAK FOTOĞRAFI: MURAT GÜLSOY

ISBN 975-07-0602-1



9 789750 706028
<http://www.canyayinlari.com>



KDV İÇİNDEDİR